JAMES CLAVELL

Evadarea

Traducere: Anca Irina Ionescu
Editura ORIZONTURI
Editura LIDER
Bucureşti

I.S.B.N: 973-9154-79-4 **I.S.B.N:** 973-97836-1-9

JAMES CLAVELL
ESCAPE

VINERI 9 februarie 1979

Teheran - apartamentul lui Mclver, ora 20.30.

Stăteau toţi trei înghesuiţi în jurul aparatului mare de radio pe ultrascurte, care funcţiona pe baterii. Semnalul postului de radio se stingea mereu şi se auzeau o mulţime de paraziţi.

„Aici BBC World Service, este ora 17.00 GMT..'" Ora 5 GMT era ora 20.30 în Iran.

Cei doi bărbaţi îşi verificară automat ceasurile. Femeia mai sorbi puţin din votca cu martini. Afară, noaptea era neagră, în depărtare se auzeau focuri de armă. Nu le luau în seamă. Femeia sorbi încă o dată, aşteptînd parcă ceva. în apartament era rece; încălzirea centrală încetase să mai funcţioneze cu cîteva săptămîni în urmă. Singura lor sursă de încălzire era acum un aparat electric care, din cauza tensiunii scăzute a curentului electric, funcţiona la numai jumătate din putere.

„... la ora 19.00 GMT vă vom prezenta o corespondenţă specială în legătură cu Persia, care se numeşte acum Iran, de la trimisul nostru... "

- Buuun, murmură ea şi toţi dădură din cap. Avea cincizeci şi unu de ani, arăta tînără pentru vîrsta ei, cu ochi albaştri şi părul blond, era zveltă şi purta ochelari cu rame de culoare închisă. Genevere Mclver, pe scurt: Genny.

„... dar mai întîi sumarul ştirilor: Situaţia din Iran este încă foarte instabilă. Mai multe facţiuni rivale bine înarmate încearcă să preia puterea. Erimul-ministru Callaghan a anunţat că Majestatea Sa Regina va lua avionul spre Kuweit luni şi va începe o vizită de trei săptămîni în statele din Golf. La Washington, presa... "

Emisiunea nu se mai auzea deloc. Bărbatul mai înalt trase o înjurătură.

- Ai răbdare, Charlie, spuse ea blînd. O să se audă imediat.
- Da, Genny, ai dreptate. Charlie Pettikin avea patruzeci şi şase de ani, fusese în RAF - Forţele Aeriene Regale - iniţial în Africa de Sud. Avea părul negru presărat cu fire mai cărunte, era pilot principal şi şeful programului de pregătire a personalului de deservire a elicopterelor pentru Forţele Aeriene Iraniene, în depărtare se auzi din nou răpăitul unei mitraliere.
- E cam riscant s-o trimită pe regină acum în'Kuweit,

nu-i aşa? spuse Genny. Kuweit era un şeicat arab extrem de bogat în petrol, situat exact de partea cealaltă a Golfului, între Arabia Saudită şi Iraq. E chiar o prostie în asemenea împrejurări, nu?

- AJ dracului de mare. Guvern tîmpit, pe toate le face pe dos! spuse furios Duncan Mclver, soţul ei. Tot drumul ăsta idiot pînălaAberdeen! • . .

Femeia rîse.

- E un drum foarte lung, Duncan.
- Nu e destul de lung pentru mine, Gen!

Mclver era şeful Elicopterelor S-G, o companie britanică ce asigura service-ul în Iran de mai mulţi ani, mai ales pentru industria petrolieră. Era un bărbat cu o constituţie robustă, în vîrstă de cincizeci şi opt de ani, cu alură de boxer, cu părul cărunt.

- Callaghan este un tîmpit şi... Se opri brusc, auzind un vehicul greu care trecea pe stradă. Apartamentul se afla la ultimul etaj, al cincilea, dintr-o clădire modernă de locuinţe aflată în cartierul de nord al Teheranului. Mai trecu încă un vehicul.

- Se pare că mai vin şi alte tancuri, spuse Charlie Pettikin.

- Poate că ne aşteaptă iarăşi ceva rău, spuse femeia.

De cîteva săptămîni, toate zilele fuseseră rele. Mai întîi se instituise legea marţială în septembrie, cînd toate întrunirile publice fuseseră interzise şi se stabilise interdicţia de circulaţie între orele 21.00 şi 5.00, impusă de şah, care nu făcuse decît să întărite şi mai* tare populaţia, mai ales în capitală, la Teheran. Urmaseră numeroase asasinate, tot mai multă violenţă. Şahul se dovedise şovăielnic şi în ultimele zile ale lui decembrie anulase legea marţială, numindu-1 pe Bakhtiar, un moderat, prim-ministru. Făcuse mai multe Concesii şi după aceea, de necrezut, la 16 ianuarie plecase din Iran „în vacanţă". Apoi Bakhtiar îşi formase guvernul, iar ayatolahul Khomeini, aflat încă în exil în Franţa, îl condamnase pe şah şi pe toţi cei care îl sprijineau. Izbucniseră revolte, se înregistraseră tot mai mulţi morţi. Bakhtiar încercase să negocieze cu ayatolahul, însă acesta refuzase să stea de vorbă cu el. Poporul era neliniştit, armata era neliniştită. Mai întîi i s-au închis toate aeroporturile, apoi au fost deschise pentru el. Şi după aceea, tot atît de necrezut, cu opt zile în urmă, pe l februarie, ayatolahul se întorsese. Revoluţia începuse cu adevărat, în cel mai serios mod cu putinţă.

-Aş mai bea ceva, spuse Genny şi se ridică pentru a-şi ascunde un fior. Pot să-ţi prepar şi ţie un pahar, Duncan?

- Mulţumesc, Gen.

Se duse la bucătărie să ia nişte gheaţă. -Charlie?

- Mulţumesc. Mă servesc singur.

Genny se opri brusc, căci vocea de la radio se auzea acum clar:

„... China informează că au avut loc ciocniri serioase la frontiera cu Vietnamul şi denunţă... "

Vocea se stinse din nou, lăsînd în locul ei numai paraziţi. Se auziră alte mitraliere, de astă dată mai aproape.

După o clipă, Pettikin spuse:

- Venind încoace, rn-am oprit şi am băut ceva la Clubul presei. Circulă un zvon că Bakhtiar se pregăteşte să dea cărţile

pe faţă. Alt zvon susţine că în Meshed s-au încins lupte grele după ce mulţimea îl imobilizase pe şeful poliţiei împreună cu şase din oamenii lui.

- Cumplit, spuse Genny.
- Să dea Domnul să se potolească. Iranul este o ţară minunată şi nu am de gînd să mă mut de-aici.

Radioul îşi reveni pentru o secundă, apoi începu să emită iarăşi numai paraziţi.

- Probabil că sînt pete solare.
- Suficient de puternice ca să te facă să scuipi sînge, spuse Mclver..

Ca şi Pettikin, făcuse şi el parte din RAF. Fusese primul pilot care intrase în S-G şi acum era director al operaţiunilor din Iran. Era şi director executiv al IHC - Iran Helicopters Company, companie mixtă fifty-fifty cu partenerii iranieni obligatorii, căreia S-G îi închiria elicoptere, compania care le făcea rost de contracte, încheia înţelegerile, păstra banii -fără de care nu ar fi existat operaţiuni în Iran. Se aplecă înainte ca să mai răsucească butonul aparatului de radio, apoi se răzgîndi.

- O să-şi revină imediat, Duncan, spuse Genny. Sînt de acord că Callaghan e un tîmpit.

Bărbatul îi zîmbi. Erau căsătoriţi de treizeci de ani.

- Eşti bună, Gen, chiar bună de tot.
- Pentru asta mai meriţi un whisky.
- Mulţumesc, însă de data asta pune mai puţin şi...

„... situaţia se deteriorează în Iran, un portavion a primit ordinul să plece din Filip... "

Vocea spicherului fu acoperită de alt post, apoi amuţiră amîndouă.

Aşteptau în tăcere, încordaţi. Cei doi bărbaţi se uitau unul la altul, încercînd să-şi ascundă stupoarea. Genny se îndreptă spre sticla de whisky aproape goală de pe bufet. Tot pe bufet, ocupînd aproape întregul spaţiu, se afla şi aparatul de înaltă fidelitate al lui Mclver pentru comunicaţiile cu bazele de elicoptere de pe toată suprafaţa Iranului - cu care putea păstra legătura atunci cînd condiţiile o permiteau.

Apartamentul era mare şi confortabil, cu trei dormitoare şi două livinguri. în ultimele luni, de cînd se decretase legea marţială şi începuseră violenţele de stradă, Pettikin se mutase cu ei - rămăsese acum singur, căci divorţase cu un an în urmă - şi aranjamentul acesta le convenea de minune tuturor.

O rafală uşoară de vînt făcu să zăngăne obloanele de la fereastră. Genny se uită afară. Se vedeau cîteva lumini slabe la casele de vizavi, însă iluminatul stradal nu funcţiona. Acoperişurile joase ale caselor oraşului se întindeau în zare, la nesfîrşit. Zăpada le acoperea şi pe ele, şi străzile. Cea mai mare parte din cei cinci pînă la şase milioane de locuitori ai oraşului trăiau în condiţii mizere, însă această zonă din nordul Teheranului, cea mai bună, unde locuiau şi mulţi străini şi iranieni înstăriţi, era ordonată şi bine păzită de poliţie.

Prepară o băutură slabă, mai mult sifon, şi o aduse în living.

- O să izbucnească războiul civil. Nu putem să mai rămînem aici.

- Ba o să fie foarte bine. Carter n-o să permită...

Lumina se stinse brusc şi arzătorul electric muri.

- La naiba, făcu Genny. Slavă Domnului că avem butelia de aragaz pentru gătit.

- Poate că pana de curent n-o să dureze mult.

Mclver o ajută să aprindă luminările care se aflau deja la locul lor. Aruncă o privire spre uşa de la intrare. Lîngă ea se afla o canistră cu douăzeci de litri de benzină -combustibilul lor de siguranţă. Nu-i plăcea deloc ideea să ţină benzină în casă, mai ales că trebuiau să folosească luniî-nările aproape în fiecare seară. Dar de cîteva săptămîni fusese nevoit să stea între cinci şi douăzeci de ore la coadă la staţiile de benzină şi chiar cînd ajungeau în faţă, pompistul iranian refuza să-i servească de multe ori pentru că erau străini. De multe ori le fusese golit rezervorul maşinii, lacătele nu mai erau de nici un folos. Erau mai norocoşi decît alţii pentru că aveau acces la punctele de aprovizionare de pe aeroporturi, dar pentru un om obişnuit şi, mai ales, pentru un străin, cozile acestea interminabile făceau viaţa de-a dreptul imposibilă.

Benzina la negru ajunsese la 160 de riali pe litru, adică 2 dolari, 8 dolari un galon. Şi asta numai cînd reuşeai să faci rost de ea.

- Ce spuneai despre Carter?
- Necazul e că, dacă Jimmy intră în panică şi aduce ceva trupe sau avioane aici, indiferent cît de puţine, totul va sări în aer. Toţi vor începe să ţipe ca muşcaţi de şarpe, sovieticii mai abitir decît toţi, şi vor trebui să reacţioneze, iar Iranul va deveni punctul de pornire al celui de-al Treilea Război Mondial.
- Sîntem în cel de-al Treilea Război Mondial încă din 1945, Charlie, spuse Mclver.

O serie de paraziţi puternici îl întrerupse, apoi vocea crainicului se auzi din nou:

„... Preşedintele Carter a reiterat sprijinul pentru guvernul lui Bakhtiar din Iran şi pentru procesul constituţional, în insulele britanice se semnalează căderi abundente de zăpadă, furtuni şi inundaţii care au lovit aproape întreaga ţară. Aeroportul Heathrow este închis şi toate avioanele au rămas la sol. Aici se încheie sumarul ştirilor. Ascultaţi BBC World Service. Şi acum un reportaj de la corespondentul nostru pentru ferme intitulat «Găini şi porci», începem... "

Mclver se întinse şi închise aparatul.

- La naiba, omenirea se duce de rîpă şi BBC-ul ne vorbeşte despre porci.

Genny rîse.

- Ce te-ai face fără BBC şi fără terenurile de fotbal? Furtuni şi inundaţii.

Ridică într-o doară receptorul. Telefonul era mort ca de obicei. De mai multe luni era complet inutilizabil şi nu puteai avea nici o nădejde în el. Nu mai avea niciodată ton, deşi apărea cîteodată în mod miraculos, fără nici un motiv aparent.

- Sper că copiii sînt bine.

Aveau un fiu şi o fiică, afnîndoi căsătoriţi acum, şi doi nepoţi, cîte unul de la fiecare.

- Micuţa Karen răceşte aşa de uşor, iar Sarah, deşi are douăzeci şi trei de ani, tot trebuie să-i mai spui cum să se îmbrace. Oare copilul ăsta n-o să se maturizeze niciodată?

- E foarte neplăcut să nu poţi să dai un telefon cînd simţi nevoia s-o faci, zise Pettikin.

- Da. Oricum, e timpul să mîncăm. Piaţa a fost pustie astăzi, a treia zi la rînd. Aşa că am avut de ales între o străveche friptură de berbec tot cu orez sau ceva special. Am ales felul special şi am consumat ultimele două cutii de con serve. Am plăcintă cu carne de vită, conopidă gratinată şi tartă de melasă. Am şi un *hor s d'oenvre* surpriză.

Luă o luminare şi se duse în bucătărie, închizînd uşa în urma ei.

- Mă întreb de ce mîncăm atît de des conopidă gratinată? zise Mclver, urmărind cu privirea licărirea flăcării lumînării pe uşa de la bucătărie. Nu pot să sufăr chestia asta, i-am spus-o de o sută de ori.

Peisajul nopţii de-afară îi atrase brusc atenţia. Se duse la fereastră. Oraşul nu avea nici o lumină, curentul electric fiind întrerupt. Dar spre sud-est se vedea o strălucire roşie pe cer.

- Din nou Jaleh, spuse el simplu.

Cu cîteva luni în urmă, zeci de mii de oameni porniseră pe străzile Teheranului ca să protesteze împotriva legii marţiale impuse de şah, mai ales în cartierul Jaleh, o suburbie săracă şi cu populaţie foarte densă. Se aprinseseră focuri în stradă şi se organizaseră baricade din anvelope în flăcări. Cînd sosiseră forţele de ordine, mulţimea agitată şi furioasă refuzase să se împrăştie şi strigase „Moarte şahului!". Gazele lacrimogene nu ajutaseră la nimic, în schimb, armele de foc da. Estimările privind numărul morţilor variau în mod oficial între 97 şi 2-3000 de oameni din toate grupările combatante.

Pe neaşteptate, telefonul sună, fâcîndu-i pe toţi să tresară.

- Pe cinci lire că e cineva care vrea să i se achite o factură, spuse Pettikin zîmbindu-i lui Genny, care venise şi ea din bucătărie, la fel de uimită de soneria telefonului.

- N-avem cu ce paria, Charlie!

Băncile erau în grevă şi fuseseră închise de două luni, ca răspuns la apelul lui Khomeini la grevă generală, aşa că nimeni - nici persoanele particulare, nici companiile, nici chiar guvernul - nu putuse să scoată numerar, iar cei mai mulţi dintre iranieni operau cu numerar, nu cu cecuri.

Mclver ridică receptorul fără să ştie la ce să se aştepte. Sau la cine.

-Alo!

- Dumnezeule mare, uite că drăcia funcţionează, spuse o voce. Duncan, mă auzi?

- Da, dar cine e?

- Talbot, George Talbot de la Ambasada Britanică, lartă-mă, bătrîne, dar treaba s-a împuţit rău de tot. Khomeini şi-a numit propriul prim-ministru şi i-a spus lui Bakhtiar să demisioneze că altfel e vai de el. Cam un milion de oameni se află în momentul de faţă pe străzile Teheranului şi o caută cu luminarea. Am auzit chiar acum că este o răscoală a aviatorilor de la Dosham Tappeh şi Bakhtiar a spus că, dacă nu încetează, o să-i trimită pe Nemuritori împotriva lor!

Nemuritorii erau unităţile de elită ale fanaticei gărzi imperiale din slujba şahului.

- Guvernul Majestăţii Sale, ca şi cele ale Statelor Unite, Canadei şi ale altor ţări îşi sfătuiesc cetăţenii să părăsească deîndată teritoriul Iranului dacă nu este neapărată nevoie de prezenţa lor aici...

Mclver încercă să-şi ascundă stupoarea din privire şi le şopti celorlalţi: „Talbot de la ambasadă".

- … ieri, un funcţionar american de la ExTex Oii şi un iranian de la Iranian Oii au fost atacaţi şi ucişi de „trăgători neidentificaţi" în regiunea de sud-vest, în apropiere de Ahwaz - lui Mclver îi tresări din nou inima -, voi operaţi încă acolo, nu-i aşa? %

- In apropiere, la Bandar-e Delam, pe coastă, spuse Mclver fără să-şi schimbe vocea.

- Cîţi 'cetăţeni britanici ai aici, fără membrii de familie?

Mclver reflectă uri moment.

- Patruzeci şi cinci din totalul nostru de şaizeci şi şapte, mai exact douăzeci şi şase de piloţi, treizeci şi şase de ingineri mecanici şi cinci funcţionari administrativi, de care avem strictă nevoie.
- Cine sînt ceilalţi?
- Patru americani, trei germani, doi francezi şi un finlandez, toţi piloţi. Şi doi mecanici americani. O să-i considerăm pe toţi băieţii englezi dacă este nevoie.
- Membri de familie?
- Patru soţii, nici un copil. Pe ceilalţi i-am trimis de-aici acum trei săptămîni. Mai este Genny, o americană la Kowiss şi două iraniene.
- Ar fi mai bine să le duci pe cele două soţii iraniene la* ambasadele soţilor lor chiar mîine, împreună cu certificatele lor de căsătorie. Sînt la Teheran?
- Una din ele este, cealaltă e la Tabriz. Soţia lui Erikki, Azadeh.
- Ar trebui să le faci rost de paşapoarte noi cît mai curînd cu putinţă.

Legea iraniană cerea ca toţi cetăţenii iranieni care se întorceau în ţară să predea paşaportul la servicul Imigrări de la punctul de trecere a frontierei, unde acesta se păstra pînă cînd doreau să plece din nou. Pentru a ieşi din ţară, trebuiau să facă personal cerere la oficiul guvernamental de care aparţineau, ca să li se elibereze o viză de ieşire. Pentru asta aveau nevoie de un document de identitate, un motiv suficient de întemeiat pentru a pleca în străinătate şi, dacă doreau să călătorească cu avionul, un bilet plătit în avans pentru un anumit zbor. Ca să obţii această viză de ieşire, trebuia să aştepţi săptămîni întregi. Normal.

Talbot spunea:

- Din fericire, nu avem nimic de împărţit nici cu ayatolahul, nici cu Bakhtiar şi nici cu generalii. Cu toate astea, toţi străinii sînt în primejdie, aşa că vă sfătuim în mod oficial să vă trimiteţi familiile acasă şi să reduceţi restul personalului la strictul necesar... deocamdată, începînd de mîine, aeroportul va fi un adevărat infern - estimăm că se mai află

aici încă cinci mii de străini, în cea mai mare parte americani, însă am cerut companiei British Airways să coopereze şi să mărească numărul de zboruri pentru noi şi pentru cetăţenii noştri. Necazul este că toţi controlorii de zbor civili sînt în grevă. Bakhtiar a ordonat ca în locul lor să fie aduşi controlori militari şi aceştia sînt încă mai tipicari, dacă aşa ceva este cu putinţă. Sîntem siguri că va urma din nou un uriaş exod.

în luna precedentă, gloatele furioase făcuseră ravagii în oraşul industrial Isfahan, cu uriaşul lui complex siderurgic, cu rafinăria de petrol, cu' fabricile de tunuri grele şi de elicoptere, unde trăiau şi munceau aproximativ 50.000 de americani cu

familiile lor. Gloatele incendiaseră băncile -.Coranul interzice darea banilor cu camătă, magazinele de băuturi - Coranul interzice băuturile alcoolice, şi două cinematografe - locuri ale „pornografiei şi ale propagandei occidentale", ţintele preferate ale fundamentaliştilor, după care atacaseră instalaţiile fabricilor, aruncaseră cocteiluri Molotov în clădirea cu patru etaje care adăpostea sediul companiei Grumman Aircraft şi o arseseră pînă în temelii. Toate acestea făcuseră să se precipite „exodul".

Mii de oameni se îndreptaseră spre aeroportul din Teheran, luîndu-1 cu asalt. Viitorii pasageri se luptau pentru cele cîteva locuri disponibile, transformînd aeroportul într-o zonă a sinistrului. Bărbaţi, femei şi copii se instalaseră acolo, înfricoşaţi să nu-şi piardă locul la rînd. Nu existau nici un fel de orare de zbor, programări sau priorităţi, toate avioanele erau supraaglomerate, biletele nu se eliberau prin computer, ci se completau încet, cu mîna, de cîţiva funcţionari morocănoşi, cei mai mulţi

exprimîndu-şi deschis ostilitatea faţă de străini şi neştiind limba engleză, în curînd, aeroportul deveni un ospiciu şi atmosfera insuportabilă.

La acest haos se mai adăugau şi miile de iranieni care sperau să poată fugi cît mai era timp. Cei mai lipsiţi de scrupule şi mai bogaţi nu stăteau la coadă, ci treceau în faţă. Mulţi funcţionari se îmbogăţiră rapid, după care deveniră şi mai lacomi şi încă şi mai bogaţi. Şi atunci controlorii de zbor au intrat în grevă şi traficul aerian s-a întrerupt complet.

16

între timp, mulţi dintre străinii care doriseră să se expatrieze plecaseră. Ayatolahul spusese: „Dacă străinul vrea să plece, lăsaţi-1 să plece. Materialismul american este Marele Satana... ".

Cei care rămăseseră să deservească cîmpurile petrolifere, să menţină avioanele în stare de zbor, uzinele nucleare şi chimice în stare de funcţionare şi tancurile petroliere în mişcare - şi să-şi protejeze uriaşele investiţii - încercau să se facă cît mai puţin remarcaţi.

Mclver îşi apăsă mai tare receptorul pe ureche, căci volumul scăzuse pentru o clipă şi se temea că va dispărea de tot.

- Da, George, ce spuneai?

- Spuneam că, în cele din urmă, lucrurile se vor aranja, Duncan, sîntem siguri. Dintr-o sursă neoficială am aflat că se pregăteşte o înţelegere pentru ca şahul să abdice în favoarea ' fiului său Reza - este compromisul pentru care pledează guvernul Majestăţii Sale. Tranziţia la un guvern constituţional - cu ajutorul loviturii militare care se pregăteşte de mai mult timp - s-ar putea să fie cam dură, dar nu avem de ce să ne facem griji, îmi pare rău, trebuie să fug. Daţi-mi de veste ce aţi decis...

Telefonul amuţi.

Mclver înjură, bătu de cîteva ori în furcă fără nici un folos şi le relată lui Genny şi lui Charlie ce spusese Talbot. Genny zîmbi dulce.

- Nu te uita la mine, răspunsul este nu. Sînt de ac...

-Dar, Gen, Tal...

- Sînt de acord că celelalte trebuie să plece, dar aceasta trebuie să rămînă. Mîncarea e gata.

Genny se duse înapoi în bucătărie şi închise uşa, respingînd orice alt eventual ajgument.

- Naiba să mă ia dacă n-o să plece, spuse Mclver.

- Salariul meu pe un an că nu pleacă pînă nu pleci şi tu. Şi de ce Dumnezeu nu vrei să pleci? Pot să am eu grijă de toate.

- Nu, mulţumesc, nu.

Ochii lui Mclver străluciră în întuneric.

- De fapt, este ca şi cînd am fi din nou în război, nu-i aşa? Din nou afurisitul ăsta de camuflaj! Nu ai de ce să-ţi faci griji: numai să te obişnuieşti, să ai grijă de trupă şi să îndeplineşti ordinele.

Se uită o clipă cu atenţie la Pettikin, care încerca să ia legătura cu baza lor de la Bandar-e Delam.

- - îl cunoşteai pe americanul care a fost ucis, pe Stanson?

- Nu, dar tu?

- Da. Era un om obişnuit, director zonal la ExTex. L-am văzut o dată. Se povestea că e de la CIA, dar cred că era numai un zvon.

Mclver se încruntă către pahar.

- Talbot avea dreptate într-o singură chestiune: sîntem al naibii de norocoşi că sîntem englezi. E rău de yankei. Nu e drept.

- Da, însă i-ai acoperit cît se poate de bine pe ai noştri.

-Aşa sper.

Cînd şahul plecase şi izbucniseră peste tot violenţele, Mclver scosese cărţi de identitate engleze pentru toţi americanii.

- Ar trebui ca totul să fie OK, numai dacă Gărzile Revoluţionare, politia sau S AVAK-ul nu le verifică permisele.

' După legea iraniană, toţi străinii erau obligaţi să aibă o viză curentă, care trebuia anulată înainte să părăsească ţara. Primeau în schimb o carte de identitate iraniană pe termen de un an, iar piloţii un permis iranian de pilot. Ca o măsură de prevedere în plus, Mclver eliberase şi cărţi de identitate corporative, semnate de şeful partenerilor lor iranieni din Teheran. Pînă acum nu fuseseră nici un fel de probleme.

Pettikin încerca să cheme baza de la Bandar-e Delam prin aparatul HF, dar fără succes.

- O să încercăm mai tîrziu, spuse Mclver. La ora 8.30, toate bazele vor fi pe ascultare, aşa că avem timp să hotărîm ce facem. Hristoase, o să fie al naibii de greu. Ce părere ai? Status quo, cu excepţia membrilor de familie?

Pettikin se sculă foarte îngrijorat, luă o lumînare şi privi harta operaţiunilor fixată pe perete, înfăţişa starea bazelor lor, personalul de la sol, echipajele şi starea avioanelor. Cele mai multe dintre ele erau independente în ceea ce priveşte transportul, piesele de schimb şi facilităţile de reparaţii. Bazele erau împrăştiate pe toată suprafaţa Iranului, de la locurile de antrenament ale forţelor aeriene şi ale armatei de la Teheran şi Isfahan, la exploatarea forestieră de la Tabriz, în nord-vestul ţării, pînă la o echipă de depistare a zăcămintelor de uraniu care lucra la frontiera cu Afghanistanul, de la echipa de supraveghere a conductei de petrol de la Marea Caspică pînă la sondele şi rafinăriile din Golf sau din apropierea lui şi a Strmitorii Hormuz. Dintre acestea, numai cinci erau operaţionale în momentul de faţă.

-Avem cincisprezece 212, inclusiv două nonoperaţio-nale, care trebuie să-şi--facă verificarea după două mii de ore de zbor, şapte aparate 206, trei Alouette, care ar trebui să lucreze în momentul de faţă...

- Şi toate închiriate pe baza unor contracte legale ferme, dintre care nici unul n-a fost reziliat, dar pentru care nu ni se plăteşte nimic, spuse Mclver înciudat. Nici măcar nu putem să mutăm nici unul din aparate fără aprobarea contractorului sau a scumpului nostru partener decît în cazul în care declarăm „forţă majoră".

- Deocamdată nu este nici un caz de forţă majoră. Trebuie să păstrăm status quo cît mai putem. Talbot părea destul de optimist. Status quo.

- Aş vrea eu să fie status quo, Charlie. Dumnezeule mare, anul trecut pe vremea asta aveam aproape patruzeci de 212 în acţiune.

Mclver îşi mai turnă un whisky.

-Ar trebui s-o laşi mai uşurel, spuse Pettikin calm. O să vezi ce-o să-ţi facă Genny. Ştii că ai tensiune şi nu ai voie să bei.

- Asta e doctorie pentru mine, pentru numele lui Dumnezeu.

O lumînare pîlpîi şi se stinse. Mclver se ridică şi aprinse o alta, apoi se întoarse să privească harta. '•

- Cred că ar fi bine să-i aducem înapoi pe Azadeh şi pe Erikki, finlandezul nostru zburător. Are o mie cinci sute de ore de zbor pe 212 al lui, aşa că ar trebui cruţat cîteva zile.

Era vorba de căpitanul Erikki Yokkonen şi de soţia lui iraniană Azadeh. Baza lor era în apropiere de Tabriz, în regiunea de est aAzerbaidjanului, spre nord-vest, lîngă frontiera sovietică.

- Ce-ar fi să luăm un 206 şi să ne ducem după ei? Asta 1-ar cruţa de un drum cu maşina de peste două sute de kilometri şi tot trebuie să-i ducem şi ceva piese de schimb.

Pettikin radia.

- Mulţumesc. Mi-ar prinde bine o ieşire, înregistrez diseară un plan de zbor prin HF şi plec în zori, realimentez la Bandar-e Pahlavi şi cumpăr şi nişte caviar pentru noi.

- Visătorule. Insă lui Gen n-o să-i placă. Ştii ce părere am eu în privinţa asta. Mclver se întoarse cu spatele spre hartă. Sîntem foarte expuşi, Charlie, dacă lucrurile se înrăutăţesc.

- Cum ne-o fi norocul.

Capitolul I

Baza Tabriz Unu, ora** 23.**05. Erikki Yokkonen era în pielea goală şi zăcea întins în sauna pe care o construise cu mîna lui. Temperatura atinsese 41 de grade Celsius şi transpiraţia îi şiroia pe trup. Soţia lui, Azadeh, alături, era şi ea legănată de căldura moleşitoare. Erikki stătea întins pe o parte şi se uita la ea; Azadeh se lungise pe un prosop în faţa lui. Ţinea ochii închişi şi Erikki urmărea cum îi urcă şi coboară pieptul. Bărbatul se lăsa fermecat de frumuseţea ei - părul negru ca pana corbului, trăsăturile ariene fine, trupul minunat şi pielea albă ca laptele - şi, ca întotdeauna, se mira cît este de mică faţă de cei un metru şi nouăzeci şi doi ai lui.

Era finlandez, avea treizeci şi şapte de ani, fusese şcolit şi pregătit în Anglia şi în America şi, ca mai toţi piloţii de elicoptere, era cosmopolit.

In seara asta făcuse un chef cu o mulţime de mmcare şi două sticle de votcă rusească de cea mai bună calitate, pe care le procurase pe piaţa neagră din Tabriz şi le băuse împreună cu cei doi ingineri englezi ai lui şi cu managerul staţiei, Aii Dayati.

- Acum o să mergem la saună, le spusese el cu puţin înainte de miezul nopţii. Dar oamenii refuzaseră, ca de obicei, căci abia de mai aveau putere să se tîrască pînă la cabanele lor. Haide, Azadeh, vino!

- Nu, în seara asta nu, Erikki, spusese ea, însă el se mulţumise să rîdă, o înfaşurase în haina ei de blană şi o dusese în braţe prin uşa din faţă a cabanei lor, pe lîngă pinii grei de zăpadă, prin aerul aproape îngheţat. Era uşoară şi Erikki o duse în coliba mică lipită de spatele cabanei lor, în căldura din încăperea de dezbrăcat, apoi, fără haine, în sauna propriu-zisă. Şi acum stăteau^acolo, Erikki complet relaxat, Azadeh încă neobişnuită foarte bine cu acest ritual nocturn, deşi era căsătorită de un an.

Zei ai străbunilor mei, vă mulţumesc că mi-aţi dăruit o astfel de femeie, îşi zise el. Pentru o clipă, nu-şi dădu seama în ce limbă gîndise. Vorbea finlandeza, suedeza, rusa şi engleza. Ce contează, îşi spuse el, lăsîndu-seîn voia căldurii, cu mintea plutind în aburii ce se ridicau de pe pietrele pe care le aşezase cu atîta grijă. Era foarte încîntat de faptul că îşi construise singur sauna - aşa cum se cuvenea unui bărbat adevărat -, tăind el însuşi buştenii, aşa cum făcuseră cu secole în urmă străbunii săi.

Acesta fusese primul lucru pe care îl făcuse cînd fusese trimis aici, în urmă cu patru ani - alesese şi pipăise copacii. Ceilalţi îi spuneau că e nebun. El ridicase din umeri, bine dispus.

„Fără saună, viaţa nu înseamnă nimic. Mai întîi trebuie să-ţi construieşti sauna şi apoi casa. Fără saună, casa nu e casă. Voi, englezii, nu ştiţi nimic, nu ştiţi ce e aia viaţă."

Se simţise tentat să le spună că se născuse într-o saună, ca mulţi dintre finlandezi - şi de ce nu, ce lucru înţelept, dacă stai să te gîndeşti că este locul cel mai călduros, mai curat şi mai liniştit din toată casa, locul cel mai respectat. Nu le spusese însă niciodată, doar lui Azadeh. Ea îl înţelesese. A, da, îşi spuse el foarte mulţumit, Azadeh înţelege totul.

Afară, pădurea era cufundată în linişte, cerul nopţii fără nori, stelele străluceau puternic, zăpada estompa zgomotele. La o jumătate de kilometru se afla singurul drum prin munţi. Drumul cotea spre nord-vest, către Tabriz, la cincisprezece kilometri de-acolo, şi apoi drept spre frontiera sovietică, aflată la numai cîţiva kilometri, înspre sud-est, şerpuia printre munţi pînă la Teheran, la peste patru sute de kilometri.

Baza Tabriz Unu era căminul a doi piloţi - celălalt era în concediu, în Anglia -, doi ingineri englezi şi mai mulţi iranieni: doi bucătari, opt muncitori zileri, operatorul radio şi un manager al staţiunii. Dincolo de deal era satul lor, Abu-Mard, şi în valea de jos se afla fabrica de cherestea care ţinea de monopolul forestier Iran-Timber, cu care aveau contract pentru asigurarea service-ului. Aparatul 212 îi transporta pe tăietori şi echipamentul lor în pădure, ajuta la construirea taberelor şi la proiectarea puţinelor drumuri care puteau fi construite, după care asigura service-ul taberelor cu personal de schimb şi echipamente şi transporta răniţii. Pentru cele mai multe din taberele izolate de lume, elicopterul 212 era singura legătură cu exteriorul şi piloţii erau de-a dreptul veneraţi. Erikki iubea atît de mult viaţa şi ţinuturile de aici care semănau cu cele din Finlanda, încît uneori visa că se află acasă.

Iar sauna făcea ca totul să fie perfect. Coliba mică, cu două încăperi, aflată în spatele cabanei lor, era ferită de celelalte cabane şi construită în maniera tradiţională, cu licheni îndesaţi între buşteni pentru izolaţie. Lemnele de foc erau aşezate în stive bine ventilate. Unele pietre din saună, cele de deasupra, fuseseră aduse de el tocmai din Finlanda. Bunicul lui le adunase de pe fundul unui lac, de unde se scoteau cele mai bune pietre de saună, şi i le dăduse cînd

fusese în ultimul concediu acasă, în urmă cu optsprezece luni.
- Ia-le, fiule, şi cu siguranţă cu ele va merge şi un mic şi bun „tonto" finlandez - micul elf cafeniu care este considerat spiritul saunei -, deşi nu ştiu de ce vrei să te însori cu una din străinele alea şi nu cu una din neamul tău.
- Cînd ai s-o vezi, bunicule, o s-o adori şi dumneata. Are ochi albaştri-verzui, părul negru-negru şi...
- Dacă o să-ţi dăruiască mulţi copii, ei bine, am să văd. Cu siguranţă că era de mult timpul să te căsătoreşti, un bărbat aşa de zdravăn ca tine, dar cu o străină? Ziceai că e profesoară?
- Este membră a Corpului de învăţători Iranieni. Sînt oameni tineri, bărbaţi şi femei, care slujesc statul în mod voluntar, merg din sat în sat şi îi învaţă pe copii şi pe vîrstnici să scrie şi să citească, dar mai cu seamă pe copii. Şahul şi împărăteasa au înfiinţat acest corp cu cîţiva ani în urmă, iar Azadeh a intrat în organizaţie cînd a împlinit douăzeci şi unu de ani. Este din Tabriz, oraşul în care lucrez eu, predă în satul nostru şi am cunoscut-o acum şapte luni şi trei zile. Pe-atunci avea douăzeci şi patru de ani:

Erikki zîmbi amintindu-şi cum o văzuse prima oară, în uniforma ei îngrijită şi curată, cu părul revărsat pe umeri, şezînd într-o poiană din pădure, înconjurată de copii. Ridicase capul şi îi zîmbise şi văzuse în ochii ei mirarea provocată de înălţimea lui. Ştiuse imediat că aceasta este femeia pe care o aşteptase toată viaţa. Avea atunci treizeci şi şase de ani. Ah, îşi spuse el, binecuvîntat să fie „tonto" al pădurii, spiritul pădurii care îl îndrumase spre acele locuri. Mai aveau numai trei luni, apoi urmau două luni de concediu. O să fie foarte plăcut să-i arate ţara lui. Suomi - Finlanda.
- Haide, Azadeh, gata, spuse el.
- Nu, Erikki, încă nu, nu, spuse ea pe jumătate adormită, moleşită de căldură, nu de alcool, căci nu băuse nimic. Te rog, Erikki, nu în...'
- Prea multă căldură nu e bună pentru tine, spuse el ferm. Vorbeau întotdeauna englezeşte cînd erau împreună,

deşi ea vorbea curent şi rusa - mama ei era pe jumătate georgiană, originară din zona de frontieră, unde era foarte bine să fii bilingv. Azadeh vorbea şi turca, limba cea mai răspîndită în această parte a Iranului şi în Azerbaidjean, şi bineînţeles farsi. Cu excepţia unor cuvinte răzleţe, Erikki nu ştia nici farsi şi nici turcă. Se aşeză în capul oaselor şi îşi şterse transpiraţia, împăcat cu lumea, apoi se aplecă şi o sărută. Ea îi răspunse la sărutare şi începu să tremure cînd mîna bărbatului începu s-o caute pe a ei şi a ei pe a lui.

- Eşti un bărbat rău, Erikki, spuse ea, apoi se întinse cu voluptate.

- Eşti gata?

-Da.

Azadeh se lipi de el, iar Erikki o ridică cu uşurinţă în braţe, ducînd-o afară din saună, în încăperea de îmbrăcat, apoi deschise uşa şi ieşi afară în aerul îngheţat. Azadeh îşi ţinu respiraţia cînd o atinse valul de frig. Erikki luă zăpadă în mîini şi o frecă pe tot corpul, fâcînd să-i ardă carnea, dar fără să-i provoace durere. In cîteva secunde simţi că arde şi pe dinăuntru şi pe dinafară. Avusese nevoie de o iarnă întreagă ca sa se obişnuiască cu baia de zăpadă după sauna încinsă. Dar acum, fără ea, sauna i s-ar fi părut incompletă. Făcu şi ea repede acelaşi lucru pentru el, după care se repezi înapoi la căldură, lăsîndu-1 pe el să se rostogolească în zăpadă cîteva clipe. Nu observase grupul de oameni care rămăseseră stupefiaţi^ cu gura căscată, pe cărare, la vreo cincizeci de metri de el. Ii zări exact în momentul în care închidea uşa. Se simţi cuprins imediat de furie. Trînti uşa cu putere.

- Nişte săteni au ajuns aici. Probabil că ne-au privit tot timpul. Toată lumea ştie că nu au voie să vină aici.

Şi Azadeh era la fel de furioasă. Se îmbrăcară repede. Erikki îşi trase cizmele de blană şi puloverul gros peste pantaloni, luă o secure şi se năpusti afară. Bărbaţii erau tot acolo şi Erikki se repezi spre ei urlînd şi cu securea ridicată. Oamenii se împrăştiară care încotro, apoi unul dintre ei ridică o mitralieră şi trase un foc în aer. Munţii înapoiară ecoul împuşcăturii. Erikki încremeni pe loc. Furia îi dispăruse

instantaneu. Nu mai fusese niciodată ameninţat cu arma, nu-i fusese niciodată îndreptată o armă spre pîntece.

- Pune secure jos, zise omul în engleza lui poticnită, sau omoară la tine.

A,

Erikki ezită. In clipa aceea, Azadeh veni în fugă între ei, dădu ţeava armei la o parte şi începu să ţipe în turcă:

- Cum îndrăzniţi să veniţi aici? Cum îndrăzniţi să purtaţi arme? Ce sînteţi voi, bandiţi? Acesta este pămîntul nostru - plecaţi de pe pămîntul nostru sau vă arunc în închisoare!

îşi înfâşurase haina groasă de blană peste rochie, dar tremura de furie.

- Acesta este pămîntul poporului, spuse bărbatul morocănos, dîndu-se puţin înapoi. Acoperă-ţi obrazul, femeie, acoperă-ţi...

- Cine sînteţi? Nu sînteţi din satul meu. Cine sînteţi?

- Eu sînt Mahmud, mullah din Tabriz.

- Nu e adevărat. Nu ai accent de Tabriz. Ce eşti, mullah fals care încearcă să căsătorească Coranul cu marxismul şi să slujească la stăpîni străini?

- Noi îl slujim pe Dumnezeu şi masele populare. Eu nu sînt unul din lacheii tăi, spuse omul furios şi sări într-o parte cînd Erikki se îndreptă spre el. Bărbatul cu arma îşi pierdu echilibrul, dar altul, aflat la o depărtare care îl punea în siguranţă, îşi armă puşca.

- Pentru Dumnezeu şi pe numele Profetului, opreşte-1 pe porcul ăsta de străin sau vă trimit pe amîndoi în iad, acolo unde vă e locul.

- Erikki, stai! Lasă-i pe cîinii ăştia în seama mea! strigă Azadeh în engleză, apoi se răsti din nou la ei: Ce vreţi aici? Acesta este pămîntul nostru, pămîntul tatălui meu, Abdollah Han, hanul Gorgonilor, rudă cu Qajarii care au domnit aici veacuri de-a rîndul.

Ochii i se obişnuiseră acum cu întunericul şi îi examina pe toţi cu privirea. Erau zece la număr, toţi bărbaţi tineri, toţi înarmaţi, toţi străini, toţi, cu excepţia unuia, kalandarul -şeful satului lor.

•- Kalandar! Cum ai îndrăznit să vii aici?

- Vă cer iertare, înălţimea Voastră, spuse el în chip de scuză, dar mullahul a spus că trebuie să-i conduc pe această potecă, nu pe drumul principal şi aşa...

- Ce vrei, parazitule? se întoarse ea spre mullah.

- Fii cuviincioasă, femeie, spuse bărbatul şi mai furios, în curînd noi vom prelua comanda. Coranul are legi pentru goliciune şi viaţă destrăbălată: bătaia cu pietre şi cu biciul.

- Coranul are legi şi pentru falşii mullahi care încalcă proprietăţile altora şi pentru bandiţii care ameninţă oamenii paşnici şi pentru rebeliunea împotriva stăpînilor şi a şefilor de drept. Eu nu sînt una din analfabetele voastre înspăimîntate. Vă cunosc foarte bine, ştiu ce vă poate pielea, paraziţii satului şi ai poporului! *Ce vreţi?*

De la bază veneau în fugă oameni cu lanterne, în fruntea lor erau cei doi ingineri cu ochii împăienjeniţi, Dibble şi Arberry, cu Aii Dayati care încheia plutonul. Toţi erau somnoroşi, îmbrăcaţi în grabă, îngrijoraţi.

- Ce se întîmplă aici? întrebă Aii Dayati cu ochelarii lui groşi pe nas, privindu-i pe tîlhari. Familia lui fusese protejată de hanii Gorgoni şi le slujiseră acestora ani de zile.

-Cinesîn...

- Cîinii ăştia, îl întrerupse Azadeh înfierbîntată, au venit din întu...

- Ţine-ţi gura, femeie, spuse furios mullahul, apoi se întoarse spre Dayati: Tu cine eşti?

Văzînd că omul era mullah, Dayati îşi schimbă imediat atitudinea, devenind foarte politicos.

- Sînt... Sînt directorul de la Iran-Timber, fabrica de cherestea de aici, Excelenţă. Ce s-a întîmplat? Cu ce vă pot fi de folos?

- Elicopterul, în zori, vreau să fac un tur cu el prin tabere.

- îmi pare rău, Excelenţă, aparatul este demontat pentru verificare generală. Aceasta este politica străinilor şi...

Azadeh îl întrerupse furioasă:

- Mullahule, cu ce drept vii aici în toiul nopţii şi...

- Vă rog, înălţimea Voastră, spuse Dayati rugător, vă rog să lăsaţi chestiunea aceasta în seama mea, vă implor.

Dar ea începu să ţipe, mullahul ţipă şi el, ceilalţi li se alăturară şi atmosfera era din ce în ce mai înfierbîntată pînă cînd Erikki, furios că nu înţelege nimic din ceea ce se vorbeşte, scoase un răcnet de mînie. Se făcu brusc tăcere, apoi se auzi cum un alt om armează puşca.

- Ce vrea ticălosul ăsta, Azadeh? întrebă Erikki.

Azadeh îi explică.

- Dayati, spune-le că nu mă pot obliga să decolez cu 212-ul meu. Trimit după poliţie.

- Vă rog, domnule căpitan, vă rog lăsaţi-mă pe mine să mă ocup de asta, spuse Dayati, lac de sudoare din pricina îngrijorării. Continuă repede, înainte caAzadeh să apuce să-1 întrerupă: Vă rog, înălţimea Voastră, vă rog să plecaţi.

Se întoarse apoi spre cei doi ingineri:

- E-n regulă, puteţi să vă duceţi înapoi în pat. Mă ocup eu de treaba asta.

Abia atunci observă Erikki că Azadeh era tot cu picioarele goale. O ridică în braţe.

- Dayati, spune-le ticăloşilor ăstora, *materbiot,* mama lor, că dacă mai vin aici în toiul nopţii, am să le frîng gîturile. Şi dacă vreunul din ei se atinge de vreun fir de păr din capul femeii mele, am să mă duc după el pînă în iad dacă va fi nevoie.

Dădu să plece, un munte de furie, urmat de cei doi ingineri. O voce vorbind ruseşte îl făcu să se oprească:

- Căpitane Yokkonen, am putea sta de vorbă o clipă?

Erikki întoarse capul. Azadeh era tot în braţele lui şi se încorda toată. Qmul stătea în spatele grupului, era greu de văzut, aparent nu se deosebea de ceilalţi şi purta o parka obişnuită.

- Da, răspunse Erikki în rusă, dar să nu intri la mine în casă cu puşca sau cu cuţitul. Se îndreptă apoi spre casă.

Mullahul se apropie mai mult de Dayati, cu ochii scăpărînd.

- Ce a spus diavolul străin, ei?

-A fost grosolan, toţi străinii sînt grosolani, înalţi... şi femeia a fost grosolană.

Mullahul scuipă în zăpadă.

- Profetul a stabilit legi şi pedepse pentru un astfel de comportament. Poporul are legi împotriva bunăstării ereditare şi a flirtului de pămînt, pămîntul aparţine poporului, în curînd vom fi cu toţii guvernaţi de legi corecte, o dată pentru totdeauna, şi în Iran va fi pace.

Se întoarse spre ceilalţi:

- Goală în zăpadă! Face pe deşteaptă şi nesocoteşte toate legile modestiei şi ale bunei cuviinţe. La dracu'! Gorgonii nu sînt altceva decît nişte lachei ai şahului trădător şi ai cîinelui acestuia, Bakhtiar, aşa e? întoarse privirea spre Dayati: Ce minciuni înşiri acolo despre elicopter?

încercînd să-şi ascundă frica, Dayati le explică cum că, în conformitate cu legea străinilor, după o mie cinci sute de ore de zbor, era necesară o revizie, aşa cum ordonaseră de fapt şi şahul şi guvernul.

- Guvernul ilegal, îl întrerupse mullahul.

- Bineînţeles că este ilegal, se grăbi să consimtă Dayati şi îi conduse neliniştit spre hangar, apoi aprinse luminile -

•baza avea un sistem propriu de generatoare şi era astfel independentă. Motoarele aparatului 212 erau aşezate pe jos, în ordine, piesă lîngă piesă, în şiruri ordonate.

- N-am ce să fac, Excelenţă, străinii fac ce le place. Apoi adăugă repede: Şi, cu toate că ştim cu toţii că Iran-Timber aparţine poporului, şahul a luat toţi banii. Eu nu am nici o autoritate asupra lor, asupra diavolilor străini şi a regulamentelor lor. Nu pot face nimic.

- Cînd va fi în stare de zbor? întrebă vorbitorul de

limbă rusă într-o turcă perfectă.

- Inginerii au promis că în două zile, spuse Dayati şi începu să se roage în gînd, îngrozitor de înspăimîntat, deşi se străduia să n-o arate. Acum îi era limpede că oamenii aceştia erau mujahedini stîngişti, adepţi ai teoriei sprijinite de sovietici, potrivit căreia islamismul şi marxismul erau

compatibile.

- Totul este în mîinile lui Dumnezeu, spuse el. Două zile. Inginerii aşteaptă nişte piese de schimb.

- Ce fel de piese?

Dayati le explică neliniştit. Erau nişte piese minore şi elicea rotorului de la coadă.

- Cîte ore aveţi la elicea rotorului?

Dayati se uită în jurnalul de bord, cu degetele tremurînd.

- 1073.

- Dumnezeu e cu noi, spuse bărbatul, apoi se întoarse spre mullah: Putem s-o mai folosim fără nici o problemă pe cea veche cel puţin încă cincizeci de ore.

- Dar viaţa elicei... certificatul de zbor este anulat, spuse Dayati fără să se gîndească. Pilotul nu va vrea să zboare pentru că regulile...

- Regulile lui satan.

- Aşa este, întrerupse vorbitorul de rusă, unele dintre ele. Dar legile securităţii sînt importante pentru popor şi, lucru şi mai important, Dumnezeu a stabilit legi în Coran pentru cai şi pentru cămile şi pentru felul în care trebuie să ne purtăm cu animalele. Legile astea se pot aplica foarte bine şi cînd este vorba de aparate de zbor, care sînt un dar al lui Dumnezeu şi ne duc spre îndeplinirea lucrării lui Dumnezeu. De aceea, trebuie să ne purtăm corect cu ele, nu eşti de acord, Mahmud?

- Bineînţeles, spuse nerăbdător mullahul şi îl sfredeli cu privirea pe Dayati, care tremura de frică. Am să mă întorc peste două zile, în zori. Pînă atunci, elicopterul şi pilotul să fie pregătiţi să împlinească lucrarea lui Dumnezeu pentru popor. Am să vizitez toate taberele din munţi. Mai sînt şi alte femei aici?

- Numai... numai două soţii ale muncitorilor şi... soţia mea.

— Poartă chador şi văl?

- Bineînţeles, minţi imediat Dayati.

Portul vălului pe faţă era împotriva legilor Iranului. Şahul Reza scosese vălul în afara legii în 1936 şi purtatul

chadorului era facultativ. Şahul Mohammed le eliberase încă şi mai mult pe femei în 1964.

- Bine. Aminteşte-le că Dumnezeu şi poporul veghează chiar şi în casa ticălosului de străin. Mahmud se răsuci pe călcîie şi porni la drum, cu ceilalţi în urma lui.

Cînd rămase singur, Dayati îşi şterse sudoarea de pe frunte, recunoscător lui Dumnezeu că era credincios şi că acum soţia lui va purta din nou chadorul, va fi ascultătoare şi modestă cum fusese şi mama ei şi nu va mai purta blugi ca înălţimea Sa.

Cabana lui Erikki, ora *23,23.* Cei doi bărbaţi şedeau la masă, unul în faţa celuilalt, în încăperea principală a cabanei. Cînd bărbatul bătuse la uşă, Erikki îi spusese lui Azadeh să se ducă în dormitor, însă lăsase uşa deschisă ca să poată auzi ce se va discuta, îi dăduse puşca lui de vînătoare:

- Foloseşte-te de ea fără teamă. Dacă intră în dormitor, înseamnă că sînt deja mort, spuse el, ascunzîndu-şi cuţitul pukoh la mijlocul spatelui, sub curea. Pukoh-ul era un in strument şi o armă pe care o purtau toţi finlandezii şi se considera că, dacă nu-1 poartă, e semn de ghinion, în Finlanda era împotriva legii să porţi cuţitul la vedere, acest lucru putînd fi considerat o provocare. Dar toată lumea purta cuţit, mai ales la munte. Erikki avea unul pe măsura lui.

-Aşa, căpitane, îmi cer scuze ca vă deranjez. Bărbatul avea părul negru, ceva mai puţin de un metru optzeci, în jur de treizeci de ani, faţa arsă de soare şi de vînt, ochi negri şi sînge slav mongol pe undeva prin ereditatea lui.

- Numele meu este Fedor Rakoczy.

- Rakoczy a fost un revoluţionar ungur, spuse scurt Erikki. Şi după accent, eşti georgian. Rakoczy nu poate fi georgian. Care este numele dumitale adevărat şi gradul în KGB?

Omul rîse.

- E adevărat că am accent georgian şi că sînt rus din Georgia, de la Tbilisi. Bunicul meu a venit din Ungaria, dar nu avea nici o legătură cu revoluţionarul care, în timpuri

străvechi, a ajuns şi domnitor al Transilvaniei. Şi nici nu era musulman, ca tatăl meu şi ca mine. Aşadar, după cum vezi, amîndoi ştim ceva istorie, slavă Domnului, spuse el amabil. Sînt inginer la conducta de gaz natural sovieto-iraniană şi am baza chiar dincolo de graniţă, la Astara, pe malul Mării Caspice; sînt proiranian, pro-Khomeini, binecuvîntat să fie, împotriva şahului şi a americanilor.

Era bucuros că fusese informat în legătură cu Erikki Yokkonen. O parte din povestea lui de acoperire era adevărată. Era într-adevăr din Georgia, de la Tbilisi, dar nu era musulman şi nici nu se numea Rakoczy. Numele lui adevărat era Igor Mzîtrîk şi era căpitan KGB, ataşat pe lîngă Divizia Aeropurtată 116, care era desfăşurată dincolo de graniţă, la nord de Tabriz, unul din sutele de agenţi secreţi care se infiltraseră în Iranul de nord de mai multe luni şi operau acum aproape fără să se ferească. Avea treizeci şi patru de ani, era ofiţer KGB de carieră, aşa cum fusese şi tatăl lui, şi se afla în Azerbaidjan de şase luni. Vorbea bine engleza, stăpînea turca şi persana şi, deşi nu ştia să zboare, ştia foarte multe despre elicopterele sovietice de sprijin ale armatei de uscat din divizia lui.

- Cît despre gradul meu, spuse el pe tonul cel mai binevoitor cu putinţă, este acela de prieten. Noi, ruşii, sîntem buni prieteni cu finlandezii, nu-i aşa?

- Da, asta e adevărat, însă ruşii, nu comuniştii sovietici. Sfînta Rusie ne-a fost prietenă în trecut, aşa e, pe cînd eram un Mare Ducat al Rusiei. Rusia Sovietică ateistă ne-a fost prietenă după 1917, cînd am devenit independenţi. Rusia Sovietică ne este prietenă acum, da, acum. Dar nu şi în 1939. Nu în timpul Războiului de Iarnă, nu, atunci nu.

- Nici voi nu ne-aţi fost prieteni în '41, ripostă sever Rakoczy. In '41 aţi pornit război împotriva noastră, alături de împuţiţii de nazişti, aţi trecut de partea lor împotriva noastră.

- E adevărat, dar numai ca să ne luăm înapoi pămînturile noastre, Karelia, provincia pe care ne-aţi furat-o. Nu am pătruns în Leningrad, aşa cum am fi putut. Erikki

simţea cuţitul care îl împungea în spate şi era fericit că-1 simte. Eşti înarmat?

- Nu. Ai spus să vin neînarmat. Puşca mea e afară, lîngă uşă. Nu am pukoh şi nici nu am nevoie de aşa ceva. Pentru numele lui Allah, sîntem prieteni.

- Bun. Omul are nevoie de prieteni.

Erikki îl urmărea atent pe bărbatul din faţa lui. Ura din tot sufletul ceea ce reprezenta el: Rusia Sovietică, cea care invadase Finlanda în '39 fără să fie provocată, în momentul în care Stalin semnase pactul de neagresiune germano-sovietic. Mica armată a Finlandei s-a luptat de una singură. Ţinuseră piept hoardelor sovietice timp de o sută de zile în timpul Războiului de Iarnă şi după aceea fuseseră înfrînţi. Tatăl lui Erikki murise apărînd Karelia, provincia finlandeză de sud-est, unde membrii familiei Yokkonen trăiseră secole de-a rîndul. Rusia Sovietică a anexat imediat provincia. Finlandezii au plecat urgent. Toţi. Nici unul n-a vrut să rămînă sub stindardul sovietic, aşa că ţinutul rămăsese fără nici un finlandez. Erikki avea pe atunci numai zece luni şi în exodul acela au murit mii de oameni. Şi mama lui murise.

Fusese cea mai cumplită iarnă de care îşi aminteau finlandezii.

Şi în '45(îşi spuse Erikki, înăbuşindu-şi furia, în '45 America şi Anglia ne-au trădat şi au dat pămîntul nostru agresorilor. Dar noi n-am uitat. Şi nu au uitat nici estonienii, lituanienii, letonii, germanii răsăriteni, cehii, ungurii, bulgarii, românii - lista este nesfîrşită. Va veni şi o zi a răfuielii cu sovieticii, o, da, va veni şi ziua răfuielii cu ei, mai ales cu rușii.

- Pentru un georgian, ştii foarte multe lucruri despre Finlanda, spuse el calm.

- Finlanda este foarte importantă pentru Rusia. Destinderea dintre noi funcţionează şi este o adevărată lecţie dată lumii întregi că propaganda americană imperialistă antisovietică este o minciună.

- Nu e momentul să facem politică, spuse Erikki şi zîmbi. E cam tîrziu. Ce vrei de la mine?

-Prietenie.

- A, asta e uşor de cerut, dar, cum probabil că ştii, pentru un finlandez e greu de dat.

Erikki luă de pe bufet o sticlă de votcă aproape goală şi două pahare. Eşti şiit?

- Da, dar nu unul foarte cuminte. Dumnezeu mă va ierta. Beau din cînd în cînd cîte o votcă, dacă de asta m-ai întrebat.

Erikki turnă în cele două pahare.

- Sănătate.

Cei doi băură.

-Acum treci, te rog, la chestiune.

- Bakhtiar şi lacheii lui americani vor fi curînd aruncaţi din Iran. Azerbaidjanul va fi în scurt timp în fierbere, dar tu nu ai de ce să te temi, eşti bine văzut aici, la fel ca şi soţia ta, şi am dori... am dori să cooperaţi cu noi ca să aducem pace în munţii ăştia. *

- Nu sînt decît un pilot de elicopter care lucrează pentru o companie engleză cu contract pentru Iran-Timber şi nu fac politică. Noi, finlandezii, nu facem politică, ţii minte?

- Sîntem prieteni, da. Interesul nostru pentru pacea lumii este acelaşi.

Pumnul greu al lui Erikki izbi masa, iar gestul violent îl făcu pe rus să tresară cînd sticla sări de pe masă şi se rostogoli pe podea.

- Te-am rugat politicos, de două ori, să treci la chestiune, spuse Erikki cît se poate de calm. Ai zece secunde.

- Foarte bine, spuse omul printre dinţi. Avem nevoie de tine ca să transporţi echipele în tabere în următoarele zile. Vrem...

- Ce echipe?

-Mullahii din Tabriz şi adepţii lor. Cerem...

- Eu primesc ordine de la companie, nu de la mullahi sau revoluţionari sau oameni care vin înarmaţi în toiul nopţii, înţelegi?

- Vei descoperi că este mai bine să ne înţelegi, căpitane Yokkonen. Şi la fel şi familia Gorgon. Cu? tofiî, spise rusul

<*?,,

rlS^-
"-%

pe un ton ascuţit, iar Erikki simţi cum îi năvăleşte sîngele în obraji. Iran-Timber este deja de partea noastră. Iţi vor ' transmite ordinele necesare.

- Bine. în acest caz, voi aştepta să văd care sînt aceste ordine. Erikki se ridică în picioare cît era de lung. Noapte bună!

Rusul se ridică şi el şi se uită furios la bărbatul.din faţa lui.

- Tu şi soţia ta sînteţi prea inteligenţi ca să nu înţelegeţi că, fără americani şi fără infama lor CIA, Bakhtiar este pierdut! Nebunul ăsta de Carter a trimis marina .militară americană şi elicoptere în Turcia şi o altă flotă de război americană în Golf", apoi o forţă specială cu un transportor nuclear şi vase de sprijin, marină militară şi avioane cu arme nucleare la bord, o adevărată flotă de război şi. . .

-Nu cred!

- Trebuie. Pentru Dumnezeu, bineînţeles că încearcă să stîrnească un război, pentru că bineînţeles că noi va trebui "să reacţionăm, va trebui să răspundem războiului cu război şi bineînţeles că vor folosi Iranul împotriva noastră. Totul este o nebunie - noi nu vrem un război nuclear. . .

Rakoczy credea sincer tot ce spunea, gura îi turuia fără să se mai gîndească la ce vorbeşte. Cu cîteva ore înainte fusese avertizat prin cod radio că forţele sovietice de la frontieră sînt în stare de Alertă Galbenă - la numai un pas de Alerta Roşie, din cauza flotei de transportoare care se apropia şi toate rachetele nucleare erau, de asemenea, în alertă. Lucrul cel mai rău era că se 'raportaseră vaste mişcări de trupe ale chinezilor de-a lungul tuturor celor 5 000 de kilometri ai frontierei comune cu China.

- Ticălosul ăla de Carter cu împuţitul ăla de Pact de Prietenie cu China o să ne arunce în aer dacă i se oferă cea mai mică şansă.

- Ce-o să fie o să fie, spuse Erikki.

- Insha' Allah, da, dar de ce să devenim noi un cîine de pripas pentru americani sau pentru aliaţii lor britanici, la fel de ticăloşi? Poporul va învinge şi noi vom cîştiga. Ajută-ne

şi nu vei regreta, căpitane. Avem nevoie de priceperea dumitale numai cîteva zi...

Se opri brusc. Se auzeau paşii cuiva care venea alergînd. Cuţitul lui Erikki îi apăru imediat în mînă şi se mişcă cu o agilitate de pisică, postîndu-se între uşa de la intrare şi cea de la dormitor, cînd uşa se dădu de perete.

- S AVAK! rosti un bărbat pe care nu apucă să-1 zărească decît pe jumătate şi care îşi luă imediat picioarele la spinare.

Rakoczy sări spre uşă şi îşi luă pistolul-mitralieră.

- Iţi cerem să ne ajuţi, căpitane. Nu uita! spuse el şi dispăru în întuneric.

Azadeh veni în prima încăpere, cu arma în mînă şi foarte palidă.

- Ce spunea despre transportor? N-am înţeles ce-a zis.

Erikki îi explică. Fata era şocată.

- Asta înseamnă război, Erikki.

- Da, dacă izbucneşte, îmbrăcă scurta. Rămîi aici.

Erikki ieşi şi închise uşa după el. Vedea luminile maşinilor care se apropiau pe drumul desfundat dintre baza lor şi şoseaua principală Tabriz-Teheran. După ce ochii i se mai obişnuiră cu întunericul, reuşi să distingă două maşini şi un camion militar. Automobilul din frunte se opri şi, într-o clipă, poliţişti şi soldaţi se răspîndiră în evantai prin întuneric. Ofiţerul care îi conducea îl salută.

- Ah, căpitanul Yokkonen. Bună seara. Am auzit că au fost pe-aici nişte revoluţionari sau comunişti Tudeh şi ni s-a raportat că s-au tras focuri de armă, spuse el într-o engleză perfectă, înălţimea Sa a păţit ceva? Aveţi probleme?

- Nu, acum nu, vă mulţumesc, domnule colonel Mazardi.

Erikki îl cunoştea foarte bine. Omul era văr cu Azadeh şi şeful poliţiei din această zonă a Tabrizului. Dar S AVAK? Asta e altceva, îşi spuse el neliniştit. Dacă este, este şi eu nu vreau să ştiu nimic.

- Poftim înăuntru.

Azadeh fu încîntată să-şi vadă vărul, îi mulţumiră amîndoi pentru că venise şi îi povestiră ce se întîmplase.

- Rusul a spus ea se numeşte Rakoczy, Fedor Rakoczy? întrebă el.

- Da, dar era clar că minte, spuse Erikki. Sigur că era de la KGB.

- Şi nu ţi-a spus de ce vrea să viziteze taberele?

-Nu.

Colonelul rămase un moment pe gînduri, apoi oftă.

- Aşadar, mullahul Mahmud vrea să zboare, nu-i aşa? Nesăbuit gest pentru un aşa-zis om al lui Dumnezeu: vrea să zboare. Foarte periculos, mai ales dacă este marxist islamic - ce sacrilegiu! Cînd zbori cu elicopterul, am auzit că poţi foarte uşor să cazi, aşa mi s-a spus. Poate că ar trebui să-i facem pe plac.

Era un bărbat înalt, în jur de patruzeci de ani şi purta o uniformă imaculată.

- Nu-ţi face griji, reluă el. Scandalagiii ăştia or să se întoarcă'curînd în muşuroaiele lor pline de purici. In scurtă vreme, Bakhtiar o să ne ordone să-i punem cu botul pe labe pe cîinii ăştia. Şi scandalagiul de Khomeini - ar trebui să-i facem de petrecanie trădătorului ăstuia cît mai repede. Francezii ar fi trebuit să termine cu el în clipa în care a ajuns acolo. Proştii ăia slăbănogi! Ce neputincioşi! Dar, de fapt, întotdeauna au fost nişte neputincioşi şi mereu porniţi împotriva noastră. Francezii au fost geloşi pe Iran. Se ridică, dar continuă: Daţi-mi de. ştire cînd aparatul va fi în stare de

• zbor. In orice caz, vom fi din nou aici peste două zile, în zori. Să sperăm că mullahul şi prietenii lui, mai ales rusul, au să se întoarcă.

Colonelul plecă. Erikki puse ibricul pe foc ca să facă puţină cafea. Apoi spuse gînditor:

- Azadeh, împachetează cîteva lucruri într-o geantă.
- De ce? întrebă ea, privindu-1 fix.

- Luăm maşina şi pornim spre Teheran. In cîteva minute am plecat.
- Nu e nevoie să plecăm, Erikki.
- Dacă elicopterul ar fi fost în stare de zbor, am fi plecat cu el, dar aşa nu se poate.

- Nu e nevoie să-ţi faci griji, dragul meu. Ruşii i-au răsfăţat întotdeauna pe azerbaidjeni şi aşa vor face mereu, fie că sînt ţarişti, fie sovietici. E totuna, întotdeauna au vrut să pună mîna pe Iran şi noi i-am respins întotdeauna şi întotdeauna îi vom ţine departe de noi. Nu-i nevoie să-ţi faci atîtea griji din partea unor fanatici şi a unui singur rus, Erikki.

Erikki se uită la ea.

- Ceea ce mă îngrijorează sînt puşcaşii marini din Turcia, forţele speciale ale americanilor şi de ce consideră KGB-ul că „tu şi nevasta ta sînteţi mult prea inteligenţi", de ce era rusul ăsta aşa de nervos, de ce ştiu atît de multe despre mine şi despre tine şi de ce „mă roagă" să-i ajut. Du-te şi fă bagajele, draga mea, cît nu e prea tîrziu.

- Foarte bine, dar nu la Teheran. Nu în noaptea asta. Este prea periculos. Mai întîi trebuie să-1 vedem pe han, pe tatăl meu.

8IMBATA

Capitolul 2

Lîngă Tabriz, ora 18,05. In munţii acoperiţi de zăpadă din apropierea graniţei sovietice, aparatul 206 al lui Pettikin urcă repede, continuînd să cîştige mereu înălţime peste trecătoare şi urmărind firul drumului printre copaci.

- Tabriz Unu, HFC de la Teheran. Mă auzi? strigă el din nou.

Nici un răspuns. Lumina scădea treptat, căci soarele după-amiezei tîrzii era ascuns de un nor gros, aflat la numai cîteva sute de metri deasupra lui, cenuşiu şi plin de-zăpadă. încercă din nou să contacteze baza. Se simţea foarte obosit, faţa îi era plină de vînătăi şi tot trupul îl durea după bătaia pe care o încasase. Mănuşile şi pielea jupuită de pe încheieturile degetelor îl făceau să apese cu mai mare greutate pe butoanele de transmisie.

- Tabriz Unu, aici HFC de la Teheran. Mă auzi?

Nici de astă dată nu veni nici un răspuns, dar nu era îngrijorat. Comunicaţiile în munţi erau întotdeauna foarte proaste, nu-1 aştepta nimeni şi nici Erikki, nici managerul bazei nu aveau nici un motiv să organizeze un serviciu permanent la postul de radio. Pe măsură ce drumul urca, norul cobora tot mai aproape, dar văzu fericit că vîrful din faţă era încă limpede, iar după ce trecu de el, drumul începu s-o ia la vale şi ceva mai departe, la numai o jumătate de kilometru, se afk baza.

în dimineaţa asta îi trebuise mai mult decît se aşteptase

ca să ajungă pînă la mica bază militară de la Galeg Morghi, nu departe de aeroportul internaţional al Teheranului, şi cu toate că plecase de-acasă înainte de revărsatul zorilor, nu ajunse la bază decît atunci cînd soarele se înălţase bine de tot pe cerul poluat, plin de fum. Trebuise să ocolească de mai multe ori. Luptele de stradă continuau şi multe artere erau blocate, unele intenţionat, cu baricade, dar cele mai multe cu epave de maşini şi autobuze incendiate. Multe trupuri rămăseseră întinse pe trotuarele acoperite de zăpadă; erau şi mulţi răniţi şi de două ori fu întors din drum de poliţişti furioşi. Dar perseverase şi o luase pe o cale mai ocolită. Cînd ajunse, constată cu surprindere că poarta de la secţia lor de bază, unde funcţiona o şcoală de pregătire, era deschisă şi nepăzită. In mod normal, aici trebuia să fie o santinelă a forţelor aeriene. Intră cu maşina înăuntru şi parcă în siguranţă în hangarul S-G, dar nu găsi pe nimeni din echipajul redus de mecanici sau din personalul de la sol.

Era o zi rece şi el purta salopeta groasă de iarnă. Zăpada acoperea tot aeroportul şi cea mai mare parte din pistă, în timp ce aştepta, verifică aparatul 206 pe care urma să-1 ia. Totul era în ordine. Piesele de schimb de care era nevoie la Tabriz, rotorul pentru coadă şi două pompe hidraulice, se aflau deja în compartimentul pentru bagaje. Rezervoarele erau pline, ceea ce asigura o independenţă de zbor de la două ore şi jumătate pînă la trei, adică patru-cinci sute de kilometri, în funcţie de vînt, altitudine şi precipitaţii. Oricum, tot va trebui să mai alimenteze o dată pe drum. Conform planului lui de zbor, trebuia să facă acest lucru la Bandar-e Pahlavi, un port la Marea Caspică. Fără prea mare efort, trase aparatul la marginea pistei. Apoi se dezlănţui infernul şi Pettikin se trezi în mijlocul unei bătălii.

Camioane pline cu soldaţi intrau pe poartă şi se îndreptau spre pistă, dar erau întîmpinate cu salve de gloanţe pornind din partea principală a bazei, unde se aflau hangarele, cazărmile şi blocul administrativ. Alte camioane rulau în jurul bazei, trăgînd foc continuu din mers. Apăru apoi şi un transportor blindat Bren, care se alătură celorlalte, ţăcănind

dlll^lft

wm

„

. .•Sţ^;-^*:ţ^rfr"-!': $. ^Ş^IggîsşjS

din mitraliere, îngrozit,^ Pettikin recunoscu banderolele şi insignele Nemuritorilor. In urma, lor veneau autobuze blindate pline cu poliţişti paramilitari şi mulţi alţi oameni care se răspîndiră pe partea dinspre el a bazei, înainte să-şi dea seama ce se întîmplă, patru oameni îl înhăţară şi îl tîrîră spre unul din autobuze, strigînd la el în farsi.

- Pentru numele lui Dumnezeu, le strigă şi el, nu ştiu farsi. încercă să se elibereze din strînsoarea lor, dar unul din ei îi dădu un pumn în stomac. Pettikin se smuci, se eliberă şi îl lovi pe atacatorul său drept în faţă. Imediat un altul scoase pistolul şi trase. Glonţul trecu prin gulerul salopetei şi ricoşa de tabla autobuzului, aruncînd bucăţi de metal şi vopsea. Pettikin încremeni. Cineva îl lovi cu o curea peste faţă^şi ceilalţi începură să dea cu pumnii şi cu picioarele în el. In acest moment veni un ofiţer de poliţie şi îl întrebă furios, într-o englezească stîlcită:

- American? Tu american?

- Sînt englez, gîfîi Pettikin, cu gura plină de sînge, încercînd să se descotorosească de oamenii care îl {intuiseră de caroseria autobuzului. Sînt de la Elicopterele S-G şi acesta este...

-American! Sabotor! Omul îşi aţinti arma spre Pettikin şi acesta văzu cum degetul lui apasă pe trăgaci. Noi, SAVAK, ştim voi americani cauza la toate necazurile nostru!

Apoi, prin groaza care îi înceţoşase mintea, auzi o voce strigînd ceva în farsi şi simţi că slăbeşte strînsoarea de fier a mîinilor care îl imobilizau. Aproape fără să-i vină a crede, văzu stînd în faţa lui un tînăr căpitan englez de paraşutişti, în costumul de camuflaj pentru desant şi cu beretă roşie, şi doi soldaţi mici de statură, înarmaţi pînă-n dinţi şi cu chipuri de orientali. Căpitanul se juca nonşalant, aruncînd şi prinzînd o grenadă cu mîna stîngă, de parcă ar fi fost o portocală. Piedica grenadei era pusă. Purta revolver la centură şi un cuţit cu o formă ciudată într-un toc special. Se opri brusc şi arătă spre Pettikin, apoi spre 206, strigă ceva furios către poliţişti în farsi, dădu impetuos din mînă şi îl salută pe Pettikin. •

- Pentru numele lui Dumnezeu, căpitane Pettikin, ia o mutră mai semeaţă, spuse el repede, cu un accent scoţian plăcut, apoi împinse deoparte mîna unui poliţist de pe braţul lui Pettikin. Un altul dădu să ridice arma, însă se opri deîndată ce căpitanul scoase siguranţa grenadei, în acelaşi timp, cei doi oameni ai săi îşi armară automatele pe care le ţineau cu un aer nepăsător, dar gata oricînd să tragă. Cel mai în vîrstă dintre cei doi scoase cuţitul din teacă.

- Elicopterul dumitale e gata?

- Da... da, este, murmură Pettikin.

- Trage-1 cît mai repede. Lasă uşile deschise şi, cînd eşti gata să te ridici, fa semn cu degetul mare în sus şi ne repezim şi noi. Ai grijă să rulezi jos şi repede. Dă-i drumul! Tenzing, du-te cu el.

Ofiţerul făcu semn cu degetul mare spre elicopterul care se afla la vreo cincizeci de metri de ei şi se întoarse cu spatele; vorbi din nou în farsi, îi înjură pe iranieni şi le ordonă să se ducă în partea cealaltă, unde luptele slăbiseră puţin în intensitate. Soldatul numit Tenzing goni după Pettikin, care era încă ameţit.

- Te rog, grăbeşte-te, sahib, spuse Tenzing, rezemîndu-se de una din uşi, cu puşca gata pregătită. Pettikin nu avea nevoie de îndemnuri.

Alte care blindate trecură în goană pe lîngă ei, dar nu le dădură nici o atenţie. Nu-i băgară în seamă nici grupurile de poliţişti şi militari care se străduiau cu disperare să apere baza împotriva mulţimii care se apropia vuind, în spatele lor, ofiţerul de poliţie se certa furios cu paraşutistul, în timp ce ceilalţi priveau în spate nervoşi, auzind strigătele tot mai puternice de „Allah-uuuu Akbarrrr!" Cînd şi cînd, se auzeau focuri de armă şi explozii. Două sute de metri mai încolo, pe drumul de centură din afara gardului bazei, avangarda mulţimii dădu foc unei maşini parcate şi aceasta explodă.

Motoarele elicopterului prinseră viaţă şi zgomotul lor îl făcu să turbeze de furie pe ofiţerul de poliţie, însă un grup de tineri civili înarmaţi năvăli pe poartă din direcţia opusă. Cineva răcni: „Mujahedinii!" Imediat, toţi cei aflaţi în această

parte a bazei se grupară ca să-i intercepteze şi începură să tragă. Profitînd de această diversiune, căpitanul şi celălalt soldat alergară spre elicopter şi săriră înăuntru; Pettikin apăsă din toate puterile pe manete şi se ridică la cîţiva centimetri deasupra ierbii, coti ca să ferească un camion în flăcări, apoi porni ameţit spre cer. Căpitanul alunecă, cît pe-aci să scape grenada, dar nu putu să pună siguranţa la loc din cauza manevrei violente a pilotului. Şedea pe scaunul din faţă; deschise uşa şi aruncă cu grijă grenada afară, apoi urmări cu privirea curba pe care o descria, apropiindu-se de pămînt. Grenada explodă fără să rănească pe nimeni.

- Frumos, spuse căpitanul, încuie uşa şi îşi fixă centura de siguranţă. Se uită să vadă dacă cei doi soldaţi erau teferi, apoi îi făcu semn lui Pettikin cu degetul mare în sus, de mai multe ori.

Pettikin abia dacă observa. O dată ieşit din Teheran, ateriza în mijlocul unui cîmp, departe de drumuri şi de sate, şi cercetă aparatul, să vadă dacă e avariat de gloanţe. Constată că nu fusese atins şi abia .atunci începu să respire normal.

- Iisuse Hristoase, căpitane, nici nu ştiu cum să-ţi mul ţumesc, spuse el şi îi întinse mîna. Îl durea capul îngrozitor. La început am crezut că am vedenii. Căpitane... ?

- Ross. Acesta este sergentul Tenzing şi acesta capo ralul Gueng.

Pettikin le strînse mîna şi le mulţumi tuturor. Erau nişte băieţi cumsecade, veseli şi dintr-o bucată. Tenzing era mai în vîrstă, împlinise de curînd cincizeci de ani.

- Dumnezeu v-a trimis pe toţi, mai spuse el.

Ross zîmbi şi dinţii îi sclipiră foarte albi pe faţa lui bronzată.

- Nu prea ştiam cum o să ieşim din încurcătura aia. N-ar fi fost deloc bine să ne luăm cu poliţia sau cu altcineva pentru treaba asta, nici chiar cu SAVAK.

- De acord. Pettikin nu mai văzuse niciodată un bărbat cu ochi atît de albaştri. Căpitanul părea să se apropie de treizeci de ani. Ce naiba se petrece acolo?

- S-au răsculat nişte oameni de la service-ul forţelor

*c

aeriene şi cîţiva ofiţeri şi loialişti au venit să-i potolească. Am auzit că suporterii lui Khomeini şi cei de stînga veneau în ajutorul răsculaţilor.

- Ce harababură! Nu ştiu cum să vă mulţumesc. Dar de unde ştiţi cum mă cheamă?

- Păi... am auzit că ai un plan de zbor aprobat pentru Tabriz via Bandar-e Pahlavi şi voiam să te rugăm să ne iei şi pe noi. Am ajuns foarte tîrziu şi ne temeam că te-am pierdut. Am fi ajuns în iad şi ar fi fost vai de noi. Cu toate astea, iată-ne aici.

- Mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta. Sînteţi gurkha?

- Ei, ăăă, da, cam aşa ceva.

Pettikin dădu din cap gînditor. Observase că nu poartă nici un fel de însemne, nici epoleţi, nici insigne, cu excepţia treselor de căpitan ale lui Ross şi a beretelor roşii.

- Dar cum aţi aflat de planul de zbor?

- Asta chiar că nu ştiu, spuse Ross vesel. Eu nu fac decît să îndeplinesc un ordin. Aruncă o privire de jur-împrejur. Ţinutul era neted, pietros şi deschis. Nu crezi că ar fi mai bine s-o luăm din loc? Sîntem cam expuşi aicf.

Pettikin se întoarse în cocpit.

- Ce se întîmplă la Tabriz? întrebă el.

- De fapt, am vrea să ne laşi chiar lîngă Bandar-e Pahlavi, dacă nu te deranjează.

- Sigur că da. Pettikin începuse automat operaţiunile de start. Ce se întîmplă acolo?

- Să zicem că trebuie să ne întîlnim cu un om în legătură cu un cîine.

Pettikin rîse. Omul îi plăcea.

- Sînt o mulţime de cîini pe-acolo şi peste tot! Aşadar, Bandar-e Pahlavi va fi şi nu mai pun nici un fel de întrebări.

- îmi pare rău, dar ştii cum este. Aş aprecia, de asemenea, dacă ai putea să uiţi de numele meu şi de faptul că am fost la bord.

- Dar dacă sînt întrebat de autorităţi? Plecarea noastră a fost oarecum publică.

- Nu ţi-am dat nici un nume. Ţi-am ordonat pur şi simplu şi am recurs la ameninţări dure!

- Foarte bine. Dar n-am să-ţi uit numele.

Pettikin ateriza la cîţiva kilometri de Bandar-e Pahlavi. Ross alesese locul de aterizare studiind o hartă pe care o avea la el. Era o plajă cu dune, departe de orice sat, lîngă apele albastre placide ale Mării Caspice. Faţa apei era punctată de bărcile pescăreşti, iar cerul însorit era presărat cu nori cumulus. Se aflau într-un ţinut tropical, cu aerul umed şi plin de insecte, şi nu se vedea nici urmă de zăpadă, deşi munţii Elbrus din spatele Teheranului erau acoperiţi de un strat gros. Era cu totul împotriva regulamentelor să aterizezi fără permisiune, dar Pettikin chemase de două ori aeroportul Bandar-e Pahlavi, unde trebuia să realimenteze, şi nu primise nici un răspuns, aşa că se gîndi că o să fie în siguranţă -putea oricînd să spună că fusese o oprire determinată de o avarie.

- Noroc şi mulţumesc încă o dată, spuse el şi le strînse mîna celor trei. Dacă aveţi vreodată nevoie de un serviciu, indiferent ce, spuneţi-mi.

Oamenii porniră repede la drum, cu rucsacurile în spate, îndreptîndu-se spre dune. Nu i-a mai văzut niciodată.

- Tabriz Unu, mă auzi?

Descria cercuri aşa cum cerea regulamentul, la înălţimea de două sute cincizeci de metri, apoi coborî mai aproape. Nici un semn de viaţă - şi nici luminile nu erau aprinse. Neliniştit, ateriza în apropiere de hangar. Rămase pe loc, gata să decoleze imediat, fără să ştie la ce s-ar putea aştepta. Ştirea cu privire la oamenii de la service-ul din Teheran care- j se răsculaseră îl tulburase profund, pentru că aceştia erau elita forţelor aeriene. Dar nu veni nimeni. Nu se întîmplă nimic, încuie comenzile cu inima strînsă, lăsă motoarele să meargă şi cobori din elicopter. Era foarte periculos şi împotriva regulamentului - foarte periculos fiindcă, dacă încuietorile cedau, aparatul ar fi putut să înceapă să ţopăie pe pămînt şi 1-ar fi pierdut de sub control.

„Dar nu vreau să fiu luat pe nepregătite", îşi spuse el mohorît, verifică din nou încuietorile şi se îndreptă cu paşi

mari prin zăpadă spre birou. Biroul era gol, hangarul la fel, cu excepţia elicopterului 212 demontat, cu rezervoarele goale, nu se vedea ţipenie de om nicăieri. Ceva mai liniştit traversă tabăra în mare grabă. Pe masa lui Erikki era o sticlă de votcă goală. In frigider mai era una plină - tare ar mai fi vrut să tragă o înghiţitură -, dar pilotajul şi alcoolul erau incompatibile. Mai era şi apă îmbuteliată, pîine iraniană şi şuncă uscată. Bău apă, mulţumit. In toată baza nu exista nici un mijloc de transport şi Range Rover-ul roşu al lui Erikki dispăruse şi el. Era limpede că baza fusese abandonată în mare grabă, dar de ce?

Ochii lui cercetară cerul. Vîntul se înteţise şi acum îl auzea urlînd printre copacii din pădure, acoperind parţial zgomotul motoarelor în ralanti. Frigul îl pătrundea prin jacheta de zbor, prin pantalonii groşi şi prin cizme. Tot trupul lui tînjea după un duş fierbinte, ba, mai bine chiar, după una din saunele lui Erikki, după mîncare, un pat comod, un grog şi opt ore de somn. „Vîntul nu este încă o problemă, îşi spuse, dar nu mai am decît o oră de lumină ca să realimentez şi să mă întorc prin trecătoare înapoi la cîmpie. Sau să rămîn aici peste noapte?"

Pettikin nu era om de pădure şi nici de munte. Cunoştea deşertul şi jungla, precum şi Ţara Moartă a Arabiei Saudite. întinderile vaste nu-1 deprimau, însă frigul da. Şi zăpada. „Mai întîi să realimentez", îşi zise el.

Dar nu era nicăieri nici un fel de combustibil. Nimic. Mai multe butoaie de patruzeci de galoane, toate goale. „Nu contează", hotărî el, înăbuşindu-şi panica. „Am destul în rezervoare pentru cei două sute de kilometri pînă la Bandar-e Pahlavi. Aş putea să mă duc la aeroportul din Tabriz sau să încerc să storc ceva de la depozitul ExTex din Ardabil, dar e al naibii de aproape de graniţa sovietică."

Cercetă din nou cerul. „La naiba! Pot să parchez şi aici, ce o să se întîmple?"

Aici. în siguranţă. y

închise motoarele, trase elicopterul 206 în hangar şi-1 încuie. Acum, liniştea era asurzitoare. Şovăi o clipă, apoi[1]

ieşi şi închise uşa hangarului în urma sa. Picioarele i se afundau în zăpadă. Vîntul trăgea de el în timp ce se îndrepta spre trailerul lui Erikki. Se opri la jumătatea drumului, simţind un ghem de nervi în stomac. Avea senzaţia că îl pîndeşte cineva. Privi de jur-împrejur, scrutînd pădurea şi baza. Vîntul dansa în vîrtejuri care scuturau vîrfurile copacilor, îi făceau să trosnească şi şerpuiau apoi prin pădure, îşi aminti brusc de Tom Lochart, unul dintre piloţii şefi, cum şedea lîngă un foc de tabără din Zagros, cînd se duseseră odată la schi, şi povestea legenda canadiană a lui Wendigo, demonul cel rău al pădurilor, purtat de vînturile aspre. Wendigo aşteaptă în vîrfurile copacilor şi pîndeşte să te surprindă. Apoi, dintr-o dată, se lasă în. j os şi tu eşti înspăimîntat şi începi să fugi, dar nu poţi să scapi şi îi simţi răsuflarea de gheaţă în ceafă şi fugi cu paşi tot mai mari şi mai mari, pînă cînd tălpile ţi se fac tot o rană, şi atunci Wendigo te ia pe sus, în vîrful copacilor, şi mori.

Il scutură un fior - nu-i plăcea deloc faptul că era singur aici. „Curios, nu m-am mai gîndit la aşa ceva, dar aproape niciodată nu sînt singur, întotdeauna mai este cineva prin preajmă, un mecanic, un pilot, un prieten, Genny sau Marc, sau Claire - în vremurile bune de odinioară."

Privea încă intens spre pădure. Undeva, în depărtare, lătrau nişte cîini. Sentimentul că mai era cineva acolo, la pîndă, nu-i dădea pace. Făcu un efort să-şi alunge proasta dispoziţie, se întoarse la elicopter şi luă pistolul Verey. Pe tot drumul înapoi, spre cabana lui Erikki, duse arma mare, cu nasul cîrn, la vedere. Se simţea fericit că o are la el. Şi încă şi mai fericit după ce puse lanţul de siguranţă la uşă şi trase perdelele.

Noaptea veni repede. O dată cu lăsarea întunericului, animalele porniră la vînătoare.

Teheran, ora 19.05. Mclver străbătea de unul singur bulevardul pustiu, mărginit de copaci, din zona rezidenţială. Era obosit şi flămînd. Luminile de pe stradă erau stinse şi mergea cu grijă în semiîntuneric. Zăpada era troienită lîngă

zidurile caselor elegante, de o parte şi de cealaltă a drumului. Se auzea venind din depărtare zgomot de arme de foc şi, purtat de vmtul rece, acel înfricoşător „Allahhh-uuuAkbarrr". Dădu colţul şi aproape că se împiedică de tancul Centurion, parcat pe jumătate pe trotuar. O lanternă îl orbi, după care, imediat, ieşiră şi soldaţii de la pîndă, încoiijurîndu-1.

- Cine sînteţi, aga? întrebă un tînăr ofiţer într-o engleza corectă. Ce faceţi aici?

- Sînt căpitanul... căpitanul Mclver, Duncan... Duncan Mclver, mă duc acasă, vin de la birou, locuinţa mea... este de partea cealaltă a parcului, după primul colţ.

- Documentele, vă rog.

Mclver băgă uşurel mîna în buzunarul interior. Pipăi cele două mici fotografii de lîngă cartea lui de identitate, una a şahului, cealaltă a lui Khomeini, dar, cu toate zvonurile şi răscoalele din ziua aceea, nu se putea hotărî pe care s-o scoată la vedere. Acum, cînd ochii i se obişnuiră cu întunericul, Mclver observă că ofiţerul care îi examina documentele era obosit, neras şi cu uniforma boţită. Ceilalţi soldaţi priveau în tăcere. Nici unul nu fuma, ceea ce i se păru curios lui Mclver. Centurion-ul se înălţa rău prevestitor deasupra lor, ca şi cînd abia aştepta să lovească.

- Mulţumesc. Ofiţerul îi înapoie. cartea de identitate uzată. Se auziră alte împuşcături. De astă dată mult mai aproape. Soldaţii aşteptau, pîndind în beznă. E mai bine să nu ieşiţi din casă după lăsarea întunericului, aga. Noapte bună.

- Da, vă mulţumesc, noapte bună.

Mclver plecă mulţumind cerului în sinea lui şi întrebîn-du-se dacă erau loialişti sau răsculaţi. Hristoase Dumnezeule, dacă unele unităţi se răscoală şi altele nu, o să fie un adevărat infern. Mai dădu un colţ. Şi strada asta şi parcul erau cufundate în întuneric şi pustii, deşi cu puţină vreme în urmă fuseseră inundate de lumina de la stîlpi şi de la ferestrele caselor, pline de oameni, de servitori şi copii, fericiţi cu toţii, mergînd grăbiţi încoace şi încolo şi rîzînd veseli. „Asta este ceea ce-mi lipseşte cel mai mult, îşi zise el, rîsul. Mă întreb dacă vremurile acelea au să mai revină vreodată."

Avusese o zi nu tocmai bună, nu primise nici un fel de telefoane, comunicaţiile prin radio erau proaste, nu reuşise să stabilească legătura cu nici una din baze. Şi, din nou, nici unul din membrii personalului său nu venise la serviciu, ceea ce îl iritase şi mai mult.

„Mîine va fi mai bine", îşi spuse el şi grăbi pasul, fiindcă străzile pustii nu-i plăceau deloc.

Imobilul în care locuia avea cinci etaje şi apartamentul lor se afla la ultimul. Scara era prost luminată, căci curentul electric era slab, cu voltajul redus la jumătate, iar liftul nu mai funcţiona de luni de zile. Urcă scările neliniştit, căci lumina sărăcăcioasă îl deprima şi mai mult. însă în apartament luminările erau deja aprinse şi dispoziţia lui se ameliora pe dată.

- Bună, Genny! strigă el, încuie uşa la loc, îşi atîrnă în cuier paltonul vechi şi exclamă: E momentul să beau whisky!

- Duncan! Sînt în sufragerie, vino te rog aici o clipă, j

Duncan străbătu coridorul şi se opri în uşă cu căscată de uimire. Pe masa din sufragerie erau o duzină de platouri şi boluri iraniene pline cu fructe şi peste tot ardeau luminări. Genny îl privea radioasă, ca şi Sharazad. Era soţie unuia din piloţi, Tom Lochart.

- Dumnezeule mare! Tu ai făcut asta, Sharazad? Ce mă bucur sate văd...

- O, şi eu mă bucur, Mac, întinereşti pe zi ce trece| amîndoi întineriţi, îmi pare rău că vă deranjez, spuse Sharazad dintr-o răsuflare, cu vocea ei veselă şi fericită. Mi-am amintii că ieri a fost aniversarea căsătoriei voastre, pentru că este i cinci zile înaintea aniversării mele şi ştiu cît de mult vă plac horisht de miel şi polo şi celelalte, aşa că am adus aici toate astea, pe Hassan, pe Dewa, lumînările şi pe mine.

Avea abia un metru cincizeci şi era genul de frumuseţe persană pe care o imortalizase Omar Khayyam.

- Acum, dacă ai venit, pot să plec.

- Dar stai puţin, de ce nu rămîi să mănînci şi tu cu no| şi să...

- O, nu pot, deşi aş dori foarte mult. Tata dă o petrecere în seara asta la care trebuie să particip şi eu. Este-numai un mic dar din partea mea şi 1-am lăsat pe Hassan să servească la masă şi să facă după aceea curăţenie. Sper că o să vă simţiţi bine. Hassan! Dewa! strigă ea, apoi îi îmbrăţişa pe Genny şi pe Mclver şi porni grăbită spre uşa de la intrare, unde o aşteptau cei doi servitori. Unul îi ţinea haina de blană. Sharazad se îmbrăcă, apoi îşi înfăşură chadorul negru în jurul ei, îi suflă un sărut lui Genny şi ieşi repede, urmată de cel de-al doilea servitor. Hassan, un bărbat înalt, în vîrstă de treizeci de ani, îmbrăcat în tunică albă şi pantaloni negri şi cu un zîmbet larg pe faţă, încuie uşa în urma ei.

- Să-servesc masa, doamnă? o întrebă el pe Genny în far si.

- Da, te rog, peste zece minute, răspunse ea fericită. Dar mai întîi stăpînul vrea un whisky. Hassan se duse imediat la bufet, turnă băutura, aduse apă, după care făcu o plecăciune şi îi lăsă singuri.

- Pentru numele lui Dumnezeu, e ca în vremurile bune de odinioară, spuse Mclver radiind de încîntare.

- Da. Ce stupid, cînd stai să te gîndeşti că n-au trecut decît cîteva luni de-atunci...

Pe atunci aveau ca servitori un cuplu, soţ şi soţie. Femeia era o bucătăreasă admirabilă, care ştia să gătească tot atît de bine mîncăruri europene ca şi iraniene, compensînd astfel lenea soţului ei, cam fanfaron, pe care Mclver îl poreclise Aii Baba. Amîndoi dispăruseră pe neaşteptate, aşa cum se întîmplase cu majoritatea servitorilor expatriaţi. Nici o explicaţie, nici un mesaj scris.

- Mă întreb dacă sînt în siguranţă.

- Bineînţeles. Aii Baba era mare şperţar şi sînt sigur că a pus suficient deoparte ca să aibă cu ce trăi fără bătaie de cap. Charlie a venit?

- încă nu. Paula rămîne din nou peste noapte, dar Nogger nu. S-au dus să ia masa cu cîţiva dintre membrii echipajului ei de la Alitalia.

Genny ridică din sprîncene. Paula era stewardesă.

- Nogger al nostru consideră că enumai bună pentru a se fîxa^ dar eu sper că nu are dreptate, îmi place Paula.

Il auzeau pe Hassan trebăluind prin bucătărie.

- Este cea mai plăcută muzică din lume.

Mclver îi zîmbi şi ridică paharul.

- Mulţumesc lui Dumnezeu pentru Sharazad şi pentru că nu mai trebuie să spălăm vasele.

- Asta e partea cea mai bună, oftă Genny. Este o fată atît de dulce, atît de serioasă. Tom are mare noroc. Sharazad spune că trebuie să sosească mîine.

-Aşa sper şi eu. Cu siguranţă că va avea scrisori pentru noi.

Mclver se hotărî să nu povestească întîlnirea cu tancul.

- Crezi că ai putea să-1 împrumuţi pe Hassan sau pe vreunul din ceilalţi servitori de două ori pe săptămînă? Te-ar ajuta foarte mult.

- Nu îndrăznesc să-întreb - ştii cum este.

- Cred că ai dreptate. Ce neplăcut!

Acum era aproape imposibil pentru nişte străini să găsească servitori, indiferent cît de bine ar fi fost dispuşi să-i plătească. Pînă acum cîteva luni fusese uşor să găseşti servitori buni, grijulii şi apoi, cu cîteva cuvinte în farsi şi cu ajutorul lor, era lesne să conduci o gospodărie fericită, o plăcere să-ţi faci cumpărăturile.

- Era unul din cele mai bune lucruri din Iran, spuse ea. Schimba cu totul atmosfera, îndepărta toată apăsarea asta pe care o simţi trăind într-o ţară străină atît de diferită.

- Tot o mai simţi străină după atîta timp?

- Mai mult ca oricînd. întotdeauna am avut senzaţia că toată amabilitatea şi politeţea celor cîţiva iranieni pe care i-am cunoscut erau numai de suprafaţă şi că adevăratele lor sentimente sînt cele care se manifestă acum. Nu mă refer la

toată lumea, bineînţeles, nu la prietenii noştri. Annoush, de exemplu, este una dintre cele mai drăguţe şi mai cumsecade persoane din lume.

Annoush era soţia generalului Valik, decanul de vîrstă al partenerilor din Teheran.

- Cele mai multe soţii gîndeau aşa, Duncan, adăugă

ea, dusă pe gînduri. Poate că de aceea străinii se-strîng mai mult laolaltă, la tenis, la schi, la canotaj, în week-end-urile de pe ţărmul Mării Caspice - cu servitorii care duc coşurile pentru picnic şi după aceea faq curăţenie. Cred că am trăit ca-n basme, dar s-a dus.

- O să se întoarcă, sper din toată inima că vremurile acelea or să revină, atît pentru ei, cît şi pentru noi. în timp ce veneam spre casă, mi-am dat brusc seama ce-mi lipseşte cel mai mult: rîsul! Se pare că nimeni nu mai rîde, vreau să spun pe stradă, nici măcar copiii. Mclver îşi bea whiskyul în porţii mici.

- Da, şi mie îmi lipseşte rîsul. îmi lipseşte şi şahul, îmi pare rău că a trebuit să plece - totul era înainte aşa de ordonat, de bine pus la punct în ceea ce ne priveşte. Şi nu e foarte mult de-atunci. Sărmanul om, ce tîrg nefericit i-am oferit acum lui şi încîntătoarei lui soţii - după toată prietenia pe care ne-a arătat-o. Aproape că mi-e ruşine, sînt convinsă că a făcut foarte mult bine pentru poporul său.

- Din păcate, Genny, pentru cei mai mulţi dintre supuşii lui se pare că nu a fost destul de bine.

- Ştiu. E trist. Viaţa este uneori tristă. Ei bine, nu are rost să bocim oalele sparte, Ţi-e foame?

-Şi încă cum!

-Cred şi eu.

Luminările creau o atmosferă plăcută în sufragerie şi parcă mai îndulceau frigul din apartament. Hassan aduse imediat bolurile aburinde cu diverse feluri de horisht - ceea ce însemna, literal, supă, dar era mai mult un fel de friptură înăbuşită de miel sau de pui, cu multe legume, stafide şi murături de toate felurile - şi polo, deliciosul orez iranian, fiert numai puţin, apoi copt în unt pînă prinde o crustă aurie, unul din felurile lor preferate.

- Dumnezeu să-i dea sănătate Sharazadei, e o adevărată binecuvîntare pentru sufletul celui întristat.

- Da, aşa este, admise Genny zîmbind. Şi la fel este şi Paula.

- Nici cu tine nu mi-e ruşine, Gen.

- Te-ai obişnuit cu mine, aş putea să-mi pun şi o scufie

TS«f

de noapte şi tot aia ar fi. Aşa cum ar spune Jean-Luc, *bon appetit!*

Mîncară cu poftă. Totul era excelent şi le» amintea amîndurora de mesele de care avuseseră parte în casele prietenilor lor.

- Gen, la prînz m-am întîlnit cu tînărul Christian Tollonnen. îţi aminteşti de prietenul acela al lui Erikki de la Ambasada Finlandeză? Mi-a spus că paşaportul lui Azadeh este deja gata. Asta e foarte bine, dar lucrul care m-a şocat cel mai'mult a fost că mi-a spus aşa, în treacăt, că prietenii şi cunoscuţii lui iranieni, în proporţie de opt din zece, nu mai sînt în Iran şi că, dacă acest exod continuă în acelaşi ritm, în curînd nu vor mai rămîne aici decît mullahii şi turmele lor. Atunci am făcut şi eu o socoteală şi am ajuns cam la aceleaşi concluzii - din ceea ce numeam noi clasa de mijloc şi cea de sus.

- Nu le pot găsi o vină în faptul că pleacă. Şi eu aş face acelaşi lucru, spuse Gen, apoi adăugă fără să vrea: Să nu crezi însă că Sharazad va pleca.

Mclver prinsese o intonaţie specială în vocea ei şi acum o studia cu atenţie.

- Oh? făcu el.

Genny se juca cu o bucăţică din crusta aurie de orez, după care, deşi iniţial se hotărîse să nu-i spună nimic, se răzgîndi şi vorbi:

- Pentru numele lui Dumnezeu, să nu-i spui nimic lui Tom, pentru că o să facă o criză, şi nici măcar nu ştiu cît adevăr e în chestia asta şi cîtă fantezie de fată tînără, dar mi-a şoptit fericită că şi-a petrecut cea mai mare parte a zilei la Doshan Tappeh, unde, zice ea, a izbucnit o resurecţie adevărată, cu tunuri, grenade, o mulţime de...

- Hristoase!

-... de luptători pe care ea îi numeşte „glorioşii noştri luptători pentru libertate", care sînt, de fapt, oameni de la service-ul forţelor aeriene care s-au răsculat, cîţiva ofiţeri, Bandele Verzi sprijinite de mii de civili - împotriva poliţiei, a trupelor loiale şi a Nemuritorilor...

Capitolul 3

La Tabriz Unu, ora *8.12.* Charlie Pettikin dormea agitat, ghemuit pe o saltea pusă direct pe podea şi acoperit cu o singură pătură, cu mîinile legate în faţă. Abia se făcuse lumină afară şi era foarte frig. Paznicii nu-i dăduseră voie să ia cu el o lampă portativă cu gaz şi era încuiat în acea parte a cabanei lui Erikki care, normal, ar fi trebuit să fie depozitul de alimente. Partea interioară a geamurilor mici era acoperită cu gheaţă strălucitoare. Fereastra avea gratii pe din afară. Pe pervaz era zăpadă.

Pettikin deschise ochii şi sări în sus, buimăcit, neînţe-legînd pe moment unde se află. Apoi amintirile reveniră şi îi copleşiră mintea; se rezemă nefericit de perete, cu tot trupul îndurerat.

- Ce încurcătură blestemată! murmură el, încercînd să-şi dezmorţească puţin umerii. Se frecă neîndemînatic la ochi cu ambele mîini, apoi se şterse pe faţă, simţindu-se foarte murdar. Barba neragă era înspicată cu fire albe.

„Nu pot să sufăr să stau nebărbierit", îşi zise el.

„Astăzi e luni. Am sosit aici sîmbătă la apusul soarelui şi m-au prins ieri. Ticăloşii!"

Sîmbătă seara se auziseră multe zgomote în jurul trailerului şi neliniştea lui sporise. O dată fusese sigur că a auzit nişte voci înăbuşite, în linişte, stinsese luminile, trăsese zăvorul şi rămăsese la uşă, cu pistolul Verey în mînă. Scrutase cu mare grijă întunericul. Şi atunci văzuse, sau crezuse că

vede, o mişcare cam la treizeci de metri distanţă, apoi altă mişcare, ceva'mai departe.

- Cine e? strigase el şi vocea îi fusese întoarsă straniu de ecou. Ce doreşti?

Nu-i răspunsese nimeni. Iar se auzise o mişcare. Unde[9] Cam la treizeci, patruzeci de metri distanţă - dar era greu de precizat din cauza întunericului. Uite, încă unul! Să fie un om? Sau numai un animal? Poate umbra unei crengi? Sau poate... ce-a fost asta? Uite, acolo, lingă pinul ăla mare.

- Ei, tu ăla de colo! Ce doreşti?

Nici un răspuns. Nu-şi putuse da seama dacă era sau, nu un om. Furios şi chiar puţin speriat, ochise şi apăsase pe j trăgaci. Pocnetul semănase cu o lovitură de tunet şi fusese] transmis şi reluat de mai multe ori de ecou. Flacăra roşie se j repezise spre copaci, ricoşase de trunchi într-o ploaie de scîntei, se lovise de un altul şi în cele din urmă, se afundase / într-un troian de zăpadă. Pettikin aşteptase. Nu se întîmplase j nimic. !

Nu se întîmplase nimic. Se auziseră zgomotele j obişnuite ale pădurii, acoperişul hangarului pîrîise, din cînd j în cînd cădea zăpadă de pe o ramură supraîncărcată, care] ţîşnea apoi, eliberată, în sus. începuse să tropăie ca să şei încălzească, apoi intrase înăuntru, aprinsese lumina, încărcase din nou pistolul şi zăvorise uşa. j

- Cînd ai să mai îmbătrîneşti, ai să ajungi o babă! îs spusese el cu voce tare, apoi adăugase: La dracu', urăsc liniştea asta, urăsc singurătatea, urăsc zăpada, urăsc frigul şi urăsc faptul că am fost aşa de înspăimîntat în dimineaţa astai la Galeg Morghi. Dumnezeu să-i pedepsească, asta e, dar dacă n-ar fi fost tînărul Ross, sînt sigur că ticălosul din; SAVAK m-ar fi ucis.

Mai verificase încă o dată uşa, să vadă dacă e bine zăvorită, închisese bine ferestrele şi trăsese perdelele pentru noapte, după care îşi turnase un pahar mare de votcă şi c amestecase cu suc de portocale din frigider. Se aşezase în faţa focului şi încercase să-şi adune gîndurile. Erau nişte ouă în frigider pentru micul dejun şi era înarmat. Soba cu gaa

funcţiona bine. Era plăcut. După cîteva clipe se simţise mai bine, mai în siguranţă, înainte să se ducă la culcare în dormitorul pentru oaspeţi, mai verificase încă o dată toate încuietorile. Declarîndu-se satisfăcut, îşi scosese cizmele de zbor şi se întinsese pe pat. Adormise destul de repede.

Dimineaţa constatase ca frica din timpul nopţii dispăruse, îşi pregătise micul dejun cu ochiuri şi pîine prăjită, exact aşa cum îi plăcea lui, făcuse apoi ordine prin cameră, îşi pusese salopeta vătuită de zbor şi trăsese zăvorul de la uşă; o deschisese şi se trezise cu un pistol-mitralieră în faţă. Şase revoluţionari se înghesuiseră să intre în casă şi începuse interogatoriul. Ore în şir de întrebări.

-Nu sînt spion, nu sînt american. V-am spus de atîtea ori că sînt englez. Iarăşi şi iarăşi'.

- Mincinosule, documentele tale arată că eşti din Af rica de Sud. Pe Allah, şi astea sînt false? Liderul - omul care îşi spunea Fedor Rakoczy - avea privirea dură, era înalt şi mai în vîrstă decît ceilalţi. Avea ochi căprui închis. Vorbea o engleză cu un pronunţat accent străin. Aceleaşi şi aceleaşi întrebări reveniseră:

- De unde eşti, ce faci aici, cine este superiorul tău în CIA, cine este legătura ta de aici, unde este Erikki Yokkonen?

— Nu ştiu. V-am spus de o sută de ori că nu ştiu - nu mai era nimeni aici cînd am aterizat ieri-seară, la apusul soarelui. Am fost trimis aici ca să-1 iau, pe el şi pe soţia lui. Aveau treabă la Teheran!

-Mincinosule! Au fugit într-o noapte, acum două zile. De ce ar fi fugit dacă veneai să-i iei de-aici?

- V-am mai spus. Nu mă aşteptau. Nu ştiau că vin. De ce să fî fugit? Unde sînt mecanicii noştri, Dibble şi Arberry, unde este managerul nostru, Dayati, şi un...

- Cine este legătura ta CIA la Tabriz?

- N-am nici o legătură. Sîntem o companie britanică şi cer să-1 văd pe consulul nostru din Tabriz. Cer...

- Duşmanii poporului nu pot cere nimic! Nici măcar îndurare. Din voia Domnului, ne aflăm în stare de război. In război, oamenii sînt împuşcaţi.

Interogatoriul durase toată dimineaţa, în ciuda protestelor lui, îi luaseră toate documentele, paşaportul cu viza de ieşire vitală şi permisul de şedere, îl legaseră şi îl aruncaseră aici, ameninţîndu-1 să nu încerce să fugă.

Mai tîrziu, Rakoczy se întorsese împreună cu doi gardieni.

- De ce nu mi-ai spus că ai adus piesele de schimb pentru 212?

- Nu m-ai întrebat, spusese Pettikin furios. Cine naiba eşti? Dă-mi hîrtiile înapoi. Cer să-1 văd pe consulul britanic. Dezleagă-mi naibii mîinile!

- Dumnezeu te va pedepsi pentru blasfemie. In genunchi, şi cere-ţi iertare de la Dumnezeu.

îl siliseră să îngenuncheze.

- Cere iertare! ' ' -,

Se supusese, urîndu-i din tot sufletul.

- Ştii să zbori şi cu 212 la fel de bine ca şi cu 206?

- Nu! spusese el, ridicîndu-se anevoie în picioare.

- Mincinosule!' E trecut pe permisul tău de zbor. Rakoczy îl trîntise pe masă: De ce minţi?

- Ce contează? Oricum nu crezi nimic din ceea ce spun. Nu vrei să crezi adevărul. Bineînţeles că ştiu că este trecut în permisul meu de zbor. Ce, n-am văzut că mi 1-ai luat? Bineînţeles că ştiu să pilotez şi un 212 dacă sînt nevoit.

- Komitehul te va judeca şi te va condamna, spusese Rakoczy cu o voce atît de fermă că Pettikin simţise un fior de gheaţă pe şira spinării. Apoi îl părăsiseră.

La apusul soarelui îi adusesră nişte orez şi supă şi plecaseră din nou. Abia dacă reuşise să doarmă puţin, iar acum, cînd se iviseră zorii, îşi dădea perfect de bine seama j cît era de lipsit de ajutor. Simţea cum îi creşte spaima în suflet. Odată, în Vietnam, fusese doborît, prins şi condamnat', la moarte de Viet Cong, dar escadronul lui venise după el împreună cu Beretele Verzi şi împuşcaseră tot satul, inclusiv ş Viet Gongul. Atunci scăpase ca prin urechile acului de la o} moarte sigură.

„Niciodată să nu faci pariuri cu moartea pînă nu eşti j

mort. Asta e, bătrîne, spusese tînărul lui comandant american, în felul ăsta poţi să dormi noaptea liniştit."

Comandantul lor era Conroe Starke. Escadronul lor de elicoptere era format din americani, englezi, canadieni şi avea baza la Da-nang. Ce altă harababură nenorocită fusese şi aia!

„Mă întreb oare ce-o fi fâcînd acum?" se gîndi el. Starke răspundea de baza lor de la Kowiss. Norocos ticălosul ăsta! Era norocos pentru că stătea în siguranţă la Kowiss şi o avea pe Manuela. Manuela era o femeie solidă, semăna cu un urs koala, numai bună de strîns în braţe, cu ochii ăia mari, căprui ai ei şi cu exact curbele necesare.

îşi dădu frîu liber gîndurilor, amintindu-şi de ea şi de Starke. Se întrebă apoi unde or fi Erikki şi Azadeh, se gîndi la satul din Vietnam şi la tînărul căpitan Ross şi la oamenii acestuia. Dacă n-ar fi fost el! Şi Ross era salvatorul lui. în viaţa asta trebuie să ai salvatori ca să poţi supravieţui. Aceşti oameni ciudaţi care intervin miraculos în existenţa ta, aparent fără nici un motiv, exact la timp pentru a-ţi oferi şansa de care ai o nevoie atît de mare, disperată, sau ca să te scoată din ghearele dezastrului, ale unui pericol sau ale nenorocirii. Oare îşi fac apariţia pentru că te-ai rugat lui Dumnezeu? Cînd eşti pe marginea prăpastiei, întotdeauna te rogi, chiar dacă nu neapărat lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu are multe nume.

îşi aminti de bătrînul Soames de la ambasadă, care spunea mereu: „Nu uita, Charlie, Profetul Mohammed a spus că Allah - Dumnezeu - are trei mii de nume. O mie sînt cunoscute numai îngerilor, o mie numai profeţilor, trei sute sînt în Torah, Vechiul Testament, alte trei sute în Zabur, adică în psalmii lui David, alte trei sute în Noul Testament şi nouăzeci şi nouă în Coran. Asta înseamnă două mii nouă sute nouăzeci şi nouă. Un nume a fost ascuns de Dumnezeu, în arabă i se spune *Ism Allah ala 'zam:* Cel mai măreţ nume al lui Dumnezeu. Toţi cei care citesc Coranul, îl citesc fără să ştie. Dumnezeu este foarte înţelept că îşi ascunde numele Lui cel mai măreţ, nu-i aşa?"

„Da, dacă există Dumnezeu", îşi spuse Pettikin. îi era frig şi îl durea tot trupul.

Uşa se deschise. Era Rakoczy cu doi dintre oamenii lui. în mod surprinzător, Rakoczy zîmbi, îl ajută politicos să se ridice în picioare şi începu să-i dezlege mîinile. .

- Bună dimineaţa, căpitane Pettikin. Scuze pentru greşeală. Te rog să mă urmezi.

Il conduse în încăperea principală. Pe masă era cafeaj

- Bei cafeaua simplă sau în stil englezesc, cu lapte şi zahăr?

Pettikin îşi freca încheieturile mîinilor care ’ amorţiseră, încerca să-şi pună mintea la treabă.

- Ce-i asta? Prizonierilor li se oferă un mic deju copios?

- Scuză-mă, nu înţeleg.

- Nimic, nimic. Pettikin îl privea ţintă, nefiind încă' foarte convins de ceea ce vedea. Cu lapte şi zahăr.

Cafeaua avea un gust minunat şi îl învioră imediat, îşi mai turnă o ceaşcă.

-Aşadar, a fost o greşeală... atîta tot şi nimic altceva?;!

- Da. Eu... ăă... am verificat povestea dumitale şi arn; aflat că e adevărată. Domnul fie lăudat. Vei pleca imedia înapoi la Teheran.

Pettikin simţi un nod în gît în faţa acestei amînări, căc: aşa o simţea, ca o amînare, îşi spuse el bănuitor.

- Am nevoie de combustibil, tot combustibilul noştri a fost furat, nu am cu ce alimenta.

- Aparatul dumitale a fost realimentat. Amj supravegheat eu însumi operaţiunea.

- Te pricepi la elicoptere? Pettikin se întreba de c părea omul atît de nervos.

-Puţin.

- Scuză-mă, dar... ăăă... nu ştiu cum te numeşti.

- Smith.. Domnul Smith. Fedor Rakoczy zîmbi. Ş acum am să te rog să pleci. Imediat.

Pettikin îşi căută cizmele de zbor şi şi le trase î picioare. Ceilalţi îl priveau în tăcere. Observă că aveau au tomate de fabricaţie sovietică. Pe masa de lîngă uşă se afl geanta lui de voiaj. Alături erau documentele personale

Paşaportul, viza, permisul de muncă şi un permis de zbor eliberat de iranieni, încercînd să-şi ascundă mirarea, care cu siguranţă i se putea citi pe faţă, verifică dacă erau toate, apoi şi le îndesă în buzunar. Cînd dădu să se ducă spre frigider, unul dintre oameni îi tăie calea şi îi făcu semn să plece.

- Mi-e' foame, spuse Pettikin, care continua să fie extrem de bănuitor.

- Ai ceva de mîncare în elicopterul dumitale. Urmează-mă, te rog.

Aerul de afară mirosea foarte plăcut, era o zi limpede, cu un cer albastru intens. Spre vest se formau alţi nori grei, de zăpadă. Spre est, drumul peste trecătoare era liber, în jurul lui, toată pădurea scînteia în razele soarelui care se reflectau în zăpadă. In faţa hangarului se afla elicopterul 206, cu parbrizul curăţat, cu toate geamurile bine'şterse. In interior, nimic nu fusese atins, numai caseta cu hărţi era acum în unul din buzunarele laterale, nu alături de locul lui, unde o ţinea el de obicei, începu să verifice cu foarte mare grijă aparatul.

- Te rog să te grăbeşti, spuse Rakoczy.

- Bineînţeles.

Pettikin se prefăcu că se grăbeşte foarte tare, dar nu se grăbea defel. Nu-i scăpa absolut nimic la verificare, toate simţurile îi erau încordate la maximum ca să detecteze vreun sabotaj subtil sau unul mai grosolan. Verifică benzina, uleiul, totul. Simţea şi vedea cum cresc nerăbdarea şi nervozitatea lor. în bază tot nu era nimeni, în hangar se vedea aparatul *212 cu* piesele motorului aşezate frumos, în ordine. Piesele de schimb pe care le adusese el fuseseră aşezate pe o bancă din apropiere.

- Acum eşti gata, spuse Rakoczy ca şi cînd ar fi rostit un ordin. Urcă şi ai să realimentezi la Bandar-e Pahlavi, ca şi data trecută. Se întoarse către ceilalţi doi, îi îmbrăţişa pe amîndoi în grabă şi se uită pe locul din spate. Porneşte şi decolează imediat. Vin cu dumneata la Teheran.

Prinse automatul între genunchi, îşi închise centura de siguranţă, încuie uşa cu grijă şi luă căştile din cîrligul din spatele lui şi le puse la urechi. Se vedea bine că este familiarizat cu interiorul unui cocpit.

It-dSSfB
^•ţmj^m^*
: . s^îfe^sieSîiHjssss®

_fltS?

Pettikin observă că ceilalţi doi luaseră o poziţie de apărare, cu faţa spre drum. Apăsă pe butonul de pornire a motoarelor, în curînd, vuietul familiar şi atmosfera atît de cunoscută, precum şi faptul că Smith era la bord - aşadar un sabotaj era imposibil de bănuit - îl făcu să se simtă foarte bine.

- Am pornit, spuse el în microfon şi decola rapid, urcă lin şi se îndreptă spre trecătoare.

- Bine, spuse Rakoczy, <foarte bine. Zbori foarte bine. Ca din întîmplare, îşi aşeză automatul pe genunchi cu ţeava spre Pettikin. Te rog să nu zbori prea bine.

- Pune siguranţa la armă sau nu mai zbor deloc.

Rakoczy ezită, dar în cele din urmă o puse.

- Sînt de acord că e periculos în timpul zborului.

La două sute de metri, Pettikin începu să zboare drept, apoi înclină dintr-o dată aparatul şi se întoarse spre cîmpie.

- Ce faci?
- Vreau să-mi calculez poziţia.

Se baza pe faptul că, deşi Smith părea familiarizat cu interiorul aparatului, nu ştia să piloteze un 206, fiindcă altfel i 1-ar fi luat. Ochii lui iscodeau cîmpia de dedesubt în căutarea unei explicaţii pentru nervozitatea omului şi pentru graba cu care dorise să plece. Cîmpia era aceeaşi. In apropiere de intersecţia drumului îngust de la bază cu drumul principal care mergea spre nord-vest, la Tabriz, se aflau două camioane. Amîndouă se îndreptau spre bază. De la această înălţime se vedea clar că erau camioane militare.

- Am să aterizez ca să văd ce vor, spuse el.

- Dacă ai să faci asta, spuse Rakoczy fără urmă de teamă în glas, te va costa multă suferinţă şi vei rămîne mutilat pe viaţă. Te rog să mergi la Teheran, dar, mai întîi, la Bandar-e Pahlavi.

- Care e numele dumitale adevărat?
- Smith.

Pettikin lăsă lucrurile aşa, mai făcu un cerc, apoi porni către Teheran, spre sud-vest, îndreptîndu-se către trecătoare, aşteptînd să se ivească momentul favorabil, căci era sigur

că, undeva pe parcursul drumului, avea să apară un astfel de moment.

La periferia Tabrizului, ora 21.30. Range Rover-ul roşu al lui Erikki ieşi pe porţile palatului hanului şi o porni pe drumul spre Teheran. Erikki era la volan, Azadeh lîngă el. Vărul ei, colonelul Mazardi, fusese acela care îl convinsese pe Erikki să nu plece la Teheran vineri:

- Drumul va fi extrem de periculos - e destul de rău şi în timpul zilei, spusese el. Insurgenţii n-au să se mai întoarcă acum, eştnn siguranţă. Este mult mai bine să vă duceţi să-1 vedeţi pe înălţimea Sa Hanul şi să-i cereţi sfatul. Asta ar fi mult mai înţelept.

Azadeh fusese de acord.

- Erikki, bineînţeles că vom face aşa cum vrei tu, dar zău că aş fi mai fericită dacă ne-am petrece noaptea acasă şi 1-aş vedea pe tata.

- Verişoara mea are dreptate, căpitane. Bineînţeles că poţi să faci cum doreşti, dar, jur pe Profet, Allah să-i păstreze totdeauna cuvîntul cel sfînt, că siguranţa înălţimii Sale este la fel de importantă şi pentru mine ca şi pentru dumneata. Dacă ţii neapărat,, pleacă mîine. Te asigur că aici nu există nici un pericol. Am să pun santinele. Dacă acest aşa-zis Rakoczy, sau oricare alt străin, sau mullahul acela se apropie la mai mult de o jumătate de kilometru de locul acesta sau de Palatul Gorgon, o să regrete.

- Da, Erikki, te rog, spuse entuziasmată Azadeh. Bi neînţeles, dragul meu, vom face ceea ce doreşti tu, dar chiar tu ai putea dori să te consulţi cu înălţimea Sa, tatăl meu, în legătură cu ceea ce vrei să faci.

~ Erikki acceptase cam împotriva voinţei sale. Arberry şi celălalt mecanic, Dibble, hotărîseră să se ducă la Tabriz, la hotel „International", şi să-şi petreacă week-end-ul acolo.

- Piesele de schimb au să ajungă abia luni, căpitane. Bătrînul lup de mare Mclver ştie că 212 al nostru trebuie să fie gata de lucru pînă miercuri, altfel trebuie să trimită altul şi asta n-o să-i placă. O să tragem tare şi o să-1 aducem în

stare de zbor. Ne cerem scuze, dar managerul de la bază poate veni să ne ia. Noi sîntem britanici, nu avem de ce să ne facem griji, n-o să se atingă nimeni de noi. Şi nu uitaţi că noi lucrăm pentru guvernul lor şi nu avem nimic de împărţit cu ticăloşii ăştia împuţiţi - vă rog să ne iertaţi. Să nu vă faceţi griji în ceea ce ne priveşte, nici dumneavoastră şi nici doamna. O să stăm aici pe poziţii şi o să vă aşteptăm să vă întoarceţi miercuri. Petrecere frumoasă la Teheran.

Aşa că Erikki plecase în convoi cu colonelul Mazardi spre periferia Tabrizului. Uriaşul palat al hanilor Gorgon era aşezat la poalele muntelui, înconjurat de mai multe hectare de grădini şi livezi, împrejmuite cu ziduri. Cînd sosiră, toată casa se trezi şi se adună la un loc - mama ei vitregă, surorile vitrege, nepoţii, nepoatele, servitorii, copiii servitorilor, nu însă şi Abdollah Han, tatăl ei. Azadeh fu primită cu îmbrăţişări şi lacrimi în ochi, cu multă bucurie şi alte rînduri de lacrimi. Imediat se făcură planuri pentru a se organiza a doua zi un dejun festiv în cinstea revenirii ei acasă după atîta timp.

- Dar, vai, ce cumplit! Bandiţi şi un mullah jerpelit să îndrăznească să vină pe pămîntul tău? Nu a donat înălţimea Sa, veneratul tău tată, saci plini de bani şi sute de acri de pămînt diverselor moschei din Tabriz şi din împrejurimile acestuia?

Erikki fu întîmpinat cu politeţe, dar cu prudenţă. Toţi se temeau de el, de dimensiunile lui uriaşe, de rapiditatea cu care mînuia cuţitul şi de violenţa temperamentului său şi nu înţelegeau blîndeţea de care dădea dovadă faţă de prieteni şi neţărmurita dragoste pe care o nutrea pentru Azadeh. Ea era a cincea dintre cele şase surori vitrege şi un bebeluş de sex bărbătesc. Fratele ei de sîrige, pe care îl adora, Hakim, cu un an mai mare decît ea, fusese exilat de Abdollah Han şi se afla acum în dizgraţie la Khvoy, în nord-vestul ţării. Fusese pedepsit pentru crime împotriva hanului, dar şi Hakim şi Azadeh jurau că nu era vinovat de ele. Mama lor, moartă cu mulţi ani în urmă, fusese cea de-a doua soţie a lui Abdollah Han.

- Mai întîi o baie, spuseră vesele surorile ei, şi ai să ne

povesteşti absolut totul, fiecare amănunt, *fiecare amănunt.*

O traseră fericite pe Azadeh după ele. în intimitatea sălii lor de baie, caldă, luxoasă, veselă şi cu totul izolată de domeniul bărbaţilor, stătură de vorbă şi povestiră pînăîn zori.

- Mahmud al meu n-a mai făcut dragoste cu mine de o săptămînă, spuse Najoud, cea mai mare dintre surorile vitrege ale lui Azadeh, dînd tristă din cap.
- Probabil că e o altă femeie la mijloc, spuse cineva.
- Nu, nu e asta. Are probleme cu erecţia.
- O, sărmana de tine! Ai încercat să-i dai stridii...
- Sau ulei de trandafiri, să te ungi cu el pe sîni...
- Sau să-1 freci pe el cu extract de jacaranda, cu corn de rinocer şi mosc...
- Jacaranda, corn de rinocer şi mosc? N-am mai auzit de aşa ceva, Fazulia.
- Este o mare noutate scoasă dintr-o reţetă veche de pe vremea lui Cirus cel Mare. Este secret, dar penisul Marelui Rege era foarte mititel pe cînd era tînăr; cînd i-a cucerit însă pe mezi, a început să stîrnească admiraţia şi invidia tuturor. Se pare că a primit de la mezi o loţiune magică cu care, dacă te freci o anumită perioadă de timp dintr-o lună... Marele preot al mezilor i-a dat-o lui Cirus în schimbul vieţii lui, cu condiţia ca Marele Rege să jure că va păstra secretul numai în familia sa. Secretul a trecut din tată-n fiu de-a lungul secolelor şi acum, dragele mele surioare, a ajuns la Tabriz!
- O, draga şi scumpa mea soră Fazulia, cum? Domnul să te binecuvînteze pentru totdeauna, cum? Amărîtul de bărbatu-meu, Abdullah, căde-i-ar şi ultimii trei dinţi care i-au mai rămas, n-a mai avut nici o erecţie de ani de zile. Cum?
- O, taci o dată, Zadi, cum poate să vorbească dacă vorbeşti tu? Continuă, Fazulia.
- Da, taci din gură, Zadi, şi binecuvîntează-ţi norocul. Hussan al meu este în erecţie dimineaţa, la prînz şi seara şi atît de plin de dorinţă pentru mine că nu-mi lasă mei măcar timpul să mă spăl pe dinţi.
- Ei biiie, secretul elixirului a fost cumpărat de stră-străbuni cui deţinătorului actual la un preţ uriaş; mi s-a spus că i-a dat un pumn întreg de diamante...

-Eeeee...

- ... dar acum poţi să cumperi o sticluţă cu cincizeci de mii de riali!

- O, e prea mult! De unde să fac eu rost de atîţia bani gheaţă?

- Ca de obicei - din buzunarele lui, şi apoi poţi să te mai şi tocmeşti. Ţi se pare atît de mult pentru o asemenea poţiune cînd nu putem avea alţi bărbaţi?,

-Dacă are efect...

- Bineînţeles că are efect, de unde putem să cumpărăm poţiunea asta, dragă Fazulia?

- Din bazar, din magazinul lui Abu Bakra bin Hassan bin Saiidi. Ştiu drumul! O să mergem mîine. înainte de masă. Vii şi tu cu noi, dragă Azadeh?

- Nu, mulţumesc, surioară!

Se auziră rîsete şi una dintre cele tinere spuse:

- Sărmana Azadeh, nu are nevoie de jacaranda şi de muck, ci exact de contrariul lor!

- Jacaranda şi *mosc,* copilă, şi corn de rinocer, spuse Fazulia.

Azadeh rîse împreună cu ele. Toate o întrebaseră, mai pe faţă sau mai discret, dacă soţul ei era egal proporţional şi cum se descurca cu greutatea lui cu o fată atît de micuţă şi fragilă ca ea?

- Prin magie, le răspunsese ea celor mai tinere, uşor - celor serioase şi „cu un incredibil extaz, aşa cum numai în Grădinile Paradisului poate să fie!" - celor geloase şi celor pe care le ura şi voia să le facă în necaz.

Nu toată lumea fusese de acord cu căsătoria ei cu acest uriaş străin. Mulţi încercaseră să-1 influenţeze pe tatăl ei împotriva lui şi împotriva ei. Dar ea învinsese şi acum ştia ci-ne-i sînt duşmanii: sora ei vitregă înnebunită după sex, Zadi, mincinoasa verişoară Fazulia cu exagerările ei prosteşti şi, cea mai înverşunată dintre toate, vipera cu limba muiată în miere, sora cea mai mare, Najoud, şi ticălosul ei soţ Mahmud, Dumnezeu să-i pedepsească pentru purtările lor rele.

- Draga mea Najoud, sînt foarte fericită că sînt din nou acasă, dar acum e vremea să mergem la culcare.

Şi se duseră la culcare. Toate. Unele fericite, altele supărate, unele cu ură, altele cu dragoste, unele la soţii lor, altele singure. Bărbaţii puteau avea patru femei în acelaşi timp, după legile Coranului, cu condiţia să le trateze egal în toate privinţele; Profetul Mohammed, singurul dintre bărbaţi, avusese unsprezece neveste în viaţa lui, deşi nu toate în acelaşi timp. Unele muriseră, de altele divorţase, altele îi supravie-ţuiseră. Dar toate îl veneraseră pînă la sfîrşitul vieţii lor.

Erikki se trezi cînd Azadeh se strecură lîngă el, în pat.

- O să trebuiască să plecăm cît mai devreme, draga mea.

-Da, admise ea, aproape adormită în patul confortabil, simţindu-1 pe el aproape. Da, cînd doreşti, dar numai după prinzi pentru că altfel mama vitregă o să plîngă de o să umple cîteva găleţi...

-Azadeh!

Dar Azadeh dormea deja. Erikki oftă şi el, mulţumit, şi adormi din nou.

Nu plecară duminică, aşa cum plănuiseră - tatăl ei spusese că nu era bine, pentru că dorea să stea mai întîi de vorbă cu Erikki. In dimineaţa asta, luni, după ce îşi făcură rugăciunile sub conducerea tatălui ei şi după micul dejun -cafea, pîine, miere, ouă şi iaurt -, li se dăduse voie să plece şi "acum coteau de pe drumul şerpuit de munte pe şoseaua principală spre Teheran.

- E ciudat, spuse Erikki. Colonelul Mazardi spusese că o să-i aştepte aici, dar nu se vedea nicăieri şi nici intrarea pe şosea nu era păzită.

- Eh, poliţiştii! spuse Azadeh cu un căscat. Niciodată nu sînt acolo unde ai nevoie de ei.

Drumul urca spre trecătoare. Cerul era albastru şi limpede, iar vîrfurile munţilor erau deja scăldate în razele soarelui. Jos, în vale, era încă întuneric, răcoare şi umezeală, drumul alunecos, zăpada strînsă în troiene, dar lucrul acesta nu-1 îngrijora pe Erikki pentru că Rând Rover-ul avea tracţiune pe patru roţi şi avea şi lanţuri. Trecu pe lîngă drumul care ducea spre bază fără să se oprească. Ştia că baza este pustie, că 212 e în siguranţă şi aşteaptă să fie reparat, înainte

de a părăsi palatul hanului, încercase fără succes să ia legătura cu managerul lui, Dayati. Dar nu conta. Se aşeză mai comod în scaun. Avea rezervoarele pline şi şase canistre de rezervă de cîte şase galoane, pe care le primise de la pompa particulară a lui Abdollah.

„Aş putea foarte uşor să ajung la Teheran astăzi, îşi zise el. Şi să fiu înapoi miercuri - dacă mă mai întorc înapoi. Cu ticălosul ăsta de Rakoczy nu văd nimic bun."

- Vrei puţină cafea, dragule? întrebă Azadeh.
- Mulţumesc. Vezi dacă poţi s,ă prinzi BBC sau VOA pe^v^unde scurte.

Acceptă cu recunoştinţă cafeaua fierbinte din termos, ascultînd paraziţii şi staţiile sovietice puternice şi cam atît, căci staţiile iraniene erau închise din cauza grevei, cu excepţia celor conduse de militari.

în timpul week-end-ului, prieteni, rude, negustori şi servitori aduseseră fel de fel de zvonuri despre toate evenimentele posibile, de la o iminentă invazie sovietică la o iminentă invazie americană, de la o lovitură de stat militară încununată de succes în capitală la supunerea abjectă a tuturor generalilor în faţa lui Khomeini şi la demisia lui Bakhtiar.

- Prostii! spusese Abdollah Han Era un om corpolent, de peste şaizeci de ani, cu barbă, ochi negri şi o gură plină, plin de bijuterii şi îmbrăcat somptuos. De ce să demisioneze Bakhtiar? Nu are nimic de cîştigat, aşadar nu există nici un motiv. Deocamdată.
- Şi dacă învinge Khomeini? întrebase Erikki.
- Cum va fi voia lui Allah. Hanul şedea pe covor în Camera Mare, Erikki şi Azadeh şedeau în faţa lui, iar în spate stătea garda lui de corp, înarmat. Dar victoria lui Khomeini va fi doar temporară, dacă, în general, obţine victoria. Mai devre me sau mai tîrziu, forţele armate p să-1 îngenuncheze, pe el şi pe mullahii lui. E un om bătrîn. In curînd o să moară, cu cît mai curînd cu atît mai bine, ţinînd seama de ce a făcut. Căci, deşi a împlinit voinţa lui Allah şi a fost instrumentul înlăturării şahului, căruia îi sunase ceasul, are vederi înguste şi este la fel de megaloman ca şi şahul, dacă nu chiar mai mult. Cu siguranţă că va ucide mai mulţi iranieni decît a fâcut-o şahul vreodată.

- Dar nu este un om al Domnului, pios şi aşa cum trebuie să fie un ayatolah? întrebă Erikki precaut, neştiind la ce trebuie să se aştepte. De ce să facă Khomeini aşa ceva?

- Acesta este obiceiul tiranilor.

Hanul rîse şi mai gustă puţină halva, specialitate turcească ce-i plăcea foarte mult.

- Şi şahul? Ce se va întîmpla acum?

Deşi lui Erikki nu-i plăcea deloc hanul, era bucuros să afle ce părere are el. De el depindeau în mare parte viaţa lui şi a lui Azadeh în Iran şi Erikki nu avea nici o intenţie să plece de-aici.

- Cum va vrea Dumnezeu. Şahul Mohammed a făcut foarte mult bine pentru Iran,, ca şi tatăl său mai înainte. Dar în ultimii ani se închisese în sine şi nu mai voise să asculte de nimeni, nici chiar de Shahbanu, împărăteasa Farah, care îi era foarte devotată şi foarte înţeleaptă. Dacă ar avea cît de cît simţ politic, ar abdica în favoarea fiului său, Reza. Generalii au nevoie de un punct de sprijin, ar putea să-1 instruiască pînă cînd va fi gata să preia puterea. Să nu uităm că Iranul a fost monarhie timp de peste o mie de ani, cu un conducător absolut în fruntea statului - unii ar spune un tiran -, un om care a dispus de puteri depline şi care nu a fost îndepărtat niciodată decît prin moarte.

Zîmbi cu buzele lui pline şi senzuale.

- Dintre şahii Qajar, dinastia noastră legitimă care a domnit timp de o sută cincizeci de ani, numai unul, ultimul, vărul meu, a murit de moarte naturală. Noi sîntem un popor oriental, nu occidental, şi înţelegem violenţa şi tortura. Viaţa şi moartea nu se judecă după standardele voastre.

Ochii lui negri se întunecară parcă şi mai mult.

- Poate că este voia lui Allah ca dinastia Qajar să revină la putere - sub domnia lor, Iranul a prosperat.

„Eu nu prea am auzit aşa", îşi zise Erikki, dar nu spuse nimic. Nu era treaba lui să judece ceea ce fusese sau ceea ce urma să fie.

Toată duminica, BBC şi VOA au fost bruiate, ceea ce nu era un lucru neobişnuit. Radio Moscova transmitea tare

şi clar ca de obicei, iar Radio Iranul Liber, care transmitea de la Tbilisi, din nordul frontierei, se auzea la fel de bine şi limpede ca de obicei. Ştirile lor în iraniană şi în engleză vorbeau despre o insurecţie totală împotriva „regimului ilegal al lui Bakhtiar şi a guvernului şahului înlăturat de la putere, a stăpînilor lui americani, conduşi de Carter, preşedintele mincinos şi aţîţător la război. Astăzi Bakhtiar încerca să cîştige bunăvoinţa maselor, anulînd contractele militare oneroase în valoare totală de treisprezece miliarde de dolari care fuseseră impuse ţării de şahul alungat de la putere: opt miliarde de dolari în SUA, contractele cu britanicii pentru tancurile Centurion în valoare de 2,3 miliarde, plus două reactoare nucleare franceze şi unul din Germania pentru alte 2,7 miliarde. Aceste ştiri au semănat panică în rîndurile liderilor occidentali şi vor provoca fără îndoială prăbuşirea binemeritată a burselor capitaliste de mărfuri... "

- Iartă-mă că te întreb, tată, dar Occidentul se va prăbuşi? întrebase Azadeh.

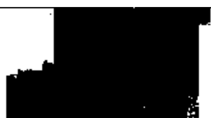
- De astă dată nu, spusese hanul şi Erikki văzu că faţa lui devine şi mai dură. Numai dacă sovieticii se hotărăsc să renege cele optzeci de miliarde de dolari pe care îi datorează băncilor din Occident - ba chiar şi cîtorva din Orient.

Rîsese sardonic, jucîndu-se cu şiragul de perle pe care îl purta la gît.

- Bineînţeles că zarafii orientali sînt mult mai înţelepţi. Cel puţin nu sînt chiar aşa de lacomi, împrumută bani în mod judicios şi nu se încred în nimeni şi în nici un caz în mitul „carităţii creştine".

Toată lumea ştia că familia Gorgon deţinea suprafeţe întinse de pămînt în Azerbaidjan, terenuri petrolifere însemnate, aproape jumătate din Iran-Timber, proprietăţi pe ţărmul Mării Caspice, o mare parte din bazarul din Tabriz şi majoritatea băncilor comerciale de-acolo.

Erikki îşi amintea ce se şuşotea în legătură cu Abdollah Han şi ce auzise, pe cînd încerca să obţină permisiunea acestuia de a se căsători cu Azadeh, despre duritatea şi zgîrcenia lui în afaceri.

„Cea mai rapidă cale de a ajunge în Paradis sau în Infern este să-i fii dator un rial lui Abdollah cel Crud, să nu-i plăteşti, să spui că eşti sărac şi să continui să locuieşti în Azerbaidjan."

- Tată, pot să te întreb, anularea unui număr aşa mare de contracte nu va produce haos?

- Nu, nu poţi să mă întrebi. Ai pus şi aşa destule întrebări pentru o singură zi. Femeia trebuie să-şi ţină gura şi să asculte. Acum poţi să pleci.

Azadeh îşi ceru imediat iertare pentru greşeala ei şi se retrase supusă.

- Vă rog să mă scuzaţi.

Erikki se ridică în picioare, cu intenţia de a pleca, însă hanul *II opri* scurt.

- încă nu ţi-am spus să pleci. Stai jos. Acum spune-mi: de ce trebuie să-ţi fie frică de un sovietic singur?

- Nu mi-e frică de el, ci de sistem. Omul este precis din KGB.

- Atunci de ce nu 1-ai ucis pur şi simplu?

- N-ar fi folosit la nimic, ne-ar fi făcut numai rău. Nouă, bazei, Iran-Timber-ului, lui Azadeh, poate că şi dumitale. A fost trimis la mine de alţii. Ne cunoaşte pe toţi, şi pe dumneata.

Erikki îl privea cu mare atenţie pe bătrîn.

- îi cunosc pe mulţi dintre ei. Ruşii, sovietici sau ţarişti, au rîvnit întotdeauna la Azerbaidjan, dar au fost în acelaşi timp şi clienţi buni pentru- Azerbaidjan şi ne-au ajutat împotriva împuţiţilor de britanici, îi prefer britanicilor, îi înţeleg. Zîmbetul lui se subţie încă şi mai mult. N-o să fie aşa de greu să-1 îndepărtăm pe acest Rakoczy.

- Bun, atunci te rog fa-o! spuse Erikki rîzînd din toată inima. Şi pe toţi ceilalţi laolaltă cu el. Asta ar fi într-adevăr împlinirea lucrării lui Dumnezeu.

- Nu sînt de acord, a spus hanul prost dispus. Asta ar fi împlinirea lucrării lui Satan. Fără sovietici, americanii şi cîinii lor englezi ne-ar fi dominat pe noi şi omenirea întreagă. Fără îndoială că ar fi înghiţit şi Iranul - sub conducerea lui Mohammed au facut-o. Fără Rusia Sovietică, indiferent care ar fi neajunsurile, nu am avea cum să ţinem în frîu politica

josnică a americanilor, aroganţa lor josnică, purtările lor josnice, blugii josnici, muzica josnică, mîncarea scîrboasă şi democraţia greţoasă, atitudinea lor dezgustătoare faţă de femei, de lege şi de ordine, pornografia lor greţoasă, atitudinea naivă faţă de diplomaţie şi adversitatea lor răuvoitoare - da, acesta este cuvîntul, răuvoitoare faţă de Islam.

Ultimul lucru pe care îl dorea Erikki era încă o confruntare. Şi totuşi, în ciuda acestei hotărîri, simţea cum îl cuprinde furia.

- Aveam o înţelegere...

- Dar e adevărat! Pe Dumnezeu! tună hanul la el. E adevărat.

- Nu este adevărat şi aveam o înţelegere în faţa Dumnezeului dumitale şi a spiritelor mele că nu vom discuta politică - nici politica dumitale, nici pe a mea.

- Dar este adevărat, recunoaşte! se răsti hanul cu faţa schimonosită de furie. Mîna îi alunecă spre cuţitul ornamental de la centură şi de îndată garda de corp cobori pistolul-mitfalieră spre Erikki.

- Pe Allah, mă faci mincinos în propria mea casă? urlă el.

- Nu fac decît să-ţi amintesc, înălţimea Ta, de înţelegerea dintre noi în numele lui Allah!

Ochii injectaţi ai bătrînului îl priveau fix. Susţinu privirea, gata să pună mîna pe cuţitul lui şi să ucidă sau să fie ucis. Tensiunea dintre cei doi ajunsese la maximum.

- Da, şi asta e adevărat, murmură hanul şi accesul de furie îi trecu la fel de repede cum izbucnise. Se uită la garda lui de corp şi îi făcu semn furios cu mîna să plece:

-Du-tedeaici!

Acum, în încăpere era linişte. Erikki ştia că mai sînt şi alte gărzi prin apropiere şi că în pereţi sînt orificii de supraveghere. Simţea cum îi curge sudoarea pe frunte şi apăsarea cuţitului său pukoh în centrul spatelui.

Abdollah Han ştia că cuţitul era acolo şi că Erikki era gata să-1 folosească fără ezitare, însă îi dăduse permisiunea să fie întotdeauna înarmat în prezenţa lui. Cu doi ani în urmă, Erikki îi salvase viaţa.

Fusese ziua în care Erikki îi ceruse permisiunea să se căsătorească cu Azadeh şi fusese refuzat foarte ferm.

- Nu, pe Allah, nu vreau nici un fel de necredincioşi în familia mea. Părăseşte casa mea! Pentru ultima dată!

Erikki se ridicase de pe covor cu inima frîntă. în momentul acela se auziseră zgomote de luptă dincolo de uşă, apoi împuşcături, uşa se dăduse de perete şi în încăpere năvăliseră doi asasini înarmaţi cu pistoale-mitralieră; între timp, afară, pe culoar, continuaseră împuşcăturile.

Garda de corp a hanului îl ucisese pe unul dintre ei, dar celălalt se şi repezise cu mitraliera spre Abdollah Han, care şedea împietrit de stupoare, înainte ca asasinul să poată apăsa pe trăgaci, murise cu cuţitul lui Erikki înfipt în gît. în acelaşi moment, Erikki se repezise la el, îi smulsese cuţitul din gît şi arma din mînă. Un alt asasin pătrunsese în cameră. Erikki îl lovise cu arma şi îl omorîse pe loc, desprinzîndu-i aproape capul de trup prin forţa loviturii. Se repezise apoi furios pe coridor. Trei atacatori şi două gărzi erau morţi sau muribunzi. Ultimul atacator încercase să fugă, dar Erikki îl spintecase cu cuţitul şi o luase la fugă. Numai cînd o găsise pe Azadeh şi constatase că era teafară şi nevătămată, sîngele îi coborîse de la cap şi redevenise calm.

Erikki îşi amintea că o lăsase pe Azadeh şi se întorsese în Camera Mare. Abdollah Han şedea tot pe covor, nemişcat.

- Cine sînt oamenii aceştia?

-Asasini, duşmani, ca şi paznicii care le-au dat drumul înăuntru, spusese Abdollah furios. A fost voinţa lui Allah să te afli aici ca să-mi salvezi viaţa, voia lui Allah ca eu să rămîn în viaţă. Te vei căsători cu Azadeh, da, dar pentru că nu-mi placi, vom jura amîndoi în faţa lui Dumnezeu şi a spiritelor pe care le venerezi tu că nu vom discuta niciodată probleme de religie sau politică, nici de-a mea, nici de-a ta, şi atunci poate că n-o să pun să fii ucis.

Şi acum, aceiaşi ochi negri priveau fix la el. Abdollah Han bătu din palme. Uşa se deschise imediat şi apăru un servitor.

-Adu cafea!

Omul ieşi repede.

- Voi renunţa la subiectul legat de lumea ta şi voi aborda altul pe care-1 putem discuta: fiica mea, Azadeh.

Erikki era şi mai atent, neştiind sigur în ce măsură îşi va exercita hanul controlul asupra ei, nici care sînt drepturile lui ca soţ atîta vreme cît se afla în Azerbaidjan, care era în mare măsură fieful hanului. Dacă Abdollah Han i-ar ordona lui Azadeh să se întoarcă acasă şi să divorţeze de el, Azadeh 1-ar asculta oare? Cred că da, mi-e teamă că da -Azadeh nu accepta să audă nici măcar un cuvînt împotriva lui. Explica pînă şi ura demenţială pe care o nutrea hanul faţă de America şi o justifica.

- Tatăl lui îi poruncise să se ducă acolo, în America, la universitate, îi spusese ea. Se simţise cumplit în America, Erikki. Fusese nevoit să înveţe limba şi să obţină o diplomă în economie înainte de a avea voie să se întoarcă acasă. Tatăl meu îi ura pe ceilalţi studenţi care îşi băteau joc de el pentru că nu ştia să joace jocurile lor, pentru că era mai gras ca ei, ceea ce este un semn de bunăstare în Iran, dar nu şi în America, şi învăţa anevoie. Dar cel mai mult a suferit din cauza profanărilor pe care a fost silit să le îndure, silit, Erikki, mă înţelegi? A fost silit să mănînce lucruri spurcate, cum ar fi carnea de porc, care este împotriva prescripţiilor religiei noastre, să bea bere şi vin şi să asculte anecdote dispreţuitoare despre religia noastră, să facă lucruri imposibil de povestit şi a primit porecle imposibil de reprodus. Şi eu aş fi fost furioasă dacă mi s-ar fi întîmplat aşa ceva. Te rog să ai răbdare cu el. Nu e aşa că ţi se urcă sîngele în cap cînd te gîndeşti la sovietici şi la ceea ce le-au făcut tatălui şi mamei tale şi ţării voastre? Ai răbdare cu el, te implor. Nu el a fost cel care a îngăduit căsătoria noastră? Ai răbdare cu el.

„Am avut foarte multă răbdare, îşi spuse Erikki, mai multă decît cu oricine altcineva." Grozav ar fi vrut ca întrevederea să se termine mai repede.

- Ce să fac cu.soţia mea, înălţimea Voastră?

Aşa era obiceiul să i se spună, şi Erikki i se adresa în felul acesta din cînd în cînd, în semn de politeţe. Abdollah Han zîmbi subţire.

- Fireşte că mă interesează viitorul fiicei mele. Ce planuri ai pentru cînd vei ajunge la Teheran?

- N-am nici un plan, dar m-am gîndit că e mai înţelept s-o scot din Tabriz pentru cîteva zile. Rakoczy a spus că „are nevoie" de serviciile mele. Cînd KGB spune aşa ceva în Iran, în Finlanda sau chiar în America, e mai bine să-ţi iei tălpăşiţa şi să te aştepţi la tot ce poate fi mai rău. Dacă o răpesc, eu sînt o cîrpă în mîinile lor.

- Pot s-o răpească şi la Teheran, chiar mult mai uşor decît aici, dacă asta le este intenţia. Uiţi că aici sîntem în Azerbaidjan, nu în ţara lui Bakhtiar, spuse el ţuguindu-şi dispreţuitor buzele.

Erikki se simţea neajutorat sub privirea scrutătoare a bătrînului.

- Ştiu numai atît: că asta cred eu că e cel mai bine pentru ea. Am spus că am s-o păzesc cu preţul vieţii mele şi aşa voi face. Pînă cînd se clarifică situaţia politică din Iran - cu ajutorul dumitale şi al celorlalţi iranieni -, cred că aşa este înţelept să procedăm.

- în cazul ăsta, pleacă, spuse tatăl ei atît de brusc, încît Erikki tresări surprins, aproape speriat. Dacă ai nevoie de ajutor, să-mi trimiţi un mesaj codificat.

Se gîndi 6 clipă, apoi zîmbetul lui deveni sardonic:

- Să-mi transmiţi următoarele cuvinte: „Toţi oamenii sînt creaţi egali". liste şi acesta un adevăr, nu-i aşa?

- Nu ştiu, înălţimea Ta, spuse el precaut. Dacă este sau nu aşa,, este voia Domnului. Abdollah izbucnise brusc în rîs, se ridicase şi îl lăsase singur în Camera Mare, iar Erikki simţi fiori de gheaţă pe spinare, profund tulburat şi neliniştit de bărbatul ale cărui gînduri nu reuşea niciodată să le citească.

- Ţi-e frig? întrebă Azadeh.

- O, nu, nu, deloc, spuse el scuturîndu-se de gînduri şi ascultînd cu plăcere zgomotul motorului în timp ce urcau drumul de munte spre trecătoare.

Acum erau chiar sub creasta muntelui. Treceau puţine maşini, circulaţia în ambele sensuri era redusă. Şoseaua coti

şi ieşiră în bătaia soarelui, depăşind punctul cel mâi înalt. Erikki schimbă imediat vitezele şi acceleră, începu lunga coborîre pe drumul construit din ordinul lui Reza Şah, la fel ca şi calea ferată- o adevărată minune de inginerie, cu porţiuni decupate din stîncă, cu rambleuri înalte, poduri şi porţiuni abrupte care nu aveau balustrade în partea dinspre prăpastie. Suprafaţa şoselei era alunecoasă, acoperită cu *zăpadă* tasată. Schimbă din nou vitezele - mergea repede, dar prudent, bucuros că nu pornise pe drumul acesta pe întuneric.

- îmi mai dai puţină cafea?

Azadeh îi turnă bucuroasă cafeaua.

- Mă bucur că am să văd din nou Teheranul, spuse ea.
Am o mulţime de cumpărături de făcut, e şi Sharazad acolo
şi mai trebuie să cumpăr tot felul de lucruri pentru surorile
mele vitrege şi nişte cremă de fată pentru mama lor...

Erikki abia dacă o auzea ce spune, cu gîndul la Rakoczy, Teheran, Mclver şi următorul pas ce trebuia făcut.

Drumul şerpuia, coborînd în serpentine, încetini şi conduse cu şi mai mare băgare de seamă, căci în urma lui circulaţia se intensificase. Chiar în spatele lui era un automobil supraîncărcat, aşa cum era mai întotdeauna pe-aici. Şoferul conducea prea aproape, prea repede şi cu degetul mereu pe claxon, chiar atunci cînd era evident că nu ai cum să te dai la o parte din calea lui. Erikki făcu pe surdul la nerăbdarea omului, nerăbdare cu care nu reuşise să se obişnuiască, după cum nu se putea împăca nici cu felul dezordonat în care conduceau iranienii, chiar şi Azadeh. Luă următoarea curbă fără vizibilitate. Din faţă venea un camion greu care urca anevoie panta, depăşit incorect în momentul acek de un turism. Erikki frînă şi se apropie de coasta muntelui, în clipa aceea, maşina din spatele lui acceleră, îl depăşi brusc, claxonînd nebuneşte, şi o luă pe contrasens. Cele două maşini se izbiră una de alta, apoi se rostogoliră amîndouă în prăpastia de două sute de metri adîncime, unde luară foc. Erikki se apropie şi mai mult de coasta muntelui şi opri. Camionul care venea din faţa lui nu se oprise, trecuse hurdueînd pe lîngă ei şi îşi continuase drumul în susul pantei, ca şi cum

nimic nu s-ar fi întîmplat. La fel procedară şi celelalte maşini. Se duse la marginea prăpastiei şi se uită în jos, în vale: Resturile aprinse ale celor două maşini erau împrăştiate pe o rază de vreo sută de metri pe tot versantul; era imposibil să existe supravieţuitori şi, oricum, nu puteai coborî pînă acolo fără un echipament special de căţărat. Se întoarse la maşină, clătinînd nefericit din cap.

- Insha'Allah, dragul meu, spuse Azadeh calmă. A fost voia lui Allah.

- Nu, n-a fost, a fost doar prostie crasă!

- Bineînţeles că ai dreptate, iubitule, fireşte că a fost o prostie crasă, admise ea pe cel mai încîntător ton cu putinţă, pentru că vedea că e supărat; însă nu înţelegea de ce, aşa cum nu înţelegea de multe ori ce se petrecea în capul acestui bărbat ciudat care era soţul ei. Ai perfectă dreptate, Erikki. A fost o prostie crasă, dar a fost voia Domnului ca prostia acestor şoferi să le aducă moartea, lor şi celqr care călătoreau împreună cu ei. A fost voia lui Allah, căci altfel nu s-ar fi întîmplat nimic. Ai avut perfectă dreptate.

- Oare? întrebă el mohorît.

- Da, bineînţeles, Erikki, ai avut perfectă dreptate.

Continuară drumul. Satele care se întindeau de o parte şi de alta sau pe care le traversau erau sărace sau foarte sărace, cu ulicioare înguste" şi noroioase, cu colibe şi case primitive, ziduri înalte, cîteva moschei dărăpănate, dughene la stradă, capre, oi şi găini şi o mulţime de muşte care nu deveniseră încă acea plagă cumplită din timpul verii. Gunoaiele se aruncau întotdeauna în drum şi în şanţurile de scurgere deschise în care se vedeau inevitabilii cîini scîrboşi şi jigăriţi, foarte adesea turbaţi, care scormoneau prin aceste gunoaie, însă zăpada transforma întregul peisaj şi munţii într-un tablou pitoresc şi vremea continua să fie frumoasă, cu cerul albastru şi nori^cumulus.

în interiorul Range Rover-ului era cald şi confortabil. Azadeh purta un costum de schi modern, matlasat, şi un pulover de caşmir pe dedesubt^albastru, asortat cu costumul. In picioare avea ghete scurte, îşi scosese jacheta şi căciulită

de schi din lînă şi părul ei des, negru şi ondulat natural i se revărsa pe umeri. Pe la prînz se opriră să ia o gustare lîngă un pîrîu. La începutul după-amiezei străbătură livezi de meri, peri şi cireşi, acum golaşi, fără frunze, de parcă ar fi stat în pielea goală în decorul alb, şi ajunseră astfel la periferia oraşului Qazvin, o aşezare cu vreo sută cincizeci de mii de locuitori şi multe moschei.

- Cîte moschei sînt în tot Iranul, Azadeh? întrebă el.
- Odată mi s-a spus că vreo douăzeci de mii, răspunse ea adormită, deschizînd ochii şi privind înainte. Ah, Qazvin! Ai realizat un timp foarte bun, Erikki.

Azadeh căscă prelung şi se instala mai comod pe scaun, apoi adormi din nou. Prin somn, zise:

- Sînt douăzeci de mii de moschei şi cincizeci de mii

/\ *

de mullahi, aşa se spune. In ritmul ăsta, în cîteva ore vom fi la Teheran.

Erikki zîmbi auzind-o. Acum se simţea mai în siguranţă şi era bucuros că scăpase de partea cea mai grea a drumului. După Qazvin, tot drumul pînă la Teheran era foarte bun. La Teheran, Abdollah Han avea mai multe case şi apartamente, cele mai multe dintre ele închiriate străinilor; ţinea cîteva pentru el şi familia lui şi le spusese că, de data asta, din cauza tulburărilor din oraş, puteau să stea într-unul din apartamentele din apropierea locuinţei lui Mclver.

- Mulţumesc, mulţumesc foarte mult, spusese Erikki şi, mai tîrziu, Azadeh remarcase:
- Mă mir de ce este aşa de amabil. Este... nu e în firea lui. Te urăşte şi mă urăşte şi pe mine, indiferent ce aş face ca să-i intru în voie.
- Nu te urăşte, Azadeh.
- îmi cer scuze că te contrazic, dar mă urăşte, îţi spun încă o dată, iubitule: Najoud, sora mea mai mare, este cea care 1-a aţîţat împotriva mea şi a fratelui meu. Ea şi ticălosul ei de soţ. Nu uita că mama a fost a doua soţie a tatălui meu, de două ori mai tînără decît mama lui Najoud şi de două ori mai frumoasă. Şi cu toate că mama a murit cînd eu aveam şapte ani, Najoud continuă să-i otrăvească mintea împotriva

mea - evident, nu făţiş, fiindcă este prea inteligentă pentru asta. Erikki, nici nu-ţi dai seama cît sînt de subtile, de ascunse şi de puternice doamnele din Iran, cît de răzbunătoare în taină, în timp ce pe faţă sînt numai lapte şi miere. Najoud este mai periculoasă decît şarpele din Grădinile Edenului. De la ea porneşte toată duşmănia.

Ochii ei albaştri se umplură de lacrimi.

- Cînd eram mică, continuă ea, tata ne iubea cu adevărat, pe mine şi pe Hakim - eram preferaţii lui. îşi petrecea mai mult timp cu noi, în casa noastră, decît în palat, dar nici unul dintre fraţii şi surorile vitrege nu ne-au iubit. Cînd ne-am mutat la palat, totul s-a schimbat, Erikki. Şi asta din cauza lui Najoud.

- Azadeh, te laşi sfîşiată de ura asta şi tu eşti cea care suferă, nu ea. Uit-o! Nu are nici o putere asupra ta acum şi îţi mai repet o dată: nu ai nici o dovadă.

- N-am nevoie de dovezi. Ştiu. Şi n-am să uit niciodată.

Erikki renunţă să mai discute. Nu avea nici un sens să se certe, să reînvie sursa atîtor izbucniri de violenţă şi a atîtor lacrimi. Era mai bine să o lase să se descarce din cînd în cînd decît să ţină toată această mizerie în suflet.

Drumul părăsise acum cîmpurile şi pătrunsese în Qazvin, un oraş asemenea tuturor celorlalte oraşe iraniene, zgomotos, înghesuit, murdar, poluat şi cu circulaţia strangulată. De o parte şi de alta a drumului erau canalele care mărgineau aproape toate şoselele din Iran. Aici, acestea aveau un metru adîncime, erau parţial cimentate, pline de gheaţă, murdărie şi puţină apă pe fund. De acolo îşi trăgeau copacii umezeala, oamenii îşi spălau rufele în ele, uneori le foloseau ca sursă de apă potabilă sau drept canalizare. Dincolo de şanţuri începeau zidurile. Zidurile care ascundeau în spatele lor casele, mari sau mici, bogate sau dărăpănate. De regulă, casele de ţară, ca şi cele de la oraş, aveau două niveluri, erau urîte şi în formă de cutie, unele de cărămidă, cele mai multe din lut şi tencuite, aproape' toate ascunse privirii. Cele mai multe dintre ele aveau podele murdare, foarte puţine aveau apă curentă, electricitate şi numai cîteva posedau instalaţii sanitare.

Traficul se intensifică pe neaşteptate. Biciclete, motociclete, autobuze, camioane, maşini de toate mărimile şi de toate mărcile şi vîrstele, de la cele străvechi pînă la cele foarte vechi, aproape toate lovite şi julite, cu cîrpituri şi vopseli ţipătoare în chip de ornament, împodobite uneori şi cu beculeţe mici, în funcţie de fantezia posesorului. Erikki mai făcuse de multe ori drumul acesta în ultimii ani şi ştia că aici se produc adesea ambuteiaje, dar nu exista altă cale, nici o şosea de centură, deşi era plănuită una de mai mulţi ani. Zîmbi dispreţuitor, încercînd să-şi astupe urechile la zgomotul asurzitor din jur. Nu va exista niciodată un drum de centură, căci qazvinii nu puteau suferi liniştea. Qazvinii şi rashtianii - populaţia din Rasht, port la Marea Caspică — erau ţinta multor anecdote în Iran.

Ocoli o caroserie arsă şi puse o casetă cu muzică de Beethoven ca să acopere zgomotul de afară, dar fără prea mare succes.

- Circulaţia e azi mai rea ca de obicei! Unde o fi poliţia?

spuse Azadeh, care se trezise de-a binelea. Ţi-e sete?

- Nu, nu, mulţumesc.

îi aruncă o privire. Puloverul şi părul desfăcut îi subliniau trăsăturile. Zîmbi:

- Dar mi-e foame - mi-e foame de tine!

Azadeh rîse şi îl luă de braţ.

- Mie nu mi-e foame, sînt de-a dreptul hămesită!

- Foarte bine.

Se simţeau bine împreună. Ca.de obicei, carosabilul era prost. Pe alocuri era distrus - în parte şi ca rezultat al uzurii, în parte din cauza interminabilelor reparaţii - care, bineînţeles, nu erau niciodată semnalizate şi nici îngrădite cu bariere de siguranţă. Erikki ocoli o groapă adîncă, apoi trecu pe lîngă o altă caroserie distrusă, abandonată nepăsător în drum. în momentul acela, din sens contrar veni un camion supraîncărcat, claxonînd insistent. Era împodobit cu culori foarte vii, bara de protecţie era legată cu sîrmă, în loc de capotă avea întinsă o cîrpă peste rezervor, în spate ducea cherestea, stivuită neglijent, şi trei pasageri care atîrnau

deasupra într-o poziţie cît se poate de precară. Şoferul şedea chircit şi înfăşurat într-o blană jerpelită de oaie. Alături de el se mai aflau alţi doi oameni. Cînd trecu prin dreptul lor, Erikki constată cu surprindere că oamenii se uitau insistent la el. Cîţiva metri mai departe, un autobuz cu caroseria turtită şi zgîriată venea greoi spre el. Din nou observă că şi şoferul şi toţi pasagerii - femei cu chador, bărbaţi tineri, îmbrăcaţi în haine groase, de iarnă - se uită după el. Unul din ei îl ameninţă cu pumnul, altul strigă o înjurătură.

„N-am mai avut niciodată neplăceri pînă acum", îşi spuse Erikki neliniştit şi din ce în ce mai nervos. Oriunde se uita, vedea aceleaşi priviri duşmănoase, mocnind de ură. De pe stradă şi din vehicule. Trebuia să meargă foarte încet din pricina numeroaselor biciclete, motociclete care se strecurau printre maşini, autobuze şi camioane, care circulau pe o singură bandă în fiecare sens şi se luptau să cîştige teren fără a respecta nici un fel de altă lege decît pe Cea a bunului plac individual; iar acum, o turmă de oi ieşise dintr-o stradă laterală şi umplea şoseaua principală. Motocicliştii strigau tot felul_de înjurături către ciobani, ciobanii le răspundeau în aceiaşi termeni şi la fel de furioşi, toată lumea era nervoasă, claxoanele ţiuiau fără încetare.

- Ce aglomeraţie nenorocită! Oi tîmpite! spuse Azadeh nerăbdătoare şi perfect trează acum. Claxonează, Erikki!

- Ai răbdare. Mai bine dormi. N-am cum să depăşesc pe nimeni, strigă el peste tot vacarmul, conştient de faptul că era privit cu ostilitate din toate părţile. Ai răbdare!

Mai parcurseră o sută de metri în următoarea jumătate de oră. De pe străzile laterale veneau mereu alte şi alte maşini care se adăugau la şuvoiul principal, facîndu-1 să înainteze din ce în ce mai lent. Peste tot erau vînzători ambulanţi, pietoni şi gunoaie. Acum înainta centimetru cu centimetru în spatele unui autobuz care ocupa aproape tot spaţiul, frecîndu-se de maşinile care veneau din sens opus şi de cele mai multe ori cu jumătate de roată pe marginea şanţului. Motocicliştii treceau rapid pe lîngă ei, lovind în caroseria Range Rover-ului şi a altor vehicule, înjurîndu-se unul pe altul şi pe toţi ceilalţi.

împingeau şi loveau oile din drum, călcau peste ele. Din spate, un turism îl îmboldea mereu, apoi şoferul înţepeni mîna pe claxon într-un acces de furie care i se transmise brusc şi lui Erikki. începuse să simtă cum îi zvîcnesc tîmplele.

„Fii calm! îşi spuse el. Nu poţi să faci nimic. Fii calm!"

Dar îşi dădea seama că este extraordinar de greu. După vreo oră şi jumătate, oile cotiră pe un drum lateral şi circulaţia se mai învioră, însă după următoarea curbă, tot drumul era blocat de un şanţ transversal - evident nemarcat -, adînc de vreo doi metri şi plin cu apă. Un grup de muncitori obraznici şedeau pe vine în apropiere, urlînd fel de fel de înjurături şi facînd gesturi obscene.

Nu se putea merge nici înainte, nici înapoi, aşa că tot traficul trebuia să ocolească pe o străduţă îngustă. Autobuzul din faţa lui nu putea să cetească, aşa că trebui să oprească şi să dea înapoi. Cînd Erikki, la rîndul lui, dădu înapoi ca să-i facă loc, o maşină albastră turtită din spatele lui coti pe lîngă el spre locul din faţă unde se făcuse puţin spaţiu şi forţă maşina care venea din sens contrar să frîneze şi să oprească. Una din roţi intră şi se afundă în şanţ şi maşina începu să se clatine periculos. Acum circulaţia era total blocată.

Furios, Erikki trase frîna de mînă, deschise vijelios portiera şi se duse spre maşina rămasă în şanţ, încercînd s-o tragă cu puterea lui neobişnuită înapoi, în şosea. Nu-1 ajută nimeni, toţi nu făceau decît să înjure şi să ţipe. Apoi se îndreptă spre maşina albastră, în momentul acela autobuzul reuşi să ia curba şi se făcu loc. Şoferul maşinii albastre porni motorul şi trecu pe lîngă ei, urlîndu-le o înjurătură obscenă. Erikki îşi descleştă cu greu pumnii. Toţi şoferii din ambele sensuri îl claxonau şi urlau furioşi la el. Erikki se urcă la volan şi porni motorul.

- Uite, zise Azadeh neliniştită, îi dădu o ceaşcă de cafea.

- Mulţumesc.

Erikki o bău, conducînd cu o singură mînă. Traficul se încetinise din nou. Maşina albastră dispăruse. Cînd se mai potoli, Erikki spuse:

- Dacă aş fi pus mîna pe el sau pe maşina lui, 1-aş fi făcut bucăţele.

- Da, da, ştiu, Erikki. Ai observat cu cîtă ostilitate ne priveşte toată lumea? Cu cîtă furie?

- Da, am remarcat.

- Dar de ce? Am mai trecut de zeci de ori prin Qaz...

Azadeh se trase involuntar înapoi cînd nişte gunoi ateriza pe parbriz în faţa ei şi se strînse înfricoşată lîngă Erikki. El înjură şi ridică geamurile, apoi se întinse peste ea şi puse siguranţa la încuietoare. Nişte bălegar ateriza pe parbriz.

- Ce naiba i-a apucat pe nătărăii ăştia? murmură el. E ca şi cînd am fi arborat un steag american sau portretul şahului deasupra maşinii.

O piatră aruncată de nu se ştie unde 9e izbi şi ricoşa de partea laterală a maşinii. Apoi autobuzul din faţă reuşi să iasă de pe drumul îngust de ocolire în şoseaua largă, chiar în piaţa din faţa moscheii, unde erau tarabe şi circulaţia se desfăşura pe două benzi în ambele sensuri. Spre uşurarea lui Erikki, mai prinseră ceva viteză. Era tot aglomeraţie, dar se mişcau şi băgă în viteza a doua, îndreptîndu-se spre şoseaua către Teheran, care începea de la capătul opus al pieţei. Pe la mijlocul acesteia însă, cele două benzi începură să se îngusteze, căci din străzile laterale veneau alte vehicule care se duceau tot la Teheran.

- Niciodată n-a fost atît de rău, murmură el. Ce naiba s-a mai întîmplat iar de nu putem înainta?

- Probabil că e vreun accident, spuse Azadeh, foarte neliniştită. Sau lucrări la carosabil. Ce-ar fi să ne întoarcem - parcă circulaţia nu este aşa greoaie în sens invers.

-Avem destul timp, spuse el, încercînd s-o încurajeze. Ieşim din busculada asta în cîteva minute. Iar după ce vom ieşi şi din oraş, totul va fi în regulă.

In faţă, maşinile înaintau din ce în ce mai încet, cele două benzi se strîngeau tot mai mult una în alta, pentru ca în cele din urmă să fuzioneze şi să devină una singură. Din nou ţipete, claxoane, transpiraţie, înjurături, opriri şi porniri.

Merse în viteza întîi cu zece kilometri la oră. Dughenele şi cărucioarele cu mărfuri erau puse călare peste şanţ şi ocupau şi o parte din şosea.

Ajunseseră aproape de ieşire cînd vreo cîţiva tineri veniră alergînd spre ei şi urlînd înjurături şi insulte de tot felul. Unul din ei lovi în geamul lateral.

-Cîine american...

- Porc de american...

Alţi bărbaţi şi cîteva femei cu chador, cu pumnii ridicaţi ameninţător veniră să se alăture celor dintîi. Erikki era blocat, nu putea nici să accelereze, nici să încetinească, nici să întoarcă şi simţea cum îl cuprinde furia de neputinţă. Unii bărbaţi loveau cu pumnii în pereţii laterali ai maşinii şi în acoperiş. Se adunaseră destul de mulţi acum şi cei de pe partea lui Azadeh o aţîţau, făcînd gesturi obscene şi încercînd să deschidă portiera. Unul se urcă pe capotă, dar alunecă şi căzu, reuşind să se ferească înainte ca Erikki să treacă cu roţile peste el.

Autobuzul din faţă opri şi imediat se produse o învălmăşeală cumplită între pasagerii care voiau să urce şi cei care voiau să coboare. Erikki văzu un spaţiu liber, apăsă pe accelerator zvîrlind într-o parte un alt agresor şi ocoli autobuzul, cît pe-aci să lovească pietonii care circulau nepăsători printre maşini. Coti pe o stradă laterală care, printr-un adevărat miracol, era pustie, o străbătu în mare viteză şi pătrunse într-alta, evită la mustaţă un grup mare de motociclişti şi îşi continuă drumul.

în curînd se rătăci complet, pentru că nu existau nici un fel de semne indicatoare, doar şanţuri, gunoaie şi cîini vagabonzi, însă se orienta după umbrele făcute de soare şi în cele din urmă dădu de un drum mai larg, îşi croi drum prin trafic şi după cîtva timp ajunse pe un drum pe care îl cunoştea şi care îi scoase curînd în altă piaţă, din faţa altei moschei, apoi îndărăt pe şoseaua spre Teheran.

- Acum sîntem în siguranţă, Azadeh. Aia erau nişte huligani.

- Da, spuse e,a tremurînd. Ar trebui biciuiţi.

Erikki studiase mulţimea din apropierea moscheii, de pe străzi şi din vehicule, încercînd să găsească o explicaţie pentru această ostilitate nedisimulată. „S-a întîmplat ceva, îşi spuse el, e ceva schimbat. Dar ce anume?" Brusc i se strînse stomacul.

- N-am văzut nici un soldat şi nici un camion militar de cînd am plecat din Tabriz. Nici unul. Tu ai văzut?

- Nu - nu, acum, că mă întrebi, îmi dau seama că n-am văzut.

- S-a întîmplat ceva, ceva serios.

- Ce să fie? Război? Au trecut sovieticii graniţa? Faţa ei se făcu încă şi mai palidă.

, - Mă îndoiesc - ar trebui să se vadă trupe, avioane dinspre nord. Erikki îi aruncă iute o privire.

- Nu contează, spuse el, mai mult ca să se convingă pe sine. O să ne simţim foarte bine la Teheran. Sharazad este acolo şi o mulţime dintre prietenii tăi. Era şi timpul să mai facem o schimbare. Poate că o să-mi iau concediul din urmă - am putea merge în Finlanda pentru o săptămînă sau două.,.

Ieşiseră din centrul oraşului şi traversau acum suburbiile. Dărăpănate şi prăpădite, cu aceiaşi pereţi înalţi, aceleaşi case şi aceleaşi puţuri cu apă. Aici, şoseaua spre Teheran se lărgea, avînd cîte două benzi în ambele sensuri şi, deşi se circula tot încet, cu vreo douăzeci de kilometri pe oră, nu mai era îngrijorător. Puţin mai departe, din şoseaua principală se desprindea drumul care ducea spre Abadan-Kermanshah, spre sud-vest, şi ştia că acolo circulaţia se va mai descongestiona. Ochii lui Erikki scrutară automat tabloul de bord, ca atunci cînd îşi examina instrumentele din cocpit, şi îşi dori - pentru a cîta oară? - să fi fost acum în aer, deasupra acestui vacarm înnebunitor. Indicatorul arăta că rezervorul de benzină este pe trei sferturi gol. Curînd va trebui să realimenteze, dar asta nu era o problemă, fiindcă luase suficient combustibil la bord.

încetiniră ca să treacă de un alt camion parcat cu o nepăsare arogantă în apropiere de o tarabă de pe drum. Tot aerul era plin de mirosul greu de motorină. Alte gunoaie le aterizară atunci pe parbriz şi Azadeh spuse:

- Poate că ar trebui să ne întoarcem la Tabriz, Erikki. Poate că am putea să ocolim Qazvin-ul.

- Nu, spuse el, nefericit să constate că vocea ei trăda spaimă. De obicei, Azadeh nu ştia ce-i frica. Nu, repetă el blînd. Mergem la Teheran să vedem ce se întîmplă şi după aceea vom lua o hotărîre.

Azadeh se trase mai aproape de el şi puse mîna pe genunchiul lui.

- Huliganii aceia m-au înspăimîntat, Dumnezeu să-i pedepsească, murmură ea. Mîna cealaltă se juca nervoasă cu colierul de turcoaze pe care îl purta la gît.

Cele mai multe femei iraniene purtau mărgele turcoaz sau bleu, ori numai o singură piatră albastră, împotriva deochiului.

- Feciori de căţea! De ce trebuie să fie aşa? Diavoli! Dumnezeu să-i blesteme pentru totdeauna.

Chiar în afara oraşului se afla un cantonament mare de instrucţie al armatei şi o bază aeriană.

- De ce nu sînt soldaţi aici?

- Şi eu aş vrea să ştiu, spuse el.

In dreapta apăruse bifurcaţia Abadan-Kermanshah. O mare parte din trafic se îndrepta într-acolo. Ambele şosele erau mărginite de garduri din sîrmă ghimpată - ca majoritatea drumurilor şi şoselelor principale din Iran. Era nevoie de garduri ca să împiedice pătrunderea oilor, a caprelor, a vitelor, a cîinilor şi a oamenilor pe carosabil. Accidentele erau foarte frecvente şi mortalitatea foarte ridicată.

Dar asta era ceva normal în Iran. Ca şi amărîţii ăia nefericiţi care se rostogoliseră cu maşinile în prăpastie. Nimeni nu va şti de ei, nimeni nu va raporta dispariţia lor, nimeni nu-i va îngropa. Vor afla de ei numai viermii şi animalele sălbatice şi haitele de cîini vagabonzi.

Cînd au lăsat oraşul în urmă, s-au simţit mai bine. Peisajul se deschidea din nou în faţa lor, străbăteau iarăşi un ţinut cu livezi care se întindeau dincolo de şanţ şi dincolo de gardul de sîrmă ghimpată, în spatele lor se înălţa, spre nord, Muntele Elburz, iar spre sud se desfăşura cîmpia ondulată. Dar în loc să cîştige viteză, cele două benzi de circulaţie

încetineau tot mai mult şi se aglomerau din ce în ce mai tare, înghesuite una în alta, pînă cînd ajunseră să se contopească din nou. Se auziră iarăşi răcnete, înjurături, claxoane furioase, îmbrînceli. Blestemă în gînd inevitabilele reparaţii ale şoselei care provocaseră probabil strangularea traficului, schimbă într-o viteză inferioară şi îşi lăsă mîinile şi picioarele să lucreze singure. Abia dacă era conştient de faptul că pornea, oprea, iar pornea, iar oprea, înaintînd cu zece-cincisprezece centimetri. Motoarele huruiau, supraîncălzite, zgomotul şi furia ajunseseră la paroxism. Dintr-o dată, Azadeh strigă:

- Uite! şi arătă înainte.

La o sută de metri în faţa lor era o barieră, înconjurată de mai mulţi oameni. Unii dintre ei erau înarmaţi. Toţi în civil şi îmbrăcaţi sărăcăcios. Bariera se afla pe partea unui sat amărît. Spre şosea erau cîteva magherniţe şi tarabe, la fel ca şi pe pajiştea din faţă. Sătenii, bărbaţi şi femei, se amestecau printre bărbaţii aceia. Toate femeile purtau chadorul negru sau cenuşiu. Fiecare vehicul era oprit, se verificau documentele şi apoi i se dădea voie să treacă. Mai multe maşini fuseseră scoase din şosea pe pajişte, unde mai multe grupuri de oameni îi interogau pe ocupanţi. Erikki mai văzu multe arme printre ei.

- Nu sînt Gărzile Verzi, spuse el.

- Nu sînt nici mullahi. Vezi vreunul?

-Nu.

-Atunci sînt tudeh sau mujahedini - sau fedayeni.

- Ar fi mai bine să-ţi pregăteşti cartea de identitate, îi spuse el şi îi zîmbi. Pune-ţi jacheta ca să nu răceşti cînd am să deschid geamul. Pune-ţi şi căciula.

Nu de frig se temea el cel mai mult. Il neliniştea curba elegantă a sînilor care se desenau mîndri pe sub puloverul de caşmir, talia subţire şi părul lăsat liber pe umeri.

în compartimentul pentru mănuşi era un pukoh mic, în teacă. Şi-1 ascunse în gheata dreaptă. Celălalt, cel mare, era la spate, sub parka, trecut pe sub centură.

Cînd le veni în sfîrşit rîndul, oamenii posomoriţi, bărboşi înconjurară Rover-ul din toate părţile. Cîţiva aveau arme americane, unul dintre ei un AK 47. Printre ei erau şi

cîteva femei, numai nişte feţe în chador. Se uitau la ea cu ochii ca mărgelele şi cu expresii dezaprobatoare.

- Documentele, spuse unul din bărbaţi în farsi, întinzînd mîna. Gura îi mirosea urît şi în maşină pătrundea duhoarea de haine murdare şi trupuri nespălate. Azadeh privea înainte, încercînd să ignore fluierăturile şi murmurele, ca şi apropierea aceasta a trupurilor care erau cu totul şi cu totul în afara experienţei sale.

Erikki prezentă politicos documentele de identitate: ale lui şi ale lui Azadeh. Omul le luă, se uită la ele şi le trecu altuia mai tînăr, care ştia să citească. Toţi ceilalţi aşteptau în tăcere, cu privirile în gol, bătînd din picioare ca să se încălzească. In cele din urmă, tînărul vorbi într-o farsi necioplită:

- El este străin, dintr-o ţară numită Finlanda. Vine de la Tabriz. Nu e american.
- Arată a american, spuse altcineva.
- Femeia se numeşte Gorgon, e nevasta lui... cel puţin aşa scrie în acte.
- Sînt soţia lui, spuse scurt Azadeh. Vre...
- Cine te-a întrebat pe tine? ripostă grosolan primul bărbat. Numele tău de familie este Gorgon - ăsta e nume de boier, accentul tău este obraznic şi îngîmfat, ca şi purtările tale, şi mai mult ca sigur că eşti un duşman al poporului.
- Nu sînt duşmanul nimănui. Vă rog....
- Gura! Femeile trebuie să ştie cum să se poarte, să fie ruşinoasă, să se acopere şi să fie ascultătoare, chiar şi într-un stat socialist.

Omul se întoarse apoi spre Erikki.

- Unde mergi?
- Ce spune, Azadeh? întrebă Erikki.

Azadeh îi traduse.

- Teheran, îi spuse el omului. Azadeh, spune-i că mergem la Teheran.

Numărase şase puşti şi un automat. Maşinile îl blocau, n-avea cum să rugă. Deocamdată. Azadeh traduse şi adăugă:

- Soţul meu nu ştie farsi.

- Eu de unde să ştiu asta? Şi de unde să ştim noi că eşti măritată? Unde este certificatul tău de căsătorie?

- Nu-1 am la mine. Şi că sînt măritată reiese din cartea, mea de identitate.

- Dar asta este o carte a şahului. O carte ilegală. Unde ţi-e noua carte de identitate?

- Carte de identitate nouă? De la cine? Semnată de cine? întrebă ea sfidătoare. Daţi-ne înapoi documentele şi lăsaţi-ne să trecem!

Curajul ei avu efect asupra interlocutorului şi asupra celorlalţi. Omul şovăi.

- Trebuie să înţelegi, te rog, că sînt mulţi spioni şi duşmani ai poporului pe care trebuie să-i prindem...

Erikki simţi cum îi bate inima nebuneşte în piept. Feţe posomorite, oameni ieşiţi din evul mediu. Urîţi. Mai mulţi alţi bărbaţi se alăturară grupului lor. Unul dintre ei făcu semn cu mîna, nervos, către camioanele şi maşinile din spatele lor, să avanseze ca să fie verificate. Aici nimeni nu claxona. Toţi aşteptau să le vină rîndul. Deasupra întregului ambuteiaj se pogorîse o linişte înfricoşătoare.

- Ce se întîmplă aici?

Un bărbat scund şi îndesat îşi croia drum cu umerii prin mulţime. Respectuos, ceilalţi îi făcură loc. Pe umăr avea o mitralieră cehoslovacă. Celălalt bărbat îi explică ce se întîm-plase şi îi dădu hîrtiile. Bărbatul cel scund era nebărbierit, avea un chip rotund şi ochi negri, haine sărăcăcioase şi jegoase. Deodată se auzi un foc de armă şi toate privirile se întoarseră spre pajişte.

Un bărbat zăcea pe jos lîngă un mic automobil care fusese scos de pe şosea. Unul dintre cei care-1 scoseseră stătea deasupra lui cu un automat în mînă. Alt pasager era ţintuit de portiera maşinii, cu mîinile deasupra capului. Brusc, acest al doilea bărbat rupse cordonul şi o luă la fugă. Omul cu arma ridică ţeava şi trase, nu nimeri şi trase din nou. De astă dată, cel care fugea scoase un ţipăt şi căzu, zbătîndu-se în agonie, încerca să se tîrască, deşi picioarele nu-1 mai ajutau. Omul cu arma se apropie tacticos de el şi goli încărcătorul în trupul lui.

- Ahmed! strigă scundul. De ce să iroseşti gloanţele cînd poţi face la fel de bine acelaşi lucru cu o cizmă? Cine sMt?

- SAVAK!

Un murmur de,satisfacţie trecu prin mulţime şi printre săteni şi cineva ovaţiona.

- Prostule! Atunci de ce să-i omorîm aşa de repede? Adu-mi hîrtiile lor.

- Feciorii de căţea au hîrtii în care scrie că sînt oameni de afaceri din Teheran, dar eu recunosc un SAVAK cale de o poştă. Vrei să-ţi aduc hîrtiile lor false?

- Nu. Rupe-le.

Bărbatul cel scund se întoarse spre Erikki şi Azadeh.

- Aşa se va proceda cu duşmanii poporului şi aşa vom scăpa de ei.

Azadeh nu răspunse. Actele lor de identitate se aflau în mîinile lui grosolane. „Dacă o să spună că şi actele noastre sînt false?! Insha'Allah!"

Omul cel scund termină de examinat actele de identitate şi îl studie pe Erikki, apoi pe Azadeh.

- Pretinzi că eşti Azadeh Gorgon Yok... Yokkonen - soţia lui?

-Da.

- Bun.

Omul vîrî actele în buzunar şi făcu semn cu degetul în sus, spre pajişte.

- Spune-i să tragă maşina acolo. O să vă percheziţionăm.

-Dar... -AdUm!

Bărbatul se urcă pe o aripă, zgîriind vopseaua cu ghetele.

- Ce e asta? întrebă el, arătînd cu mîna spre crucea albastră pe fond alb, pictată pe acoperişul maşinii.

- Este steagul Finlandei, spuse Azadeh. Soţul meu este finlandez.

- Şi de ce este pictat aici?

- îi face plăcere să-1 aibă acolo.

Scundacul scuipă, apoi arătă din nou spre pajişte.

- Mai repede! Acolo!

Cînd ajunseră într-o porţiune mai liberă, cu mulţimea după ei, scundacul coborî de pe maşină.

- Jos. Vreau să vă percheziţionez maşina, să văd dacă nu aveţi arme sau obiecte de contrabandă.

Azadeh ripostă:

- Nu avem nici un fel de arme, nici obie...

- Jos! Şi tu, femeie, ţine-ţi gura!

Cotoroanţele din mulţime sîsîiră a încuviinţare. Scundacul arătă furios cu degetul spre cele două trupuri rămase nemişcate în noroi.

- Justiţia poporului este rapidă şi definitivă! Să nu uiţi asta! Arătă apoi spre Erikki: Spune-i monstrului ăsta de bărbat al tău, dacă este într-adevăr bărbatul tău, ce ţi-am spus.

- Erikki, omul spune că justiţia poporului este rapidă şi definitivă şi să nu uităm asta. Ai grijă, dragul meu. Trebuie, trebuie să ne dăm jos din maşină - vor s-o percheziţioneze.

- Foarte bine, dar strecoară-te încoace şi coboară tot pe partea mea.

Erikki coborî din maşină, depăşind cu un cap toată gloata, îşi puse un braţ protector în jurul umerilor ei. Mulţimea de bărbaţi, femei şi cîţiva copii se înghesuia în ei, lăsîn-du-le foarte puţin spaţiu. Duhoarea de trupuri nespălate era insuportabilă. Erikki o simţea cum tremură, deşi se străduia să nu se vadă. îl priviră împreună pe scundac şi pe ceilalţi cum se urcă în maşina lor curată, punînd ghetele pline de noroi pe scaune. Alţii deschiseră uşa din spate, scoţînd afară toate lucrurile lor, pe care le împrăştiară apoi pe jos. Băgară mîinile grosolane în buzunare, desfăcură toate închizătorile - geanta lui şi geanta ei. Apoi unul dintre bărbaţi ridică chiloţii ei transparenţi şi lucrurile de noapte în fluierăturile şi strigătele celorlalţi. Cotoroanţele începură să cîrîie dezaprobator. Una dintre ele întinse mîna şi-i atinse părul. Azadeh se dădu înapoi, însă cei din spatele ei nu-i făceau loc. Erikki îşi mută imediat trupul masiv ca s-o apere, însă

masa de oameni nu se mişcă, deşi cei din faţă ţipară, striviţi de greutatea lui. Ţipetele îi înfuriară pe cei din spate, care se mutară şi mai aproape, urlînd.

Erikki înţelese deodată, pentru prima oară, că nu avea cum s-o apere pe Azadeh. Ştia că putea să ucidă şase din ei înainte să fie copleşit şi omorît, dar ăsta n-o va apăra pe Azadeh şi n-o va salva din ghearele lor. înţelegînd lucrul acesta, se simţi cuprins de groază.

I se muiară picioarele şi simţea o nevoie imperioasă să urineze. Mirosul propriei frici îl şoca şi se luptă să-şi stăpînească panica ce-1 încolţea din ce în ce mai strîns. Privea posomorit cum li se cotrobăie prin lucruri. Bărbaţii plecaseră . clătinîndu-se sub greutatea canistrelor lor de benzină, fără de care nu vor putea ajunge niciodată la Teheran, fiindcă staţiile de benzină erau închise din cauza grevei, încercă să-şi oblige picioarele să se mişte, dar acestea refuzau să-1 asculte. Nici gura nu voia să mai funcţioneze.

Atunci una dintre cotoroanţe strigă ceva către Azadeh, care dădu din cap ca paralizată. Bărbaţii repetară şi ei strigătul şi începură să-i îmbrîncească pe amîndoi, apropiindu-se tot mai mult. Duhoarea lor fetidă îi umplea nările, urechile îi erau pline de limba pe care nu o înţelegea.

Braţul lui era tot în jurul umerilor ei, protector, şi în vacarmul acela, Azadeh ridică privirea spre el. Erikki văzu groaza din ochii ei, dar nu auzi ce spune, încercă din nou să facă mai mult spaţiu pentru amîndoi, dar nu reuşi nici de data asta. Se străduia din răsputeri să-şi stăpînească sentimentul supărător de claustrofobie, de panică sălbatică, şi nevoia de a lupta care începea să crească în el, ameninţînd să-1 copleşească. Ştia că dacă va începe să se bată, va dezlănţui o încăierare care o va distruge pe ea. Dar nu se putu stăpîni şi lovi la nimereală cu cotul liber, cîrjd o ţărancă greoaie, cu ochii aprinşi de o furie turbată, rupse cordonul şi-i aruncă lui Azadeh un chador la piept, scuipînd o mulţime de cuvinte în farsi şi distrăgînd atenţia mulţimii de la omul care se prăbuşise şi zăcea acum sub picioarele lor, cu pieptul zdrobit de lovitura lui Erikki.

Gloata urla la el şi la ea, arătînd clar că Azadeh trebuie să-şi pună chadorul. Azadeh striga disperată:

- Nu, nu... lăsaţi-mă în pace... Era complet des cumpănită.

Niciodată în viaţa ei nu mai fusese ameninţată în felul acesta, nu se mai aflase într-o mulţime respingătoare ca aceasta, nu mai simţise niciodată apropierea ţăranilor şi nici ostilitatea lor,

- |mbracă-l, dezmăţate...
- în numele lui Allah, pune chadorul...
- Nu în numele lui Allah, femeie, în numele Poporului...
- Dumnezeu este mare, ascultă de cuvîntul Lui...
- La naiba cu Allah, în numele revoluţiei...
- Acoperă-ţi părul, femeie, tîrfa şi fiică de tîrfa...
- Ascultă de Profetul, lăudat fie-i numele...

Strigătele crescură în intensitate, oamenii se îmbulzeau şi îi îmbrînceau tot mai tare, strivind sub picioare omul muribund de pe jos, apoi cineva îi smulse braţul lui Erikki din jurul umerilor lui Azadeh, iar ea simţi cealaltă mînă a lui îndreptîndu-se spre cuţitul cel mare şi strigă:

- Nu, Erikki, nu! Or să te omoare...

Cuprinsă de panică, o împinse pe ţărancă la o parte şi se luptă rapid să-şi tragă chadorul peste cap, strigînd mereu „Allah-u Akbar", ceea ce avu darul să-i mai domolească pe cei din apropiere. Strigătele se mai potoliră, deşi oamenii din spate se împingeau ca să vadă mai bine, strivindu-i pe ceilalţi de maşină, în acest vălmăşag, Erikki şi Azadeh cîştigară ceva mai mult spaţiu în jurul lor, cu toate că erau înconjuraţi din toate părţile. Azadeh nu se uita în sus la el, se ţinea strîns de el cu amîndouă mîinile, ca un căţeluş îngheţat, şi tremura din tot corpul, înfăşurată în stofa grosolană. Izbucni un hohot de rîs cînd un bărbat îşi puse sutienul ei la piept şi începu să se maimuţărească cu el.

Vandalismul continuă pînă cînd Erikki sesiză că se întîmplă ceva deosebit în jurul lor. Scundacul şi oamenii lui se opriseră şi priveau fix spre Qazvin. Cum se uita la ei, Erikki

văzu că încep să se piardă în mulţime, în cîteva secunde dispăruseră. Alţi bărbaţi din apropierea barierei se urcau în maşini şi o luau cu toată viteza spre Teheran. Sătenii se uitau acum şi ei spre oraş, apoi şi ceilalţi, pînă cînd toată gloata rămase ca paralizată. Pe drum se apropia un alt grup de oameni, cu mul-lahi în frunte, trecînd printre vehiculele înghesuite unul într-altul.

-Allah-uAkbar! strigau aceştia. Allah şi Khomeininiiii! Apoi o luară la fugă, atacîndu-i pe cei de lîngă barieră.

Se auziră cîteva împuşcături, focul se dezlănţui şi din partea celor de la barieră, oponenţii ripostară apoi cu pietre, bare de fier şi cîteva arme. Toţi ceilalţi se împrăştiară care încotro. Sătenii se grăbiră să intre la adăpost în casele lor, şoferii şi pasagerii coborîră din maşini şi alergară să se ascundă în şanţuri sau se întinseră la pămînt.

Ţipetele, urletele, împuşcăturile şi zgomotul acestei încăierări nesemnificative îl scoaseră pe Erikki din apatie. O împinse pe Azadeh spre maşina lor, apucă apoi în grabă cîteva din lucrurile lor împrăştiate pe jos, le aruncă în spate şi trînti portiera. Cîţiva săteni începură şi ei să umble prin iarbă, căutînd lucrurile împrăştiate, însă Erikki îi îmbrînci la o parte, sări la volan şi porni motorul; băgă în marşarier, apoi înainte şi traversă mugind pajiştea, paralel cu drumul, în faţă, pe dreapta, îl văzu pe scundac şi pe oamenii lui cum se urcau într-o maşină şi îşi aminti că hîrtiile lor erau la ei. Pentru o fracţiune de secundă se gîndi să se oprească, dar respinse imediat ideea şi mînă înainte, spre copacii care mărgineau şoseaua. Văzu că scundacul îşi dă jos mitraliera de pe umăr, ţinteşte şi trage. Salva trecu cam sus şi reflexele înnebunite ale lui Erikki traseră de volan într-o parte, piciorul apăsă pedala de acceleraţie, iar cu o mînă încarcă pistolul. Aripa lor solidă îl izbi pe om şi îl strivi de peretele lateral al maşinii. Mitraliera continuă să tragă pînă i se goli încărcătorul. Gloanţele zburau în toate părţile, muşcau din metal şi pătrunseră şi prin parbriz. Range Rover-ul era acum ciuruit tot. Turbat de furie, Erikki dădu înapoi, apoi atacă din nou, dînd peste cap epava maşinii, ucigîndu-i, şi ar fi fost. în stare să coboare şi să continue masacrul cu mîinile goale, însă atunci privi în oglinda retrovizoare şi văzu nişte

oameni care veneau în fugă spre ei, aşa că întoarse şi porni înainte cu toată viteza.

Range Rover-ul era construit tocmai pentru astfel de terenuri, roţile lui muşcau din suprafaţa neregulată a pămîn-tului. într-o clipă ajunseră la copaci, în afara primejdiei de a fi ajunşi. Se întoarse cu botul spre şosea, băgă într-o viteză inferioară şi străbătu şanţul adînc, rupînd apoi gardul de sîrmă ghimpată. O dată ajuns pe şosea, decupla diferenţialele, schimbă vitezele şi porni în trombă.

Abia după ce ajunse destul de departe, sîngele începu să i se domolească, îngrozit, îşi aminti de rafalele de gloanţe care împroşcaseră maşina şi de faptul căAzadeh era cu el. Cuprins de panică, se uită la ea. Azadeh nu avea nimic, era teafâră, însă şedea încremenită de frică, ghemuită în scaun, cu mîinile atîrnîndu-i într-o parte. In acoperiş şi în geamul portierei se vedeau găuri de gloanţe, însă Azadeh era neatinsă, deşi n-o recunoscu în primul moment - nu vedea decît o faţă iraniană urîţită de chador, la fel ca toate sutele de femei pe care le văzuse în gloată.

- Oh, Azadeh, şopti el şi o trase mai aproape, conducînd cu o singură mînă. O clipă mai tîrziu încetini şi trase pe dreapta. O luă în braţe, în timp ce ea plîngea şi suspina.

Erikki nu mai observă că indicatorul rezervorului de benzină era aproape de zero, nici că circulaţia se aglomera din nou, nici privirile ostile ale trecătorilor, nici faptul că în multe maşini se aflau revoluţionari care alergau spre Teheran.

Capitolul 4

în aer, în apropiere de Qazvin, ora 15.17. **Din** momentul în care Charles Pettikin plecase de la Tabriz cu Rakoczy, - omul pe care el îl ştia drept Smith, - zburase cu 206 al lui cît se poate de lin, sperînd că, legănîndu-1 astfel, va reuşi să-1 adoarmă sau, cel puţin, să-1 facă să lase garda

jos. Din acelaşi motiv evitase şi orice fel de conversaţie, lăsîndu-şi căştile să atîrne în jurul gîtului. în cele din urmă, Rakoczy renunţase să mai încerce să vorbească, însă rămăsese în alertă, cu arma pe genunchi, cu degetul mare pe trăgaci, deşi privea nepăsător peisajul ce se desfăşura sub ei. Pettikin se tot întreba cine o fi omul, cu ce se ocupa, din ce bandă de revoluţionari făcea parte - era din armată sau din SAVAK şi dacă era aşa, de ce era atît de important pentru el să ajungă la Teheran. Lui Pettikin nu-i trecu nici o clipă prin minte că omul nu era iranian, ci rus.

La Bandar-e Pahlavi, în timp ce alimentarea decurgea anevoios - durase cîteva ore bune -, nu făcuse nimic ca să alunge monotonia, achitase cu ultimii dolari umplerea rezervoarelor, apoi semnase chitanţa oficială de la IranOil. Rakoczy încercase să facă conversaţie cu omul care alimenta, dar acesta era ostil, evident înspăimîntat de faptul-că era văzut alimentînd acest elicopter străin şi încă mai înspăimîntat de mitraliera pe care o vedea pe scaunul din faţă.

Tot timpul cît se aflase la sol, Pettikin pîndise un moment favorabil ca să pună mîna pe armă, dar nu se ivise nici un prilej, în Coreea fuseseră o mulţime. Şi în Vietnam. Dumnezeule mare, zilele alea parcă ar fi fost acum o mie de ani.

Decolase de la Bandar-e Pahlavi şi acum se îndrepta spre sud, la o altitudine de trei sute de metri, urmînd firul şoselei Qazvin. La est se vedea plaja unde îl lăsase pe căpitanul Ross cu oamenii lui din trupele de paraşutişti. Se întrebă din nou mirat cum de aflaseră că urma să zboare la Tabriz şi ce misiune or fi avînd acolo. Sper din tot sufletul că au reuşit, indiferent ce au avut de făcut. Cu siguranţă că trebuie să fi fost ceva urgent şi important. Sper să-1 mai văd pe Ross. Mi-ar plăcea...

- De ce zîmbeşti, căpitane?

Vocea îi venea prin căşti. Cînd decolase, de astă dată şi le pusese automat la urechi. Privi la Rakoczy şi ridică din umeri, apoi se concentra din nou asupra instrumentelor de bord, monitorizîndu-le atent. Deasupra Qazvin-ului vira spre

sud-est, urmînd firul şoselei spre Teheran, retrăgîndu-se încă o dată în sine însuşi. „Ai răbdare", îşi spuse el, apoi observă că Rakoczy era încordat şi îşi lipise faţa de geam, uitîndu-se preocupat în j os.

- Virează puţin... numai puţin la stînga, ordonă Rakoczy pe un ton imperios, atent numai şi numai la ceea ce se petrecea pe sol. Pettikin roti uşurel elicopterul - Rakoczy se afla acum în partea de jos.

- Numai atît! Ia unu optzeci!

- Ce-i asta? întrebă Pettikin şi accentua virajul, conştient dintr-o dată că omul uitase de mitraliera de pe genunchi. Inima începu să-i bată cu putere.

-Acolo jos, pe şosea. Camionul ăla!

Pettikin nu acordă nici o atenţie celor ce se petreceau jos. Stătea cu ochii aţintiţi pe armă, calculînd cu grijă distanţa în timp ce inima îi bătea să-i spargă pieptul.

- Unde? Nu văd nimic, înclină şi mai mult elicopterul, ca să ajungă cît mai repede în noua poziţie. Ce camion? Vrei să spui...

Mîna stînga se repezi, apucă mitraliera de încărcător şi o trimise stîngaci prin geamul glisant în cabina din spatele lor. In acelaşi timp, dreapta rămasă pe manetă apăsă puternic spre stînga, apoi repede dreapta şi iar stînga-dreapta, zguduind puternic elicopterul. Rakoczy fusese luat absolut pe nepregătite şi capul i se izbea de caroseria elicopterului, năucindu-1 pentru moment. Pettkin îşi încleşta imediat pumnul stîng şi-i dădu un pumn neîndemînatic în maxilar, sperînd să-i facă să leşine. Dar Rakoczy, care făcuse antrenamente speciale de karate, reuşi să pareze lovitura cu antebraţul. Apucă ameţit încheietura lui Pettikin, cîştigînd tot mai multă forţă cu fiecare secundă a luptei pentru supremaţie. Intre timp, elicopterul ţopăia din ce îrr ce mai periculos, iar Rakoczy rămăsese tot în partea de jos. Se încleştară unul de altul, înjurînd şi împiedicîndu-se în centurile de siguranţă. Amîndoi se înfuriau din ce în ce mai tare, iar Rakoczy începu să domine, avînd atnîndouă mîinile libere. Pettikin prinse maneta cu genunchii, îşi luă mîna de pe ea şi îl izbi din nou pe Rakoczy în faţă. Lovitura nu fu foarte

precisă, însă puterea ei îi strică echilibrul precar al picioarelor pe pedale. Imediat, elicopterul începu să se lase pe o parte, pierzînd rapid din înălţime - nici un elicopter nu poate zbura singur, fără comenzi, nici măcar o fracţiune de secundă, fiindcă forţa centrifugă îi aruncă greutatea în toate părţile, în învălmăşeală, maneta principală fusese apăsată în jos şi acum elicopterul cădea din cer, scăpat total de sub control.

Cuprins de panică, Pettikin abandonă lupta. Se chinui orbeşte să recapete controlul, în timp ce motoarele urlau şi instrumentele de bord înnebuniseră. Mîinile, picioarele şi antrenamentul îndelungat luptau împotriva panicii, pentru a corecta, a corecta din nou, iarăşi şi iarăşi. Căzură trei sute de metri înainte să poată aduce din nou elicopterul în poziţie orizontală. Inima îi pocnea în piept, căci pămîntul acoperit de zăpadă era la numai douăzeci de metri sub *ei.*

Mîinile îi tremurau şi abia mai putea respira. Atunci simţi ceva tare împungîndu-1 într-o parte şi îl auzi pe Rakoczy înjurînd. îşi dădu vag seama că nu vorbeşte în iraniană, dar nu recunoscu în ce limbă vorbeşte omul. Aruncă o privire spre el şi îi văzu chipul schimonosit de furie şi metalul cenuşiu al automatului şi se blestemă în gînd pentru că nu se gîndise la asta. Furios, încercă să împingă arma la o parte, însă Rakoczy împinse şi mai tare ţeava acesteia în gîtul lui.

- îiicetează sau îţi zbor creierii, *materbiot!*

Pettikin înclină imediat elicopterul, însă arma îl apăsa tot mai tare, provocîndu-i o durere ascuţită. Simţi cum se ridică siguranţa şi Rakoczy ţipă din nou:

- Asta e ultima ta şansă!

Pămîntul era foarte aproape, trecea în goană mare pe sub ei, ameţindu-1. Pettikin ştia că nu poate să scape de el.

- Foarte bine, foarte bine, spuse el împăciuitor, îndreptă aparatul şi începu să urce. Apăsarea armei pe gît crescu şi cu ea şi durerea.

- Mă doare, ce naiba, mă faci să-mi pierd echilibrul! Cum pot să zbor dacă...

Rakoczy împinse arma şi mai tare şi ţipă la el, înjurîndu-1 şi izbindu-1 cu capul de rama uşii.

- Pentru numele lui Dumnezeu, strigă Pettikin disperat, încercînd să-şi aşeze căştile care îi fuseseră smulse de pe cap în timpul încăierării. Cum naiba vrei să zbor cu pistolul tău în gît?

Presiunea slăbi puţin şi Pettikin îndreptă aparatul.

- Şi cine dracu' eşti de fapt?

-Smith!

'Rakoczy era la fel de nervos, încă o fracţiune de secundă, se gîndi el, şi ne-am fi strivit de sol ca o balegă proaspătă de vacă.

- Crezi că ai de-a face cu un ticălos de amator?

înainte să se poată opri, reflexele acţionară de la sine şi îl lovi pe Pettikin peste gură cu dosul palmei.

Pettikin fu zguduit de lovitură şi elicopterul se răsuci periculos, însă reuşi să-1 ţină sub control. Simţea cum i se răspîndeşte durerea pe toată fata.

- Dacă mai faci asta o dată, aşez elicopterul pe spate, spuse el hotărît.

- De acord, zise Rakoczy imediat, îmi cer scuze pentru... pentru această... pentru această prostie, căpitane. Se trase încet înapoi, spre uşa lui, însă ţinînd arma cu siguranţa trasă şi îndreptată spre el. Da, nu era nevoie. Te rog să mă ierţi, îmi pare rău.

Pettikin se uită prostit la el:

- îţi pare rău?

- Da. Te rog să mă scuzi. Nu era necesar. Nu sînt un barbar.

Rakoczy se stăpîni şi se calmă.

- Dacă îţi dai cuvîntul că încetezi să mai încerci să mă ataci, dau arma la o parte şi îţi jur că nu te paşte nici o primejdie.

Pettikin se gîndi o clipă.

- Foarte bine, spuse el. Dacă îmi spui cine eşti şi ce eşti.

- îmi dai cuvîntul tău?

-Da.

- Foarte bine, accept cuvîntul tău, căpitane.

Rakoczy puse siguranţa la pistol şi îl băgă în buzunar.

- Numele meu este Aii bin Hassan Karakose şi sînt kurd. Casa mea - satul meu - se află pe unul din versanţii Muntelui Ararat, lîngă graniţa sovieto-iraniană. Prin bunăvoinţa lui Allah, sînt unul din Luptătorii pentru Libertate împotriva şahului şi a tuturor celor ce vor să ne înrobească. Eşti mulţumit?

- Da. Atunci, dacă tu...

- Te rog, mai tîrziu. Mai întîi mergi acolo - repede. Rakoczy îi arătă un punct de pe sol. Apropie-te cît mai mult.

Erau la aproape trei sute de metri spre est de Qazvin-Teheran. Şoseaua trecea printr-un sat aflat cam la un kilometru în spate şi vedea fumul răsucit de vîntul puternic.

- Unde?

- Acolo, lîngă drum!

La început, Pettikin nu văzu ce-i arăta omul -în minte i se învîrteau mii de întrebări în legătură cu kurzii şi cu secolele lor de lupte neîntrerupte împotriva şahilor Persiei. Văzu apoi îngrămădeala de maşini mici şi camioane trase într-o parte şi oamenii care înconjuraseră o camionetă modernă cu o cruce bleu pictată pe acoperiş, pe un fond alb. Celelalte maşini se tîrau alene mai departe.

- Vrei să spui acolo? Vrei să ajungi acolo, deasupra camioanelor şi maşinilor trase pe pajişte? întrebă el. Faţa îl mai ustura şi gîtul îl durea. La maşinile din jurul camionetei cu cruce bleu pe acoperiş?

-Da.

Ascultător, Pettikin înclină elicopterul spre coborîre.

- Dar de ce sînt aşa de importante, ei? întrebă el, apoi privi în sus. Omul se uita la el cu o privire bănuitoare. Ce dracu' s-a mai întîmplat acum?

- Chiar nu ştii ce înseamnă crucea bleu pe fond alb?

- Nu. Ce e cu ea? Ce înseamnă?

Pettikin era cu ochii pe camionetă, care era acum foarte aproape, suficient de aproape ca să vadă că era un Range Rover şi că mulţimea furioasă o lovea din toate părţile, iar unul din bărbaţi se repezea cu patul armei la geamul din spate.

- Este steagul Finlandei, auzi el în căşti şi Pettikin se gîndi deîndată la Erikki.
- Erikki avea un Range Rover! exclamă el imediat şi văzu cum patul armei zdrobea geamul. Crezi că este Erikki?
- Da... se poate.

Coborî imediat mai jos şi mai repede, uitînd de toate durerile. Emoţia îl copleşi, uitînd de toate întrebările pe care ar fi vrut să le pună. De unde ştia acest Luptător pentru Libertate de Erikki? Acum văzu cum mulţimea se întoarse spre ei şi începe să se împrăştie. Trecea foarte repede şi foarte jos, dar nu reuşi să-1 vadă pe Erikki.

-îl vezi?
- Nu, nu văd în cabină.
- Nici eu, spuse Pettikin neliniştit, dar unii dintre ticăloşii ăia sînt înarmaţi şi sparg geamurile, îi vezi?
- Da. Trebuie să fie fedayeni. Unul din ei a tras în noi. Dacă tu...

Rakoczy se opri, ţinîndu-se bine, în timp ce elicopterul făcea o întoarcere de o sută optzeci de grade la trei metri deasupra solului şi se ridică din nou. De astă dată, mulţimea de bărbaţi şi femei o luă la fugă, împiedicîndu-se şi căzînd unii peste alţii. Circulaţia în ambele sensuri încerca să ia viteză, dar se opri brusc şi camionul supraîncărcat se izbi de altul. Mai multe maşini mici şi camioane derapară în afara şoselei şi unul aproape că se răsturnă în şanţ.

Cînd ajunse exact în dreptul Range Rover-ului, Pettikin făcu un viraj de optzeci de grade ca să-1 privească în faţă -era orbit de strălucirea zăpezii - şi avu exact timpul să-1 recunoască pe Erikki, apoi făcu alt viraj de nouăzeci de grade ca să urce din nou.

- El este, sînt sigur. Ai văzut găurile de gloanţe din parbriz? întrebă el "şocat. Du-te în spate şi ia mitraliera. Ţin aparatul pe loc şi după aceea mergem să-1 luăm. Repede, vreau să-1 luăm prin surprindere.

Rakoczy îşi desfăcu imediat centura de siguranţă şi se întinse prin geamul mic de comunicaţie cu cabina, dar nu reuşi să ajungă la mitralieră. Cu mare dificultate, se răsuci în

scaun şi se-băgă cu capul înainte prin geam, pipăind după mitralieră. Pettikin ştia că acum omul este la mîna lui. Era aşa de uşor să deschidă uşa şi să-i facă vînt afară. Aşa de uşor. Dar imposibil.

— Haide, strigă el şi îl ajută să ajungă din nou pe scaun. Pune-ţi centura.

Rakoczy făcu ce i se spusese, încercînd să-şi recapete respiraţia normală, binecuvîntînd în sinea lui norocul că Pettikin era prieten cu finlandezul. Ştia că dacă poziţiile lor ar fi fost inversate, pilotul nu ar fi ezitat să deschidă uşa.

- Sînt gata, zise el, armînd mitraliera, uimit de prostia lui Pettikin. Englezii ăştia sînt aşa de proşti, ticăloşi nenorociţi, încît merită să piardă.

-Ce...

— Acum!

Pettikin răsuci elicopterul ca să coboare cu maximum de viteză. Lîngă camionetă mai erau cîţiva oameni înarmaţi, cu. armele îndreptate spre ei.

- Am să mă reped în ei şi cînd spun „foc!", trage pe deasupra capetelor lor.

" Range Rover-ul se repezi spre ei, ezită, apoi vira ca beat - în apropiere nu erau nici un fel de copaci -, ezită din nou şi se aruncă spre ei, în timp ce elicopterul dansa în jurul lor. Pettikin se opri brusc la douăzeci de metri distanţă şi la trei metri deasupra solului.

-Foc! ordonă el.

Imediat Rakoczy trase o salvă prin fereastra deschisă, ţintind nu deasupra capetelor, ci într-un grup de oameni, bărbaţi şi femei ascunşi pe vine în spatele camionetei lui Erikki, în afara razei vizuale a lui Pettikin, omorînd sau rănind cîţiva. Imediat, toţi ceilalţi o luară la fugă, cuprinşi de panică. Gemetele răniţilor se amestecau cu zgomotul maşinilor şi al motoarelor elicopterului. Şoferii şi pasagerii din maşini săriră afară, ascunzîndu-se cît mai bine în troienele de zăpadă. O altă rafală şi panica spori; acum, toată lumea alerga să găsească un adăpost, circulaţia era complet blocată. Pe şosea, cîţiva tineri ieşiră din spatele unui camion cu arma în mînă. Rakoczy îi împroşcă pe toţi cei aflaţi în apropiere.

- Ia trei-şaizeci! strigă el.

Elicopterul făcu o piruetă, dar nu mai era nimeni în apropiere. Pettikin văzu trupurile din zăpadă.

- Am spus pe deasupra capetelor, pentru numele lui Dumnezeu, dar în clipa aceea portiera Range Rover-ului se deschise şi Erikki sări afară cu cuţitul în mină. O clipă, Erikki fu singur, apoi lîngă el apăru o femeie în chador. Pettikin lăsă imediat aparatul jos, pe zăpadă, dar fără să-1 aşeze.

- Vino încoace! strigă el şi le făcu semne cu mîna.

Cei doi începură să alerge. Erikki o ducea pe Azadeh mai mult pe sus. Pettikin n-o recunoscu.

Alături de el, Rakoczy descuie portiera de partea lui, sări jos şi deschise portiera din spate, apoi se răsuci cu arma în mînă ca să-i acopere. O altă rafală porni spre şosea Erikki se opri, uimit să-1 vadă pe Rakoczy.

- Repede! urlă Pettikin, fără să înţeleagă motivul ezitării lui Erikki. Erikki, urcă!

Atunci o recunoscu pe Azadeh.

- Dumnezeule mare... murmură el, apoi strigă: Haide, Erikki!

- Repede, nu mai am muniţie! strigă şi Rakoczy în rusă.

Erikki o luă pe Azadeh în braţe şi alergă din răsputeri spre ei. Cîteva gloanţe îi ţiuiră pe la urechi. Ajuns lîngă elicopter, Rakoczy îl ajută s-o urce pe Azadeh, apoi îl îmbrînci imediat într-o parte pe Erikki cu patul armei.

- Aruncă cuţitul şi treci în faţă! îi ordonă el în rusă. Imediat.

Pe jumătate paralizat de şoc, Pettikin privea la Erikki care ezita.

*

- Pentru Dumnezeu, mai am suficiente gloanţe pentru ea, pentru tine şi pentru ticălosul ăla de pilot. Urcă!

Undeva, pe şosea, se auzi răpăitul unei mitraliere. Erikki aruncă cuţitul în zăpadă şi îşi săltă trupul uriaş pe scaunul din faţă. Rakoczy se strecură în spate lîngă Azadeh şi Pettikin decola în mare grabă, ridicîndu-se repede.

Cînd reuşi să vorbească, întrebă:

- Ce naiba se petrece aici?

Erikki nu-i răspunse. Se răsuci să vadă dacă Azadeh se simte bine. Stătea cu ochii închişi, prăbuşită într-o parte, gîfîind şi aşteptînd să-şi recapete suflul. Văzu că Rakoczy îi închisese centura de siguranţă, însă cînd întinse rnîna s-o atingă, sovieticul îi făcu semn cu arma să se oprească.

- O să fie bine, îţi promit, spuse el continuînd să-j vorbească în ruseşte, cu condiţia să te comporţi şi tu aşa curr a învăţat şi colegul tău că trebuie să se poarte.

Rămase c\i privirea la ei şi băgă mîna în buzunar, de| unde scoase un încărcător nou.

- Uite aici, aşa, ca să ştii. Şi acum te rog să te întorci cu faţa înainte.

Străduindu-se să-şi stăpînească furia, Erikki făcu ce i se spusese..

îşi puse căştile pe urechi. Rakoczy nu avea cum să-i audă, în cabina din spate nefiind interfon. Avea un sentiment foarte ciudat să fie aşa de liber şi totuşi ca la închisoare.

- Cum ne-ai găsit, Charlie? Cine te-a trimis? rosti el în microfon cu o voce gravă.

- Nimeni, răspunse Pettikin. Ce dracu' e cu ticălosul ăsta? M-am dus la Tabriz să vă iau, pe tine şi pe Azadeh, am fost răpit de fiul ăsta de căţea care m-a prins pe la spate şi m-a obligat să-1 duc la Teheran. A fost pur şi simplu o chestiune de noroc - dar cu tine ce naiba s-a întîmplat?

- Am rămas fără benzină.

Erikki îi povesti pe scurt ce se întîmplase.

- Cînd s-a oprit motorul, am ştiut că sîntem terminaţi. Se pare că toată lumea şi-a ieşit din minţi. La început a fost bine, însă în secunda următoare ne-am trezit din nou înconjuraţi ca acolo, la barieră. Am încuiat toate uşile, dar a fost numai o chestiune de timp...

Se răsuci din nou ca să privească în spate. Azadeh deschisese ochii şi îşi trăsese ehadorul de pe cap. îi zîmbea neliniştită şi întinse mîna să-1 atingă, dar Rakoczy o opri.

- Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, spuse el în farsi, dar trebuie să aşteptaţi pînă aterizăm. N-o să vi se întîmple nimic. Repetă cele spuse şi în rusă, adăugînd pentru Erikki;

-Am nişte apă la mine. Vrei să-i dau soţiei tale? Erikki încuviinţă dînd din cap.

- Da, te rog.

Se uită recunoscător în timp ce ea sorbea din sticlă. - Mulţumesc.

- Vrei şi dumneata?

- Nu, mulţumesc, răspunse el politicos, deşi îşi simţea gîtul ca iasca; nu dorea însă nici un fel de favoruri pentru el însuşi, îi zîmbi încurajator soţiei sale: Azadeh, este ca o mană cerească, nu-i aşa? Charlie este un adevărat înger.

- Da... da. A fost voia lui Allah. Mă simt bine, mul ţumesc, Erikki, Allah fie lăudat. Mulţumeşte-i lui Charlie din partea mea.

îşi ascundea îngrijorarea. Cea de-a doua gloată o împietrise. Şi pe el, şi îşi jurase că, dacă va scăpa din încăierarea aceea, nu va mai călători niciodată fără arme sau, şi mi bine, fără grenade de mînă. Văzu că Rakoczy îl urmăreşte cu privirea. Dădu din cap şi se întoarse cu faţa înainte.

— *.Materbiot,* murmură el şi verifică automat instrumentele de bord.

- Individul ăsta e ţicnit, spuse Pettikin coborînd vocea. Se sfia să vorbească deschis, deşi ştia că Rakoczy nu are cum să-1 audă. Nu era nevoie să ucidă pe nimeni. I-am spus să tragă pe deasupra capetelor. Ticălosul era să mă omoare şi pe mine de cîteva ori. De unde îl cunoşti, Erikki? Aţi avut vreun amestec cu kurzii, tu sau Azadeh?

Erikki privi mirat la el.

- Kurzii? Vrei să spui că ticălosul ăla din spate...

- Da, bineînţeles, Aii bin Hassan Karakose. E de pe Muntele Ararat. Este Luptător pentru Libertate kurd.

- Nu e nici un fel de kurd, e sovietic şi KGB-ist.

- lisuse Hristoase! Eşti sigur?

Pettikin era de-a dreptul şocat.

- O, da, pretinde că e musulman, dar pun pariu că şi asta e o minciună. Mi-a spus că-1 cheamă Rakoczy - altă minciună. Toţi sînt nişte mincinoşi - de ce ar trebui să ne dea nouă, duşmanilor, vreo informaţie[9]

- Dar ajurat că e adevărat şi eu i-am dat cuvîntul meu.

Pettikin îi povesti furios încăierarea şi înţelegerea pe care o făcuse cu rusul.

- Tu eşti un prost, Charlie, nu el - nu ai citit operele lui Lenin? Stalin? Marx? Nu face decît ceea ce fac toţi KGB-iştii şi comuniştii devotaţi: folosesc orice mijloace şi pe oricine pentru a duce înainte cauza „sacră" - puterea mondială absolută a URSS şi a Partidului Comunist - şi pentru a ne face pe noi să ne spînzurăm singuri, ca să nu se mai obosească ei. Dumnezeule mare, ce'-aş mai bea o votcă!

- Mai bine un coniac dublu!

- Amîndouă împreună ar fi şi mai bine.

* * /\

Erikki începu să studieze terenul de sub ei. înaintau lin, motoarele uruiau plăcut şi aveau combustibil din belşug. Ochii lui cercetau orizontul ca să vadă Teheranul.

- Nu mai e mult. Ţi-a spus unde să aterizăm?

•-Nu.

- Poate atunci o să avem o şansă.

7Da.

îngrijorarea lui Pettikin spori.

-Ai spus ceva de o barieră. Ce s-aîntîmplat acolo?

Chipul lui Erikki deveni dur ca de piatră.

- Am fost opriţi de stîngişti. A trebuit ^să fugim de-acolo. Nu mai avem nici un fel de documente, nici Azadeh, nici eu. Nimic. Un ticălos grăsan de la barierăjie-a înhăţat totul şi n-am mai avut timp să le luăm înapoi, îl scutură un fior, apoi continuă: în viaţa mea n-am fost aşa de înspăimîntat, Charlie, niciodată. Eram complet neajutorat în gloata aceea şi aproape că mă scăpăm pe mine de frică pentru că nu puteam s-o apăr pe ea. Ticălosul gras şi împuţit ne-a luat totul, paşaportul, cartea de identitate, licenţele de zbor, totul.

- Mac o să-ţi dea altele, iar ambasada o să-ţi elibereze alt paşaport.

- Nu pentru mine sînt îngrijorat. Dar ce se va întîmpla cu Azadeh?

- O să primească şi ea un paşaport finlandez. Aşa cum o să primească şi Sharazad unul canadian. Nu trebuie să-ţi faci griji.

i'

- E tot în Teheran, nu?

' - Sigur că da. Şi Tom trebuie să fie tot acolo. Ar fi trebuit să vină ieri la Zagros cu corespondenţa de acasă...

„Ce ciudat, îşi spuse Pettikin. Tot mai vorbesc de Anglia ca de casa mea, deşi Clara s-a dus şi totul s-a terminat."

- Tocmai s-a întors din concediu.

- Asta este ceea ce aş vrea să fac şi eu - să plec în concediu. Sînt peste măsură de extenuat. Poate că Mac o să găsească pe cineva să mă înlocuiască.

Erikki îl împunse uşurel cu degetul pe Pettikin.

- Dar pînă mîine mai e, o să vedem ce-o să fie atunci. Hei, Charlie, ăsta zic şi eu zbor. Cînd te-am văzut, la început am crezut că visez sau că am murit deja. Ai văzut steagul meu finlandez?

-Nu eu, Aii - adică cum ai zis că-1 cheamă, Rekowski?

- Rakoczy.

- Rakoczy 1-a recunoscut. Dacă n-ar fi fost el, eu nu mi-aş fi dat seama, îmi pare rău.

Pettikin aruncă o privire într-o parte.

- Dar ce vrea de la tine? întrebă el.

- Nu ştiu ce vrea, dar, indiferent ce ar fi, este pentru interesele sovieticilor.

O clipă, Erikki înjură în gînd.

- Aşadar, îi datorăm şi lui viaţa?

- Da, admise Pettikin după o clipă de tăcere. Da, eu nu m-aş fi descurcat singur.

Se întoarse şi se uită în spate. Azadeh moţăia, dar Rakoczy era atent. Pe chipul frumos al fetei se lăsaseră umbre. Dădu scurt din cap şi se întoarse.

- Azadeh pare OK.

- Nu, Charlie, nu-i aşa, spuse Erikki, simţind o durere violentă în piept. Ziua de astăzi a fost cumplită pentru ea. Mi-a spus că niciodată nu mai fusese aşa de aproape de ţărani... vreau să zic, înconjurată, înghesuită între ei. Astăzi au pătruns pe sub garda ei. Acum a văzut adevărata faţă a Iranului, realitatea goporului ei - asta şi faptul că a fost silită să îmbrace chadorul. îl scutură un nou tremur. A fost un viol, i-au violat

sufletul. Cred că va trebui să aleagă: eu sau familia, Iranul sau exilul. Nu sîntem doriţi aici. E timpul să plecăm. Toţi.

- Nu, nu ai dreptate. Poate că pentru tine şi Azadeh situaţia e mai aparte, dar tot mai au nevoie de-benzină, aşa că or să aibă nevoie şi de elicoptere. Mai avem cîţiva ani buni de stat aici. Cu...

Pettikin se opri, simţind o bătaie uşoară pe umăr. Nu auzea ce spune Rakoczy, aşa că îşi scoase una din căşti de pe ureche.

- Ce este?
- Să nu foloseşti radioul, căpitane, şi pregăteşte-te să aterizezi la periferie, acolo unde am să-ţi spun eu.
- Trebuie... trebuie să primesc permisiunea de aterizare.
- Nu face pe prostul! De la cine să primeşti permisiunea? Acolo, jos, toată lumea e foarte ocupată. Aeroportul din Teheran este asediat, tot aşa şi Doshan Tappeh şi Galeg Morghi. Ascultă-mi sfatul şi, după ce mă laşi pe mine, aterizează pe micul aeroport de la Rudrama.
- Trebuie să raportez. Militarii insista.

Rakoczy rîse sardonic.

- Militarii? Şi ce ai să raportezi? Că ai aterizat ilegal lîngă Qazvin, că ai contribuit la uciderea a vreo cinci-şase civili şi ai cules doi străini care fugeau? De cine fugeau? De popor!

Pettikin se întoarse posomorit spre tabloul de bord ca să stabilească legătura, însă Rakoczy se aplecă şi-1 zgudui brutal.

- Trezeşte-te! Militarii nu mai există. Generalii i-au oferit victoria lui Khomeini. Armata nu mai există, armata a cedat!

Toţi rămaseră cu gura căscată la el. Elicopterul se clătină, dar Pettikin îl redresa imediat.

- Ce tot spui acolo?
- Noaptea trecută, generalii au ordonat trupele. să se retragă în cazărmi. Toate serviciile, toţi ostaşii. Au lăsat cîmpul liber pentru Khomeini şi revoluţia lui. Acum nu mai

există nici armată, nici poliţie, nici jandarmi între Khomeini şi puterea absolută. Poporul a învins.

- Nu se poate, spuse Pettikin.

-Nu, spuse Azadeh înspăimîntată. Tatăl meu ar fi ştiut.

- Ah, Abdollah cel Mare? făcu dispreţuitor Rakoczy. Acum cred că într-adevăr ştie, dacă mai este în viaţă.

- Nu e adevărat!

- Este... este posibil, Azadeh, spuse Erikki şocat. Aşa s-ar explica faptul că n-am văzut nici poliţişti, nici trupe ale armatei - şi de ce gloata era aşa de ostilă!

- Generalii n-ar face niciodată aşa ceva, spuse ea tremurînd, apoi se întoarse spre Rakoczy: Ar fi o sinucidere şi pentru ei, şi pentru mii de oameni. Pe Allah, spune adevărul!

Chipul lui Rakoczy oglindea toată viclenia personajului, încîntat să răstălmăcească cuvintele ca să semene neînţelegere ca să-i înspăimînte.

- în momentul de faţă, Iranul este în mîinile lui Khomeini, ale mullahilor şi ale gărzilor revoluţionare.

- Minciună! ,

- Dacă e aşa, Bakhtiar e terminat. N-o să reuşească nici...

-.Sărmanul ăla slăbănog n-a fost niciodată nimic, spuse Rakoczy şi începu să rîdă. Ayatolahul Khomeini a făcut să le tremure tîrtiţa de frică generalilor şi acum o să le taie beregăţile drept pedeapsă!

- Atunci războiul s-a terminat!

- A, da, războiul, spuse întunecat Rakoczy. Da, s-a terminat. Pentru unii.

- Da, interveni Erikki aţîţîndu-1. Şi dacă e aşa cum spui, atunci s-a terminat şi pentru voi, toţi cei din Tudeh şi pentru marxişti. Khomeini o să vă măcelărească pe toţi.

- O, nu, căpitane. Ayatolahul a fost spada cu care a fost nimicit şahul, dar spada a mînuit-o poporul.

- El, cu mulahii şi cu poporul lui, o să vă distrugă pe toţi, pentru că este tot atît de anticomunist pe cît este de anti american.

- Mai bine să aşteptăm să vedem ce se mai întîmplă,

fără să ne facem iluzii, nu? Khomeini este un om cu spirit practic şi se simte al naibii de bine la putere, indiferent de ceea ce spune acum.

Pettikin văzu că Azadeh pălise şi simţi şi el un fior de gheaţă în spate.

- Şi kurzii? întrebă el aspru. Cu ei cum rămîne?

Rakoczy se aplecă cu un zîmbet straniu pe faţă.

- Sînt kurd, chiar dacă ţi-a spus finlandezul că aş fi sovietic şi KGB-ist. Poate să dovedească ceea ce a spus? Bineînţeles că nu. Cît despre noi, kurzii, Khomeini va încerca să ne calce în picioare - dacă i se va permite - o dată cu toate minorităţile tribale şi religioase, cu toţi străinii, burghezia, moşierii, cămătarii, adepţii şahului şi - adăugă el pe un ton dispreţuitor - pe toţi cei care nu vor accepta interpretarea Coranului propusă de el. Şi va vărsa rîuri de sînge în numele lui Allah al lui, nu al celui adevărat.

Privi pe fereastră în jos, ca sa verifice poziţia, apoi adăugă încă mai sardonic:

- Această Sabie eretică a lui Dumnezeu şi-a împlinit menirea şi acum va fi transformată într-un fier de plug şi îngropată!

- Vrei să spui că va fi omorît? întrebă Erikki.

- îngropată - rîse Rakoczy din nou - din voinţa poporului.

Azadeh prinse viaţă şi încercă să-1 zgîrie pe faţă, blestemîndu-1. Rakoczy o prinse însă de mîini şi o ţinu bine, în timp ce ea se zbătea. Erikki se uita la ei, pămîntiu la faţă. Nu putea face nimic. Pentru moment.

- încetează, spuse aspru Rakoczy. Tu ar trebui să fii prima care să doreşti să-1 vezi dispărut pe ereticul ăsta. O să-1 calce în picioare pe Abdollah Han şi pe toţi Gorgonii, şi pe tine o dată cu ei, dacă cîştigă. O îmbrînci într-o parte. Poartă-te cum se cuvine, altfel voi fi nevoit să te plesnesc. Aşa este, tu ar trebui să fii prima care să vrei să-1 vezi mort.

îndreptă arma şi se răsti:

- Intoarceţi-vă. Amîndoi.

Cei doi bărbaţi se supuseră, urînd din tot sufletul arma

şi pe omul care o ţinea. In faţă, periferiile Teheranului se zăreau la aproximativ cincisprezece kilometri depărtare. Mergeau paralel cu şoseaua şi cu calea ferată, cu Muntele Elburz în stînga, apropiindu-se de oraş dinspre vest. Deasupra, cerul era acoperit, norii grei nu lăsau să străbată nici o rază de soare.

- Căpitane, vezi pîrîul acela pe care îl traversează calea ferată? Podul?
- Da, îl văd, spuse Pettikin, încercînd să-şi facă un plan să ajungă la el, aşa cum probabil că se gîndea şi Erikki, cugetînd cum ar putea să se răsucească şi să pună mina pe el, deşi nu era pe partea lui.
- Aterizează la o jumătate de kilometru la sud de el. Vezi unde?

Nu departe de locul acela era un drum secundar care ducea tot la Teheran, cu circulaţie mai puţin intensă.

- Da, şi după aceea?
- După aceea eşti liber. Pentru moment. Rakoczy rîse şi mîngîie ceafa lui Pettikin cu rezervorul pistolului. Cu mulţumirile mele, dar nu te mai întoarce. Staţi amîndoi cu privirile înainte, ţineţi-vă centurile de siguranţă închise şi să ştiţi că sînt cu ochii pe voi cu foarte mare atenţie. Aterizează cu băgare de seamă, lin, fără zdruncinături, şi după ce mă dau eu jos, decolezi. Dar nu întoarceţi capetele, că s-ar putea să devin nervos şi oamenii nervoşi apasă uşor pe trăgaci. Aţi înţeles?
- Ţi se pare OK, Erikki?
- Da. Fii atent la dunele de zăpadă.

Erikki încerca să-şi ascundă nervozitatea din voce.

Aterizarea fu simplă şi lină. *Zăpada,* răscolită şi învîrtejită de elice, urla pe lingă geamuri. Ambii bărbaţi aveau nervii întinşi la maximum. Auziră cum se deschide uşa şi simţiră jetul de aer rece. Apoi o auzi pe Azadeh ţipînd:

-Erikkiiii!

,«.

In ciuda ordinului primit, cei doi întoarseră capetele. Rakoczy era deja afară şi o trăgea pe Azadeh după el. Femeia se zbătea, dădea din mîini şi din picioare şi încerca să se

agate de uşă, însă Rakoczy îi învinse foarte uşor rezistenţa. Arma îi atîrna pe umăr. Erikki deschise brusc uşa şi ţîşni afară, se strecură pe sub fuzelaj şi se aruncă asupra ei. Dar era prea tîrziu. La zece metri depărtare, Rakoczy ţinea ferm arma într-o mînă, cu cealaltă înfiptă în chadorul ei, la gît. O rafală de gloanţe împroşcă pămîntul de la picioarele lui. O clipă, Azadeh rămase nemişcată, apoi îşi dublă eforturile, ţipînd şi urlînd, luindu-1 astfel pe nepregătite. Erikki ţîşni spre ei.

Rakoczy o apucă cu ambele mîini şi o aruncă cu putere spre Erikki, oprindu-1 din alergare şi trîntindu-1 la pămînt o dată cu ea. In acelaşi moment sări înapoi, se răsuci dm nou cu arma pregătită, cu degetul pe trăgaci. Dar nu era nevoie să tragă, fiindcă finlandezul şi femeia erau tot în genunchi, pe jumătate ameţiţi, în spatele lor, pilotul era tot pe scaunul lui. Atunci observă că Erikki îşi vine în fire şi o împinge pe Azadeh protector în spatele lui, pregătindu-se să atace din nou.

- Stop! porunci Rakoczy. Sau de data asta vă omor pe
toţi. Stop! '

Trase o rafală de avertisment în zăpadă. Urcaţi-vă înapoi, amîndoi!

Extrem de suspicios, Erikki îl privea bănuitor.

- Dă-i drumul, sînteţi liberi! Plecaţi!

îngrozită pînă la disperare, Azadeh se caţără înapoi, pe scaunul din spate. Erikki se retrase încet, acoperind-o cu trupul lui. Rakoczy ţinea arma neclintită, îl văzu pe finlandez cum se aşază pe locul lui din spate. Uşa elicopterului era încă deschisă, proptită cu picioarele de Erikki. Imediat motoarele porniră şi aparatul se ridică cu cîţiva centimetri de la pămînt, se roti încet ca să se întoarcă cu faţa spre el şi uşa din spate se închise. Inima îi bătea şi mai tare. „Acum, îşi zise el, să muriţi cu toţii sau să trăim ca să ne mai luptăm încă o'dată?"

Momentul acesta păru să dureze pentru el o veşnicie. Elicopterul se îndepărta puţin cîte puţin, continuînd să fie o ţintă foarte ispititoare. Degetul lui se încordase pe trăgaci,

dar nu apăsă, încă vreo cîţiva metri şi elicopterul dispăru grăbit printre dunele de zăpadă, ridicîndu-se spre cer.

„Bimn, îşi spuse el, simţindu-se mort de oboseală. Ar fi fost mai bine dacă aş fi putut lua femeia ca ostatică, dar nu contează. Putem s-o înşfacăm şi mîine pe fiica lui Abdollah Han sau chiar poimîine. Poate să mai aştepte şi Erikki Yokkonen, poate să aştepte şi el la fel de bine. Intre timp, avem de luat în posesie o ţară întreagă, de ucis generali, mullahi şi ayatolahi... precum şi alţi duşmani."

MARTI

Capitolul 5

***Versantul nordic al Muntelui Sabalan, ora** 22.00.*

Noaptea era muşcător de rece sub cerul limpede, fără nori, plin de stele şi cu luna strălucind sus. Căpitanul Ross şi cei doi gurkha ai lui îşi făceau drum cu grijă pe sub o creastă, urmînd călăuza şi pe omul de la CIA, Rosemont, un american. Soldaţii purtau glugi şi salopete albe peste uniforma de luptă, mănuşi şi lenjerie groasă, dar, cu toate acestea, frigul îi chinuia cumplit., Se aflau la peste 2500 de metri altitudine, cam la o jumătate de kilometru de ţinta lor, care se găsea de partea cealaltă a crestei. Deasupra se înălţa conul uriaş al vulcanului stins, care trecea de 5000 de metri înălţime.

- Meshghi, o să ne oprim să ne odihnim puţin, spuse omul de la CIA către călăuză, în limba turcă. Amîndoi erau îmbrăcaţi în hainele grosolane ale tribului de munte.

- Dacă doreşti, aga, aşa va fi.

Călăuza îi duse spre o mică peşteră pe care nici unul dintre ei n-o observase. Era bătrîn şi zbîrcit ca un măslin străvechi, păros şi sfrijit, dar era încă cel mai în putere dintre ei toţi după două zile de urcuş,

- Bine, zise omul de la CIA, apoi i se adresă lui Ross: Hai să ne cuibărim aici pînă sîntem gata.

Ross îşi dădu jos carabina de pe umăr, se aşeză şi îşi rezemă fericit spinarea de peretele peşterii, îl dureau cumplit spatele, coapsele şi pulpele.

- Nu simt altceva decît durere peste tot şi ar trebui să fiu în formă, spuse el dezgustat.

- Dar sînteţi în formă, sahib, zise sergentul gurkha, pe nume Tenzing în limba gurkhali, zîmbind fericit, în concediul următor ne urcăm pe Everest, nu?

- Nu, mai bine pe Nelly a ta, spuse Ross în engleză şi toţi trei soldaţii izbucniră în rîs.

Apoi omul de la CIA spuse gînditor:

- Cred că trebuie să fie ceva să stai cocoţat pe măicuţa aia!

Ross se uita la el cum priveşte în noapte şi la sutele de metri înălţime ai muntelui de sub ei. Cînd sq întîlniseră pentru prima oară la punctul de contact din apropiere de Bandar-e Pahlavi, cu două zile în urmă, dacă nu ar fi fost informat, ar fi crezut că are în faţa lui o corcitură de mongol, tibetan sau nepalez, pentru că omul de la CIA avea părul negru şi tenul gălbui, ochi asiatici şi era îmbrăcat ca un nomad.

- Contactul dumitale din CIA este Rosemont, Vien Rosemont. E pe jumătate vietnamez şi pe jumătate american, îi spusese colonelul CIA cînd îl instruise la plecarea din Te heran. Are douăzeci şi şase de ani, este de un an aici, vorbeşte farsi şi turcă, este a doua generaţie de agenţi CIA şi poţi să-ţi încredinţezi viaţa în mîinile lui fără grijă.

- Se pare că voi fi nevoit s-o fac, domnule, într-un fel sau altul. Nu credeţi, domnule?

- Cum? A, da, desigur. Da, presupun că da. Te întîlneşti cu el la sud de Bandar-e Pahlavi, la aceste coordonate, şi el va avea o ambarcaţie. Veţi merge pe lîngă coastă pînă veţi ajunge exact la sud de frontiera sovietică, apoi treceţi pe uscat.

- El este călăuza?

- Nu. El, ăă, el ştie numai de Mecca - acesta este numele conspirativ al postului radar. E sarcina lui să găsească o călăuză, dar se va descurca cu siguranţă. Dacă nu apare la întîlnire, aşteaptă toată noaptea de sîmbătă. Dacă pînă în zori nu apare, înseamnă că a fost prins şi trebuie să dispari, ai înţeles?

-Da. Ce e cu zvonurile despre insurecţia din Azerbaidjan?

- Din cîte ştim noi, se dau nişte lupte prin Tabriz şi în zona de vest - la Ardabil nu este nimic. Rosemont ar trebui

să ştie mai multe. Noi, ăă, noi ştim că sovieticii sînt masaţi la graniţă şi gata să pătrundă în ţară dacă azerbaidjenii îl răstoarnă de la putere pe Bakhtiar şi pe sprijinitorii lui. Depinde de liderii lor. Unul dintre ei e Abdollah Han. Dacă ai necazuri, du-te la el. Este unul de-ai noştri, a rămas loial.

- Foarte bine. Şi pilotul acela, Charles Pettikin, zici că n-o să ne ia?

- Convinge-1, într-un fel sau altul, s-o facă. Avem aprobare pentru această operaţiune tocmai de sus de tot şi de la ai voştri, şi de la ai noştri, dar nu putem emite nimic scris. Aşa e, Bob?

Celălalt bărbat care asista la instruire, un anume Robert Armstrong, un englez din Divizia Specială pe care, tot aşa, îl vedea atunci pentru prima oară, dăduse din cap afirmativ:

-Da.

- Şi iranienii? Au fost şi ei de acord?

- Este o chestiune de, ăă, de securitate naţională - a voastră şi a noastră. Este şi a lor, dar, ăă, ei sînt foarte ocupaţi. Bakhtiar este, adică, ei bine, s-ar putea să nu dureze.

- Aşadar e adevărat - americanii le trag covorul de sub picioare.

- Eu aş spune că nu ştiu nimic despre asta, căpitane.

- încă o ultimă întrebare: de ce nu vă trimiteţi oamenii voştri?

Robert Armstrong răspunsese în locul colonelului:

- Sînt ocupaţi cu toţii - nu putem aduce nici unul aici aşa de repede, în orice caz, nu cu pregătirea voastră de elită.

„E adevărat că sîntem bine antrenaţi, îşi spuse Ross, frecîndu-şi urmele dureroase lăsate pe umeri de curelele rucsacului. Ştim să ne căţărăm pe munte, să schiem, să sărim, să ne tîrîm, să omorîm silenţios sau cu zgomot, să ne mişcăm cu iuţeala vîntului împotriva teroriştilor şi a duşmanilor publici, să aruncăm totul în aer dacă este nevoie, deasupra apei sau sub apă. Iar eu sînt deosebit de norocos, am tot ce-mi doresc: sănătate, studii universitare, paraşutişti, servicii speciale aeriene, ba chiar şi pe iubiţii mei gurkha." Zîmbi vesel spre amîndoi şi le spuse o vulgaritate într-un dialect

gurkhali. Cei doi începură să rîdă pe înfundate. Atunci văzu că Rosemont şi călăuza se uită la el.

- Vă rog să mă iertaţi, Excelenţele Voastre, spuse elîn farsi, tocmai le spuneam fraţilor mei să se comporte cuviincios.

Meshghi nu spuse nimic şi îşi îndreptă din nou atenţia spre întunericul nopţii.

Rosemont îşi scosese ghetele şi îşi masa picioarele ca să alunge frigul.

- Tipii pe care i-am cunoscut eu, ofiţerii britanici, nu erau prieteni cu soldaţii, ca dumneata.

- Poate că eu sînt mai norocos decît alţii.

Ross îl urmărea .cu coada ochiului pe călăuza care se ridicase în picioare şi stătea acum în gura peşterii, ascultînd atent. Bătrînul devenise tot mai neliniştit şi mai iritat în ultimele ore. Cît de multă încredere pot avea în el? se întrebă el şi îi aruncă o privire lui Gueng, care era cel mai aproape. Imediat, micuţul soldat recepţiona mesajul şi dădu din cap abia perceptibil.

- Căpitanul este de-ai noştri, îi spuse Tenzing mîndru lui Rosemont. Ca şi tatăl şi bunicul lui - şi au fost amîndoi sheng'khan.

- Ce înseamnă asta?

- Este un titlu gurkhali, spuse Ross, încercînd să-şi ascundă mîndria. înseamnă Domn al munţilor. Dar nu are mare valoare în afara regimentului.

- Trei generaţii în aceeaşi uniformă. E ceva obişnuit?

Bineînţeles că nu este obişnuit, ar fi vrut să spună Ross. întrebările personale îi displăceau, însă Vien Rosemont îi plăcea. Ambarcaţia sosise la timp, călătoria pe mare de-a lungul coastei decursese cu bine, repede şi în siguranţă, iar ei stătuseră ascunşi sub nişte saci. Trăseseră uşor la ţărm şi se îndreptaseră spre următorul punct de întîlnire, unde îi aştepta călăuza, apoi porniseră imediat spre poalele muntelui şi începuseră urcuşul. Rosemont nu se plîngea niciodată, însă mergea în ritm vioi, făcea puţină conversaţie şi nu pusese nici una din întrebările de baraj la care se aşteptase Ross.

Rosemont aşteptă calm, văzînd că Ross e cu gîndurile departe. Apoi văzu cum călăuza iese din peşteră, ezită o clipă, după care se întoarce, se aşază pe vine şi îşi pune arma pe genunchi.

- Ce este, Meshghi? întrebă Rosemont.
- Nimic, aga. Sînt nişte turme de oi şi capre în vale.
- Bine.

Rosemont se întinse mai confortabil. „Ce noroc am avut să găsim peştera asta, îşi zise el. Este un loc foarte bun pentru un mic popas."

Ii aruncă o privire lui Ross şi văzu că acesta se uita la el. După o pauză, spuse:

- Ce bine e să faci parte dintr-o echipă!
- Care este planul de acum înainte? întrebă Ross.
- Cînd ieşim din peşteră, eu o iau înainte. Dumneata şi cu oamenii dumitale aşteptaţi aici pînă mă asigur eu că nu e nici un pericol. OK?
- Cum doreşti, dar ia-l şi pe sergentul Tanzing cu dumneata, ca să-ţi asigure spatele, şi eu cu Gueng vă acoperim pe amîndoi.

După o pauză^ Rosemont dădu din cap afirmativ.

- Da, ar fi mai bine. OK, sergent Tenzing?
- Da, sahib. Vă rog să-mi spuneţi simplu ce doriţi. Engleza mea nu e foarte bună.
- Este minunată, spuse Rosemont, încercînd să-şi ascundă neliniştea. Ştia că Ross îl cîntăreşte în gînd, exact aşa cum făcea şi el cu Ross. Era mult prea mult în joc, miza era foarte mare.
- O să ai nevoie de ei la Mecca, îi spusese directorul lui. Avem o echipă de specialişti ca să te ajute. Nu ştim cît sînt de buni, dar sînt cei mai buni pe care îi putem găsi. Şeful lor e un căpitan, John Ross. Uite, asta e fotografia lui. O să aibă cu el şi doi gurkha, nu ştiu dacă vorbesc engleza, dar mi-au fost recomandaţi. Ross e ofiţer de carieră: Ascultă, pînă acum n-am mai lucrat aşa de aproape de englezi, aşa că fii atent. Să nu te apropii prea mult de ei şi să nu le pui întrebări cu caracter personal sau prietenesc, şi nici să nu

începi sa le spui prea repede pe numele mic - sînt la fel de sensibili ca o pisică cu o pană în tund cînd e vorba de întrebări cu caracter personal, aşa că ia-o uşurel, bine?

- Bineînţeles.

- Din cîte ştim noi, ai să găseşti Mecca goală. Celelalte posturi ale noastre din apropierea Turciei mai operează încă. Intenţionăm să rămînem acolo cît mai mult - pînă cînd se va încheia o înţelegere cu noii jokeri, Bakhtiar sau Khomeini. Dar Mecca - of, naiba să-i ia de ticăloşi care ne-au făcut să riscăm atît de mult!

-Cît de mult?

- Cred că au plecat în mare grabă şi nu au distrus nimic! Doar ai fost acolo, ce dracu'! Mecca este plină de dispozitive de ascultare, de documente strict secrete, de aparatură optică, de radare cu rază lungă de acţiune, cifruri ale sateliţilor, codurile şi computerele cu care să-1 facem pe nesuferitul preşedinte al KGB-ului, Andropov, să fie votat omul anului. Dacă mai apucă. Poţi să crezi una ca asta, au plecat şi au lăsat totul baltă!

- Trădare?

- Mă îndoiesc. Numai prostie crasă, tîmpenie - nu aveam nici un fel de plan la Sabalan, ce naiba, şi nici în altă parte. Nu este întru totul numai vina lor, aşa cred. Nici unul dintre noi nu şi-a imaginat că şahul o s-o ia la sănătoasa aşa de repede, şi nici că Khomeini o să-1 strîngă de c... pe Bakhtiar aşa de tare. N-am primit nici un semnal de avertisment, nici măcar de la SAVAK.

„Şi acum trebuie să adunăm cioburile, îşi spuse Vien. Sau, mai exact, să le aruncăm în aer." Se uită la ceas. Se simţea foarte obosit. Privi afară, în noapte şi la lună. Mai bine să mai aştepte încă o jumătate de oră. Il dureau capul şi picioarele. Văzu că Ross se uita la el şi zîmbi în sinea lui. Eu n-am să dau greş, englezule, dar tu?

- încă o oră şi apoi pornim, spuse Vien.

- De ce să mai aşteptăm?

- O să fie mai bine pentru noi pe lună. Acolo sîntem în siguranţă şi avem destul timp. Vă este clar ce trebuie să facem?

- Să minăm totul la Mecca, s-o aruncăm în aer şi pe ea, şi intrarea în peşteră în acelaşi timp, apoi să fugim cît ne ţin picioarele înapoi acasă.

Rosemont se simţea ceva mai bine.

- Ce înseamnă „acasă" pentru dumneata?

- Nu ştiu foarte exact, spuse Ross, luat pe nepregătite.

Nu-şi pusese niciodată această întrebare. După o clipă, spuse mai mult pentru sine decît pentru american:

- Probabil că Scoţia, poate că Nepalul. Tatăl şi mama mea sînt la Katmandu, sînt scoţieni ca şi mine, dar am trăit acolo neîntrerupt din 1951, cînd am trecut în retragere. M-am născut chiar acolo, deşi mi-am'făcut studiile aproape în întregime în Scoţia. Amîndouă înseamnă acasă pentru mine. Dar dumneata?

- Washington, D.C. - de fapt, Falls Church, Virginia, care aproape că face parte din Washington. Acolo m-am născut.

Rosemont ar fi vrut să aprindă o ţigară, dar ştia că este periculos.

- Tata a făcut parte din CIA, continuă el. Acum e mort, dar ultimii ani şi i-a petrecut la Langley - asta e în apropiere -, la Langley este sediul CIA.

Era fericit că poate să vorbească.

- Mama este tot la Falls Church, n-a mai fost la Lan gley de doi ani. Ai fost vreodată în State?

- Nu, încă nu.

- Ai mai lucrat cu călăuza asta?

- Sigur. Am cutreierat toţi munţii cu el anul trecut - am petrecut aici o lună. Chestiuni de rutină. S-au infiltrat o mulţime de oponenţi în această zonă şi încearcă şi ei, şi încercăm şi noi să stăm cu ochii unii pe alţii.

Rosemont se uită la călăuză.

- Meshghi e băiat bun. Kurzii nu-i iubesc nici pe iranieni, nici pe irakieni şi nici pe vecinii lor de dincolo de graniţă. Dar ai perfectă dreptate să întrebi.

Ross vorbi în gurkhali:

- Tenzing, stai de pază şi fii cu ochii în patru, mai ales pe călăuză. O să mănînci mai tîrziu.

Tenzing îşi scoase imediat rucsacul şi ieşi afară, în noapte.
- L-am trimis să stea dejiază.
- Bine, spuse Rosemont. Ii urmărise tot timpul cît durase urcuşul şi fusese impresionat de felul cum lucrau în echipă, bine organizaţi - unul dintre ei era întotdeauna pe flanc, păreau să ştie întotdeauna ce au de făcut, nu se auzeau ordine, dar erau tot timpul în alertă, cu siguranţa armelor ridicată.
- Nu e cam periculos? întrebase el mai devreme.
- Ba da, domnule Rosemont, dacă nu ştii ce ai de făcut, răspunsese englezul şi Rosemont nu sesizase nici o urmă de aroganţă în glasul lui. Dar cînd fiecare copac şi fiecare colţ de stîncă poate ascunde un duşman, diferenţa dintre siguranţa pusă şi siguranţa ridicată poate fi aceea dintre a omorî sau a fi omorît.

Vien Rosemont îşi amintea cum adăugase apoi englezul cu toată sinceritatea:

- Vom face tot ce putem ca să te sprijinim şi să te scoatem de-acolo.

El se întreba dacă vor reuşi să intre, darmite să se mai gîndească la ieşit. Mecca fusese părăsită de aproape o săptămînă. Nimeni nu ştia la ce se puteau aştepta să găsească acolo. Ar putea fi intactă, deja distrusă, ba chiar şi ocupată.
- Ştii că toată operaţiunea asta e o nebunie?
- Nu e treaba noastră să judecăm asta.
- Treaba noastră este s-o îndeplinim sau să murim. Cred că sîntem în rahat.

- Eu cred că sîntem în rahat şi dacă nu facem nimic.

Rîseseră pentru prima dată amîndoi. Rosemont se simţea mult mai bine.
- Ascliltă, nu ţi-am spus pînă acum, dar mă bucur că sînteţi şi voi trei în chestia asta.
- Şi noi, ăă, şi noi sîntem bucuroşi că sîntem aici, spuse Ross, ascunzîndu-şi stînjeneala provocată de complimentul deschis.

-Aga, strigă el în farsi către călăuză, te rugăm să vii să
vO"-5 tJLilC''
mănînci cu noi.

- Mulţumesc, aga, dar nu mi-e foame, răspunse bătrînul fără să se clintească din gura peşterii. Rosemont se încălţă din nou cu ghetele.

- Aveţi multe unităţi speciale în Iran?

- Nu. Număr şase - îi antrenăm pe iranieni. Crezi că Bakhtiar o să reziste?

Deschise rucsacul şi împărţi cutiile de carne conservată.

- Nu. Printre triburile de la munte se vorbeşte că va fi înlăturat - probabil împuşcat - într-o săptămînă. '

Ross fluieră a mirare.

- E chiar aşa de rău?

- Mai rău: Azerbaidjanul va fi protectorat sovietic în mai puţin de un an.

- La naiba!

- Sigur, dar nu se ştie niciodată. Vien zîmbi. Tocmai asta face ca viaţa să fie interesantă.

Ross îi întinse sticla plată:

- Cel mai bun care poate fi cumpărat cu banii iranieni.

Rosemont se strîmbă şi sorbi cu grijă, apoi se lumină imediat la faţă.

- Iisuse Hristoase, scotch adevărat!

Se pregătea să tragă a doua înghiţitură, dar Ross era atent şi îi luă sticla înapoi.

- Uşurel, asta e tot ce avem, aga. ^

Rosemont zîmbi. Mîncară repede, în peşteră era plăcut şi se aflau în siguranţă.

- Ai fost vreodată în Vietnam? întrebă Rosemont. Dorea să vorbească, simţea că e momentul potrivit pentru aşa ceva.

— Nu, niciodată. Odată era cît pe ce să ajung acolo, pe cînd mergeam cu tata spre Hong Kong' Dar de la Saigon arh fost deviaţi din drum spre Bangkok.

- Cu gurkha?

- Nu, a fost cu mulţi ani în urmă, deşi avem acum un batalion acolo. Aveam pe atunci - Ross socoti o clipă - aveam vreo şapte sau opt ani şi tatăl meu avea nişte relaţii la Hong Kong, un tip care se numea... da, Dunross, aşa îl chema. Era un fel de reuniune a clanului. Nu am prea multe amintiri de

la Hong Kong, cu excepţia unui lepros care zăcea în noroi, la terminalul feribotului. Trebuia să trec pe lîngă el în fiecare zi - sau aproape în fiecare zi.

- Tatăl meu a fost în Hong Kong în '63, spuse Vien mîndru. Era director adjunct al postului CIA.

Luă o piatră şi începu să se joace cu ea.

- Ştii că sînt pe jumătate vietnamez?
- Da, mi s-a spus.
- Ce altceva ţi s-a mai spus?

- Că pot să-mi încredinţez viaţa în mîinile dumitale.

Rosemont zîmbi strîrrib.

- Să sperăm că au avut dreptate,

începu să-şi verifice cu grijă arma M16.

- întotdeauna am vrut să vizitez Vietnamul. Tatăl meu, tatăl meu adevărat, era vietnamez, plantator, dar a fost ucis chiar înainte să mă nasc eu. Era pe vremea cînd Indochina era a francezilor. A fost prins de Vieţ Cong chiar lîngă Dien Bien Phu. Mama... Rosemont se scutură de amintirile triste şi continuă: Mama este americancă pînă în măduva oaselor şi cînd s-a recăsătorit, a făcut o partidă excelentă. Nici un tată adevărat n-ar fi putut să mă iubească mai mult...

Deodată, Gueng îşi armă carabina:

- Sahib!

Ross şi Rosemont înşfăcară imediat armele, apoi se auzi un fluierat uşor. Ross şi Gueng se relaxară.

- Este Tenzing.

Sergentul apăru din noapte la fel de silenţios precum dispăruse. Dar era posomorit.

- Sahib, sînt multe camioane pe drum, jos...
- In engleză, Tenzing.
- Da. sahib. Multe camioane. Am numărat unsprezece, în convoi, pe drum şi în fundul văii...

Rosemont înjură.

- Drumul acela duce la Mecca. Cît de departe sînt?

Omul ridică din umeri.

- Sînt în fundul văii. M-am dus de cealaltă parte a crestei şi acolo este un...

Spuse cuvîntul în gurkhali şi Ross dădu echivalentul în engleză.

- ... un promontoriu. Drumul coteşte în vale, apoi merge în serpentine cînd urcă panta. Dacă spunem că coada şarpelui este în vale şi capul acolo unde se termină drumul, atunci patru camioane au trecut deja de coadă.

Rosemont înjură din nou.

- Cel mult o oră. Ar fi mai bine să....

In momentul acela se produse o mică învălmăşeală şi atenţia le fu atrasă de ceea ce se petrecea la gura peşterii. Apucară să vadă călăuza luînd-9 la fugă, cu Gueng în urma lui.

-Ce drac...

- Indiferent care ar fi motivul, e clar că omul abandonează corabia. Dă-1 încolo, spuse Ross. Ora asta ne lasă vreo şansă?

- Sigur că da. Şi încă cum.

îşi puseră rapid rucsacurile în spinare şi Rosemont armă mitraliera uşoară.

- Şi ce facem cu Gueng?

- O să ne ajungă din urmă.

' - Mergem direct acolo. Eu intru primul - dacă dau de necazuri, voi plecaţi. OK?

Frigul devenise o barieră aproape fizică pe care trebuiau s-o învingă, însă Rosemont îi conducea bine, pe cărare era puţină zăpadă, luna lumina drumul şi ghetele lor de căţărare îi ajutau să simtă terenul ferm sub picioare. Trecură în curînd creasta şi începură să coboare în partea cealaltă. Aici, drumul era mai alunecos, versantul muntelui era golaş, numai eu cîteva tufişuri şi buruieni care se luptau să străbată prin zăpadă, în faţă se vedea acum gura peşterii şi drumul care intra în ea. Pe zăpadă se vedeau numeroase urme de vehicule.

-Astea nu puteau fi făcute de camioanele noastre, spuse Rosemont, încercînd să-şi ascundă neliniştea. Nu a mai nins de cîteva săptămîni. ^

Le făcu semn celorlalţi să aştepte şi porni înainte. Părăsi drumul şi alergă spre intrare. Tenzing îl urmă, folosind drept acoperire denivelările terenului şi mişcîndu-se foarte rapid.

RoSs îl văzu pe Rosemont dispărînd în întuneric. Apoi dispăru şi Tenzing. Neliniştea îi spori. De unde se afla el, nu vedea prea departe în jos, pe drum, pentru că acesta cotea şi cobora apoi foarte abrupt. Lumina puternică a lunii făcea ca stîncile şi valea să pară şi mai înfricoşătoare. Se simţea de parcă ar fi fost în pielea goală şi singur. Detesta aşteptarea. Dar avea încredere.

„Dacă ai un gurkha cu tine, întotdeauna ai o şansă, fiule, îi spusese tatăl său. Păstrează-i şi ei te vor păzi. Şi nu uita, cu puţin noroc, într-o zi vei fi sheng'khan."

Ross zîmbise în sinea lui, mîndru, căci titlul acesta se acorda foarte rar: numai celui care făcea cinste regimentului, care escalada de unul singur un vîrf semeţ din Nepal, care mînuia kukri şi salvase viaţa unui gurkha din slujba Marelui Rajah. Bunicul lui, căpitanul Kirk Ross, ucis în 1915 în bătălia de pe Somme, îl primise postum. Tatăl lui, locotenent-colonelul Gavin Ross, îl primise în Birmania, în 1943. Şi eu? Ei bine, am escaladat un vîrf valoros, K-4 - şi cam atîta tot, însă mai am timp...

Simţurile lui fine îl avertizară şi scoase imediat ku-kri-ul. Dar nu era decît Gueng. Omul stătea în faţa lui, gîfîind.

- Nu sînteţi destul de rapid, sahib, şopti el fericit în gurkhali. Aş fi putut să vă prind cu o clipă mai înainte.

Ridică brusc capul retezat şi spuse radiind de bucurie:

- V-am adus un cadou.

Era primul cap pe care îl vedea Ross. Ochii erau larg deschişi. Pe faţa contorsionată se întipărise groaza. Gueng îl omorîse, dar eu am dat ordinul, îşi spuse el dezgustat. Fusese pur şi simplu un bătrîn înspăimîntat şi neputincios care fugise ca să scape cît mai era posibil sau un spion şi un trădător şi fugise ca să ne vîndă duşmanului?

- Ce este, sahib? întrebă Gueng în şoaptă, încreţind fruntea.

- Nimic. Lasă capul ăla jos.

Gueng îl aruncă. Căpăţîna se rostogoli puţin pe pantă, apoi se opri.

- L-am percheziţionat, sahib, şi am găsit asta. Ii dădu

o amuletă. O avea la gît şi asta - îi întinse un săculeţ - asta era atîrnată în spatele testiculelor.

Amuleta nu era altceva decît o simplă piatră albastră, purtată împotriva deochiului. In săculeţ era un cartonaş învelit în plastic. Ross îi aruncă o privire şi inima îi bătu mai tare. Exact în momentul acela se auzi un alt fluierat, pe o notă diferită faţă de primul. Imediat puseră mîna pe arme şi porniră iute spre gura peşterii, înţelegînd'semnalul lui Tenzing că trebuie să se grăbească. In interiorul peşterii, întunericul era dens şi, după ce ochii li se mai obişnuiră, zăriră o luminiţă. Era o lanternă cu becul acoperit pe jumătate.

-Aici, căpitane. Deşi vorbise încet, vocea lui Rosemont fu amplificată de ecou. Pe aici.

Ii conduse mai departe în peşteră şi, cînd fu sigur că nu mai e nici o primejdie, plimbă lumina lanternei pe pereţii de stîncă pentru a se putea orienta.

- Puteţi folosi lanternele.

Peştera era imensă, cu multe pasaje şi tuneluri care duceau afară, unele naturale, altele făcute de mîna omului. Cupola de stîncă se înălţa pînă la douăzeci de metri deasupra capetelor.

- Aici este zona de descărcare, spuse el.

Cînd găsi tunelul pe care îl căuta, îndreptă lanterna în lungul lui. La capătul acestuia era o uşă groasă de fier, pe jumătate deschisă.

- Ar fi trebuit să fie încuiată, şopti el răguşit. Nu ştiu dacă a fost lăsată aşa sau s-a întîmplat altceva, dar acolo trebuie să ajungem.

Ross îi făcu semn lui Tenzing. Kukri-ul ieşi imediat la iveală şi soldatul păşi înainte, dispărînd în tunel. Ross şi Gueng luară automat poziţie de apărare, împotriva cui? se gîndi neajutorat Ross, care se simţea prins în capcană. Puteau fi cincizeci de oameni ascunşi în oricare din celelalte tuneluri.

Secundele treceau anevoie. Deodată se auzi din nou fluieratul. Ross intră grăbit pe uşă, apoi Gueng şi în urma lor Rosemont. Cînd intră, Rosemont observă că Tenzing luase poziţie de apărare şi îi acoperea, închise uşa şi aprinse luminile. Ceilalţi tresăriră şi scoaseră un „Aaa!".

- Aleluia, făcu Rosemont, evident uşurat. Dacă generatoarele mai merg, înseamnă că o să facem o treabă bună. Uşa este etanşă, nu trece lumina prin ea.

Trecu zăvoarele grele prin inele şi îşi atîrnă lanterna la brîu. Era o peşteră mai mică, ce fusese amenajată. Pardoseala era nivelată şi acoperită cu un covor, iar pereţii fuseseră oarecum netezişi. Era un fel de anticameră cu birouri şi telefoane şi gunoaie împrăştiate peste tot.

- Se pare că indivizii de aici au fost grăbiţi la plecare, nu-i aşa? spuse el înciudat, traversînd grăbit încăperea spre un alt tunel care îi duse într-o altă încăpere, cu alte birouri, cîteva ecrane de radar şi alte telefoane, cenuşii şi verzi. Cele cenuşii sînt interne, cele verzi au legătură cu turnul şi catargele de pe creastă, iar de acolo prin satelit cu Teheranul, cu tabloul nostru de comandă de la sediul din ambasadă şi cu diverse alte locuri strict secrete.

Rosemont ridică un receptor. Aparatul era mort.

- Poate că totuşi băieţii de la comunicaţii şi-au făcut bine treaba.

La celălalt capăt al încăperii se deschidea alt tunel.

- Ăsta merge în jos, la generatoarele pentru secţia unde sînt toate dispozitivele pe care trebuie să le aruncăm noi în aer. încăperile de locuit, bucătăriile, atelierele de reparaţii sînt în alte peşteri din zona de descărcare. Aici lucrau non-stop aproximativ optzeci de oameni.

- Mai există şi altă ieşire de aici? întrebă Ross. Senzaţia de claustrofobie devenise mai apăsătoare ca niciodată.

— Sigur, în partea de sus, spre care ne îndreptăm noi.

Nişte trepte rudimentare şi abrupte duceau în sus, spre acoperişul în formă de cupolă. Rosemont începu să urce. Pe platforma scării din faţa intrării se afla o uşă cu inscripţia: ZONĂ STRICT SECRETĂ - INTRAREA NUMAI CU AUTORIZAŢIE SPECIALĂ. Şi această uşă era deschisă.

- La naiba, murmură el.

încăperea era bine întreţinută, pardoseala perfect netedă, pereţii zugrăviţi în alb. Se aflau aici zeci de computere şi ecrane radar, echipament electronic de tot felul, alte birouri,

scaune şi telefoane gri şi verzi. Şi două telefoane roşii pe biroul din mijloc.

- Astea pentru ce sînt?
- Legătură directă cu Langley prin satelit.

Rosemont ridică un receptor. Era mort. Şi celălalt la fel. Scoase o foaie de hîrtie şi verifică ceva, apoi se duse spre un tablou de comandă şi întoarse cîteva comutatoare. Se auzi un zumzăit uşor, computerele începură să ţăcăne, se încălziră, apoi trei ecrane radar prinseră viaţă.

- Ticăloşii, ticăloşii! Să lase toate astea aşa!

Arătă cu degetul spre patru computere aflate în colţ.

- Aruncă-le în aer pe astea. Ele sînt computerele mamă.
- Gueng!
- Da, sahib.

Soldatul gurkha îşi dădu jos din spate rucsacul şi începu să aşeze explozivele de plastic şi detonatoarele.

- Fitile de o jumătate de oră? întrebă Rosemont.
- Fitile de o jumătate de oră, aşa e.

Ross privi fascinat unul din ecrane. Spre nord se vedea aproape tot Caucazul, toată Marea Caspică, spre est chiar şi o parte din Marea Neagră, totul cu o claritate extraordinară.

- Are o rază de cuprindere uriaşă, ai la ce să te uiţi, spuse el.

Rosemont se apropie de tabloul de comandă şi întoarse comutatorul. Pentru un moment, Ross rămase mut de uimire, îşi luă cu greu ochii de la ecran.

- Acum înţeleg de ce sîntem aici.
- Şi nu este decît o parte.
- Iisuse! Atunci ar fi bine să pornim la treabă. Ce este cu gura peşterii?

-Nu avem timp să facem o treabă ca lumea - şi cealaltă parte a balamalei uşii noastre a fost oricum furată. O să aruncăm în aer tunelurile în urma noastră şi o să ieşim prin tunelul de avarie.

- Unde-i ăsta?

Americanul se apropie de o uşă. Aceasta era încuiată. Scoase un inel cu chei etichetate şi o găsi pe cea pe care o

căuta. Uşa se deschise, în spatele ei se vedea o scară îngustă, în spirală, care urca abrupt.

- Duce afară, pe munte.
- Tenzing, verifică dacă drumul e liber.

Tenzing porni în sus pe scară, urcînd cîte două trepte deodată.

- Acum ce urmează?

- Camera codurilor şi seifurile, pe astea trebuie neapărat să le minăm. Apoi centrul de comunicaţii, iar la urmă camera generatorului. OK?

-Da.

Lui Ross îi plăcea tot mai mult forţa incisivă a acestui bărbat.

- Dar înainte de asta, ar. fi bine să te uiţi aici. Scoase cartuşul mic, acoperit cu plastic. Gueng 1-a găsit asupra călăuzei noastre.

Lui Rosemont i se scurse tot sîngele din obraji. Pe carton era amprenta unui deget mare, cîteva cuvinte în limba rusă şi o semnătură.

- O carte de identitate! exclamă el. O carte de identitate comunistă!

In spatele lor, Gueng se opri o clipă.

- Aşa am presupus şi eu. Ce spune exact?
- Nu ştiu, nu ştiu să citesc ruseşte, dar pot să pun capul jos că e un salvconduct.

Simţi că-1 cuprinde ameţeala cînd îşi aminti toate zilele şi nopţile pe care le petrecuse împreună cu bătrînul, hoinărind prin munţi, dormind alături de el sub cerul liber şi simţindu-se mereu în siguranţă. Fusese deci tot timpul supravegheat. Dădu din cap, năucit.

- Meshghi era cu noi de patru ani. Făcea parte din banda lui Aii bin Hassan Karakoe -Aii este unul dintre liderii miş cării ilegale şi unul dintre cele mai bune contacte ale noastre în munţi. Un tip grozav, care operează chiar pînă la nord de Baku. Iisuse, poate că a fost trădat!

Privi din nou cartonaşul.

- Pur şi simplu nu pot să înţeleg.

- Eu cred că am fost induşi în eroare în mod deliberat, sîntem de fapt momeala, spuse Ross. Şi convoiul de camioane face parte probabil din acelaşi scenariu. Sînt pline de trupe care vor să ne ia urma ca să găsească locul acesta. Am face bine să ne grăbim.

Rosemont încuviinţă din cap, luptîndu-se să-şi domine frica ce-1 cuprindea, ajutat de calmul celuilalt bărbat.

- Da, da, ai dreptate.

încă buimăcit, trecu printr-un coridor mic spre o altă uşă. Iţicuiată. In timp ce căuta cheia potrivită pe inelul lui, spuse:

- îţi datorez dumitale şi oamenilor dumitale scuze. Nu ştiu cum am fost păcăliţi, cum a trecut ticălosul prin verificările serviciului de securitate, dar a reuşit şi probabil că aveţi dreptate - am fost vîrîţi fără voia noastră într-un scenariu, îmi pare rău, deşi scuzele, mele nu sînt de mare folos.

- Ba sînt, zîmbi Ross şi teama îi părăsi pe amîndoi. Sînt de folos. OK?

- OK. Mulţumesc, da, mulţumesc. Gueng 1-a ucis?

- Da, spuse Ross sec. Mi-a adus capul lui. De regulă aduc numai urechile.

- lisuse! Eşti de mult cu ei?

- Cu gurkha? De patru ani.

Cheia alunecă în broască şi uşa se deschise, în camera codurilor era o ordine de-a dreptul pedantă. Aici se afla telexul, teleimprimatorul şi maşinile de copiat. Un imprimator cu computer ciudat, cu claviatură, se afla pe un pupitru special.

- Acesta este decodorul - valorează oricît doreşti să ceri opozanţilor.

Pe birou erau aliniate cîteva creioane şi şase manuale.

Rosemont le luă în mînă.

- Dumnezeule mare şi sfînt!

Toate manualele erau cărţi de coduri, purtînd însemnarea MECC A - EXEMPLAR UNIC.

- Ei bine, cel puţin codul principal este îneuiat.

Se duse spre seiful modern cu încuietoare electronică

digitală, cu cifre de la O la 9, care era zidit într-unul din pereţi, citi combinaţia de pe o bucăţică de hîrtie şi atinse clapele. Dar lumina din dreptul semnului DESCHIS nu se aprinse.

- Poate că am greşit o cifră. Vrei să mi le citeşti?
- Bineînţeles.

Ross începu să citească cu voce tare lunga serie de cifre. In spatele lor, Tenzing se apropie pe nesimţite. Nici unul din ei nu-1 auzise... apoi amîndoi îi simţiră prezenţa în acelaşi timp şi se răsuciră în loc, cuprinşi de panică.

Tenzing îşi ascunse încîntarea şi îşi închise urechile la înjurăturile următoare. Nu-i spusese lui sheng' khan să-1 instruiască pe fiul său şi să-1 înveţe cum să se strecoare neauzit şi cum să ucidă? Nu jurase el sa-1 păzească şi să fie profesorul lui de taină? „Dar, pentru numele lui Dumnezeu, să nu-i spui fiului meu că eu te-am pus. Să rămînă secret între noi... " Timp de săptămîni întregi fusese foarte greu să-1 prindă nepregătit pe sahib, se gîndi el fericit. Dar Guent îl prinsese aseară şi acum îl prinsese el, Tenzing. Mai bine să fim noi decît inamicul - şi acum duşmanii ne înconjoară precum albinele cînd roiesc în jurul mătcii.

- Scara duce sus, sînt şaptezeci şi cinci de trepte şi o uşă de fier, spuse Tenzing pe tonul lui de raport. Uşa este ruginită, dar am forţat-o. In exterior este o peşteră şi dincolo de peşteră - noaptea, o cale foarte bună de scăpare, sahib. Dar nu este bine că de acolo am văzut capătul convoiului.

Făcu o pauză, fiindcă nu voia să greşească.

- Poate că mai avem încă o jumătate de oră.
- Du-te înapoi, la prima uşă, Tenzing, cea pe care am barat-o. Minează tunelul din partea asta în aşa fel încît uşa să rămînă întreagă. Fitil de douăzeci de minute din momentul ăsta. Spune-i lui Gueng ce am ordonat.
- Da, sahib.

Ross se întoarse cu spatele. Observă sudoarea de pe fruntea lui Rosemont.

- OK?
- Sigur. Am ajuns la 103.
- Ultimele două numere sînt 660 şi 31.

îl văzu pe american atingînd cifrele. Lumina semnului DESCHIS începu să clipească. Mîna dreaptă a lui Roseniont se îndreptă spre mîner.

- Stai!

Ross îşi şterse sudoarea de pe frunte, apoi de pe bărbie, unde crescuseră cîteva fire ţepoase.

- Presupun că nu există nici o şansă să fie minat şi să explodeze la deschidere?

Rosemont îl privi fix, apoi se uită la seif.

- Se poate, ştiu şi eu? S-ar putea.

- Atunci hai să-1 aruncăm naibii în aer fără să mai riscăm.

- Dar, tre... trebuie sa verific dacă codul principal MECCA e înăuntru sau nu. Acesta şi decodorul sînt principalele priorităţi. Privi din nou la lumina care clipea.

- Du-te înapoi, în încăperea cealaltă, adăposteşte-te împreună cu Gueng şi strigă cînd eşti gata - e datoria mea.

Ross şovăi, apoi dădu din cap, luă amîndouă rucsacurile care conţineau explozivi şi detonatori.

- Unde este camera de comunicaţii?

-Alături.

- Camera generatorului este importantă?

- Nu. Numai ăsta, decodorul şi cele patru computere mamă de acolo, deşi ar fi mai bine dacă tot etajul ăsta nenorocit s-ar duce la dracu'.

Rosemont îl urmări cu privirea pe Ross care se depărta, apoi se întoarse şi privi din nou la mînerul seifului. Simţea o apăsare supărătoare în piept.

- Ticălosul ăla de Meshghi! Aş fi fost gata să pun capul jos pentru el - eşti gata? strigă el nerăbdător.

- Stai!

Simţi din nou cum i se strînge stomacul. Ross se întorsese şi ajunsese lîngă el înainte să-1 audă. Ţinea în mînă o frmghie de căţărat, lungă şi subţire, de nailon, pe care o înnodă repede de mînerul uşii.

- întoarce mînerul cînd îţi spun, dar să nu deschizi uşa. O să tragem de frînghie şi o s-o deschidem de acolo.

Ross se îndepărtă grăbit.

-Acum! spuse el.

Rosemont trase adînc aer în piept ca să-şi încetinească bătăile inimii şi întoarse mînerul spre DESCHIS, apoi alergă prin pasaj spre cealaltă peşteră. Ross îi făcu semn să se lase jos, lîngă el, lipit de perete.

- L-am trimis pe Gueng să-1 avertizeze pe Tenzing. Gata?

-Da.

Ross trase de frînghie, care se întinse. Trase şi mai tare, dar frînghia rămase întinsă. Apoi cedă cîţiva centimetri, dar nu mai mult. Nimic. Sudoarea curgea şiroaie pe cei doi bărbaţi.

- Ei bine, spuse Ross, vizibil uşurat, ridicîndu-se în picioare. E mai bine să fii teafăr decît.

Explozia îi reteză cuvintele, un nor mare de praf şi bucăţi de metal ţîşniră prin coridor spre peştera lor, smulgîndu-le aerul din plămîni, trîntind la pămînt scaunele şi birourile. Toate ecranele radarelor explodară, luminile se stinseră, unul din telefoanele roşii se sparse şi se rostogoli prin încăpere, zdrobindu-se de carcasa metalică a unui computer. Treptat, praful se aşeză; cei doi bărbaţi tuşeau de ziceai că sînt gata să-şi dea sufletul pe întuneric.

Rosemont îşi reveni primul. Lanterna lui era la brîu. Puse mîna pe ea.

- Sahib? strigă neliniştit Tenzing, repezindu-se în încăpere cu Gueng după el şi cu lanterna aprinsă în mînă.

- N-am nimic, spuse Ross, tuşind de zor. Tenzing îl găsi zăcînd în moloz. Pe faţă îi curgea un firicel subţire de sînge, dar provenea de la o rană superficială provocată de un ciob în zbor.

- Zeii fie lăudaţi, murmură Tenzing şi îl ajută să se ridice.

- Hristoase! spuse Ross, străduindu-se să se ţină pe picioare. Privi uluit la dezastrul din jur, apoi porni împleticindu-se în urma lui Rosemont prin coridor, înapoi spre camera codurilor. Seiful dispăruse, împreună cu decodorul, manualele, telefoanele, lăsînd numai o gaură imensă în stîncă.

Tot echipamentul electronic era o masă de metal şi sîrnie contorsionate. Izbucniseră şi cîteva mici focuri..

- Iisuse! Asta fu tot ce reuşi să îngaime Rosemont.

Vocea lui era o şoaptă abia auzită; tot psihicul lui se revolta la gîndul cît de aproape fusese de nimicirea totală. Mintea îi urla: fugi, scapă din acest loc al morţii...

- Dumnezeule mare!

Neajutorat, Rosemont încercă să spună şi altceva, dar nu reuşi; picioarele îl duseră într-un colţ şi vomită violent.

- Ar fi mai bine... Ross vorbea cu greutate, urechile îi vîjîiau şi capul îl durea cumplit din cauza adrenalinei care se vărsa în sînge. încerca să-şi stăpînească propria voinţă de a fugi.

- Tenzing, eşti... eşti gata?

- încă două minute, sahib. Omul o luă la fugă.

- Gueng?

- Da, sahib. Tot două minute. Ieşi şi el în fugă.

Ross se duse într-un colţ şi vomită şi el. După aceea se simţi mult mai bine. Luă sticla şi sorbi îndelung din ea, îşi şterse buzele cu mîneca costumului, apoi traversă încăperea şi îl scutură pe Rosemont, care se sprijinea de perete.

- Ia de aici îi dădu sticla. Te simţi mai bine?

- Da, bineînţeles.

Rosemont era încă ameţit, dar mintea începuse deja să lucreze. Simţea un gust de cocleală în gură şi scuipă peste moloz, în încăpere ardeau focuri mici, care aruncau o lumină ciudată pe pereţi şi pe tavan. Sorbi cu grijă din sticlă. O clipă mai tîrziu spuse:

- Nimic nu e mai bun pe lumea asta ca un scotch. Mai sorbi o dată, apoi îi înapoie sticla. Ar fi mai bine să ne cărăm naibii afară de-aici.

Cu ajutorul lanternei, controla rapid toată încăperea, găsi rămăşiţele distorsionate ale importantului decodor, îşi croi drum cu grijă spre cealaltă peşteră şi aşeză toate rămăşiţele lîngă explozibilul plasat sub computerele din colţ.

- Ceea ce nu înţeleg eu, spuse el neajutorat, este cum de n-a sărit toată încăperea asta în aer, cu toate explozibilele astea împrăştiate pe-aici.

- Eu... înainte să mă întorc cu frînghia şi să-1 trimit după Tenzing, i-am spus lui Gueng să îndepărteze explozibilul şi detonatoarele, pentru mai multă siguranţă.

- întotdeauna te gîndeşti la tot?

Ross zîmbi firav.

-Face parte din meserie, spuse el. Camera de comunicaţii? O minară imediat. Rosemont se uită la ceas.

- Opt minute pînă la explozie. Renunţăm la camera generatorului.

- Bun. Tenzing, ia-o înainte.

Porniră în sus pe scara în spirală. Uşa de metal scîrţîi şi se deschise. O dată aflaţi în peşteră, Ross prelua conducerea. Privi de jur-împrejur cu grijă prin toată încăperea. Luna era încă sus. La trei sau patru sute de metri de ei, camionul din frunte urca ultima pantă.

- încotro acum, Vien? întrebă el şi Rosemont simţi o căldură plăcută în suflet.

- în sus, spuse el, ascunzîndu-şi bucuria. Urcăm. Dacă vin după noi, uităm de coastă şi ne îndreptăm spre Tabriz. Dacă nu vin, ocolim şi ne întoarcem pe drumul pe care am venit.

Tenzing mergea în frunte. Era ca o capră de munte, însă alegea drumuri mai uşoare, ştiind că cei doi bărbaţi sînt încă foarte şocaţi. Aici, panta era abruptă, dar nu foarte dificilă, fiindcă era acoperită numai cu puţină zăpadă. Abia porniseră la drum, cînd pămîntul se zgudui sub picioarele lor, zgomotul primei explozii fiind aproape înăbuşit. Urmă o succesiune de zguduituri mai slabe.

Merge bine, îşi spuse Rosemont, bucuros de faptul că frigul îi limpezea mintea. Ultima explozie - camera de comunicaţii -, unde lăsaseră toate explozivele care le rămăseseră, fu mult mai puternică, un adevărat cutremur de pămînt. In jos, spre dreapta, o parte din munte cedă şi se rupse, iar fumul ieşi prin craterul astfel format.

- Dumnezeule, murmură Ross.
- Probabil că a fost un curent de aer mai puternic.
- Sahib! Priveşte acolo, jos!

Camionul din frunte se oprise la intrarea în peşteră. Unii oameni săreau jos, alţii priveau în sus, spre muntele iluminat de farurile maşinilor din spate. Toţi erau înarmaţi.

Ross şi ceilalţi se cufundară şi mai mult în umbră.

- O să urcăm pînă pe creastă, spuse Rosemont încet, arătînd deasupra lor spre stînga. Aşa o să fim în afara razei lor vizuale şi acoperiţi. Apoi ne îndreptăm spre Tabriz, adică spre est. OK?
- Tenzing, dă-i drumul.
- Da, sahib.

Ajunseră pe creastă, trecură repede peste ea şi începură să coboare spre est, fără să vorbească, fiindcă trebuiau să-şi economisească energia pentru numeroşii kilometri pe care îi mai aveau de parcurs. Terenul era aspru şi zăpada le jupuia pielea. Curînd, mănuşile erau praf făcute şi picioarele pline de vînătăi şi umflături, pulpele îi dureau, dar, nemaifiind împovăraţi cu rucsacurile grele, înaintau destul de rapid şi erau într-o dispoziţie sufletească foarte bună.

Ajunseră la una din potecile care brăzdau muntele. De cîte ori drumul se bifurca, alegeau varianta care ducea spre înălţime, în vale erau sate, dar la altitudinea asta se aflau foarte puţine.

- E mai bine să rămînem aici, sus, spuse Rosemont, şi... să sperăm că nu dăm de nimeni.
- Crezi că toţi sînt ostili?
- Cu siguranţă. Ţara asta nu este numai împotriva şahului sau a lui Khomeini, ci împotriva tuturor.

Rosemont respira greu.

- Satele sînt unele împotriva altora şi, în general, e o ţară de bandiţi.

îi făcu semn lui Tenzing să meargă înainte, bucuros că era o noapte cu lună şi se afla împreună cu aceşti trei oameni. Tenzing ţinea ritmul, dar era unul potrivit cu mersul pe munte, măsurat, fără grabă, aproape ca o pedeapsă. După o oră, prelua Gueng conducerea, apoi Ross, Rosemont şi din nou Tenzing. Trei minute de odihnă la fiecare oră, apoi din nou la drum.

Luna coborî mai jos pe cer. Ajunseseră foarte departe

acum. Drumul, mai uşor acum deoarece coborau versantul muntelui, şerpuia, dar în general mergea spre răsărit, spre o dungă de formă ciudată trasată printre munţi. Rosemont o recunoscu:

- Acolo jos, în vale, este un drum lateral care duce la Tabriz. Iarna e numai un fel de potecuţă, însă se poate merge pe ea. Hai să mergem în continuare pînă în zori, apoi să ne odihnim şi să ne facem un plan. OK?

Ajunseseră acum la liziera pădurii. De aici începea pădurea de pini. Mergeau acum mult mai încet, simţind oboseala.

Tenzing era tot în frunte. Zăpada estompa zgomotul paşilor şi aerul curat îi făcea mare plăcere. Brusc avu sentimentul unei primejdii. Ross era în urma lui şi se opri şi el imediat. Toţi aşteptau nemişcaţi. Apoi Ross porni înainte cu mare grijă. Tenzing scruta întunericul din faţa lui. Luna arunca umbre ciudate. Amîndoi bărbaţii îşi folosiră cu mare precauţie vederea periferică. Nimic. Nici o mişcare, nici un miros. Aşteptară. Dintr-un copac căzu puţină zăpadă. Nimeni nu se mişca. Apoi o pasăre de noapte zbură zgomotos de pe creanga ei spre dreapta. Tenzing îi arătă cu mîna lui Ross în direcţia aceea, îi făcu semn să aştepte, îşi scoase kukri-ul şi o luă singur înainte, topindu-se în întuneric.

După ce făcu cîţiva paşi, văzu un om ascuns în spatele unui copac şi îl cuprinse emoţia. Ajunse mai aproape şi îşi dădu seama că omul nu-1 zărise. Mai aproape. In momentul acela, vederea periferică sesiză o umbră care se mişca la stînga şi o alta la dreapta şi înţelese:

- Ambuscadă! strigă el cît putu de tare şi se aruncă la pămînt.

Prima rafală de gloanţe trecu pe lîngă el, dar nu-1 atinse. O parte din cea de-a doua îi străpunse plămînul stîng, ieşi prin spate şi îl izbi de un copac căzut. Alte arme deschiseră focul de cealaltă parte a cărării. Focul încrucişat îi prinse la mijloc pe Ross şi pe ceilalţi, care se ascunseră în spatele copacilor şi în gropi.

Pentru o clipă, Tenzing rămase locului, zăcînd neaju-

torat. Auzea împuşcăturile, dar i se păreau foarte îndepărtate, deşi ştia că trebuie să fie pe-aproape. Cu un ultim imens efort, se ridică în picioare şi ripostă armelor ucigaşe. Văzu că o parte dintre atacanţi se întorseseră din nou spre el şi auzi gloanţele cum treceau pe lîngă el, unele atingîndu-i chiar gluga. Unul îi pătrunse în umăr, dar nu-1 simţi, fericit că moare aşa cum trebuie să moară oamenii din regimentul său. Mergînd înainte. Fără teamă. „Sînt într-adevăr neînfricat. Sînt hindus şi am să mă duc să mă întîlnesc fericit cu Shiva şi, cînd am să renasc, am să-i rog pe Brahma, pe Shiva şi pe Vishnu să fiu tot gurkha." Ajunse în locul ambuscadei şi kukri-ul lui muşcă din braţul cuiva, apoi picioarele îl lăsară, o lumină orbitoare îi năvăli în^ochi şi păşi în moarte fără durere.

- încetaţi focul! strigă Ross, calculîndu-şi poziţia şi preluînd conducerea luptei. Văzuse două grupuri de puşti îndreptate împotriva lor, dar nu putea ajunge la nici unul din ele. Ambuscada fusese bine plasată şi focul încrucişat ucigător, îl văzuse pe Tenzing prăbuşindu-se; avusese nevoie de toată voinţa lui ca să nu alerge în ajutorul omului, dar mai întîi trebuia cîştigată bătălia şi după aceea apăraţi ceilalţi, împuşcăturile erau reluate de nenumărate ori de ecoul muntelui, îşi scosese rucsacul, găsise grenadele, verificase dacă puştile sînt puse pe automat, neştiind de fapt cum să iasă din această cursă. Apoi îl văzu pe Tenzing ridicîndu-se în picioare cu un strigăt de luptă şi alergînd la atac, în susul pantei, creînd astfel tocmai diversiunea de care avea nevoie Ross. Imediat îi ordonă lui Rosemont:

- Acoperă-mă! Şi lui Gueng: Fugi! şi arătă spre acelaşi grup care îl ataca pe Tenzing. Guneg sări deîndată afară din groapa în care se ascunsese şi se repezi spre oamenii care erau atenţi la Tenzing. Cînd îşi văzu prietenul căzînd, furia lui izbucni cu toată forţa. Scoase cuiul grenadei şi o aruncă în mijlocul lor, după care se aruncă în zăpadă. Cînd explodă grenada, Gueng era din nou în picioare şi carabina lui împrăştia gloanţe care curmau ţipetele. Văzu un om care fugea şi un altul care încerca disperat să se caţăre pe sub tufişuri. O lovitură cu kukri-ul şi o parte din capul omului zbură. O rafală scurtă îl făcu bucăţele pe celălalt şi Gueng se

puse imediat la adăpost, neştiind de unde va veni următorul pericol. O altă grenadă explodă de partea cealaltă a cărării.

Ross se tîrîse afară din adăpost. Gloanţele şuierau pe lîngă el, însă Rosemont deschisese şi el focul, oferindu-i ajutorul necesar. Ross ajunse cu bine la următorul copac, găsi o groapă adîncă în zăpadă şi se aruncă în ea. Aşteptă o secundă, trăgîndu-şi respiraţia, apoi se tîrî prin zăpada îngheţată şi aspră spre locul de unde veneau împuşcăturile. Acum ieşise din raza vizuală a atacanţilor şi înainta mai rapid. Apoi auzi explozia celeilalte grenade şi ţipetele şi se rugă în gînd ca Tenzing şi Gueng să fi scăpat teferi.

Focul duşmanului era acum foarte aproape şi, cînd consideră că se află în poziţie favorabilă, scoase cuiul primei grenade şi, cu arma în mîna stingă, trecu peste culme, în clipa în care ieşi în teren descoperit, îi văzu, dar nu acolo unde se aştepta. Erau cinci, la numai douăzeci de metri distanţă. Puştile lor se întoarseră imediat spre el, dar reacţia lui fu mai rapidă şi se afla deja la pămînt, în spatele unui copac, şi începuse să numere înainte ca prima rafală să muşte din scoarţa copacului, în secunda a patra ocoli copacul şi aruncă grenada spre ei, îngropîndu-şi capul sub braţ. Explozia îl săltă de la pămînt şi făcu bucăţele trunchiul unui copac din apropiere, acoperindu-1 cu crengi, aşchii şi zăpadă.

Jos, în potecă, Rosemont golise încărcătorul în direcţia în care credea că se află duşmanii. Blestemîndu-şi neliniştea, băgă un nou încărcător şi trase în plin.

De partea cealaltă a potecii, Gueng stătea ghemuit în spatele unei stînci şi aştepta să vadă cine mai mişcă. Atunci, în apropiere de copacul care explodase, văzu un om fugind, îndoit de mijloc. Ochi şi omul muri, iar ecoul îi aduse înapoi zgomotul împuşcăturii. Acum se lăsase din nou liniştea.

Rosemont simţea că-i bate inima de să-i spargă pieptul. Nu mâi putea să aştepte.

- Acoperă-mă, Gueng, strigă el, după care sări în picioare şi se repezi spre copac.

în dreapta lui izbucni o rafală, gloanţele îi şuierară pe la. urechi, apoi Gueng deschise focul din cealaltă parte a pantei. Se auziră gemete şi împuşcăturile încetară. Rosemont alergă

înainte pînă cînd trecu de punctul ambuscadei, cu carabina în poziţie de tragere. Trei oameni zăceau sfîrtecaţi, ultimul mai dădea însă semne de viaţă. Puştile lor erau îndoite şi răsucite. Purtau cu toţii îmbrăcămintea grosolană, tribală. Cum se uita aşa la ei, ultimul icni scurt şi-şi dădu duhul. Se întoarse pe călcîie şi se repezi la celălalt copac, trăgînd crengile la o parte şi croindu-şi drum prin zăpadă spre Ross. Pe versantul opus al pantei, Gueng stătea la pîndă, gata să ucidă orice ar mişca. Se auziră nişte foşnete în mijlocul măcelului provocat de grenada lui, care-i făcuse pe cei trei oameni bucăţele. Aşteptă, ţinîndu-şi respiraţia, dar nu era decît o rozătoare care începuse să mănînce. în curînd, animalele vor curăţa terenul şi nu se va mai vedea aproape nici o urmă, îşi zise el, uimit de ciclul vieţii guvernat de zei. îl văzu pe Tenzing prăbuşit pe qparte, deasupra stîncii, strîngînd încă tare în mînă kukri-ul. „înainte să plec, am să-1 iau, îşi spuse Gueng. Familia lui îl va venera şi fiul său îl va purta cu aceeaşi cinste. Tenzing sheng'khan a trăit şi a murit ca un bărbat şi se va renaşte aşa cum vor hotărî zeii. Karma. Destinul."

Altă mişcare, în faţă, pădure. Gueng se concentra.

De cealaltă parte a potecii, Rosemont trăgea de crengi, dîndu-le la o parte ca să poată trece, îl dureau cumplit braţele. în cele din urmă ajunse la Ross şi aproape că i se opri inima în piept. Ross era chircit la pămînt, cu braţele deasupra capului şi carabina în apropiere. Sîngele păta zăpada şi spatele salopetei albe. Rosemont îngenunche şi îl întoarse, scoţînd o exclamaţie de uşurare cînd constată că Ross mai respiră. La început privirea rămase înceţoşată, dar apoi, treptat, deveni conştientă. Se ridică în capul oaselor şi se crispa de durere.

- Tenzing? Şi Guen?
- Tenzing a fost ucis, Gueng este de partea cealaltă şi ne acoperă pe noi. E teafăr.
- Slavă Domnului. Sărmanul Tenzing...
- Vezi dacă ai ceva la mîini sau la picioare.

Ross îşi mişcă uşurel membrele. Totul funcţiona.

- Mă doare îngrozitor capul, dar sînt bine. Privi de jur-împrejur şi îi văzu pe atacanţi chirciţi.
- Cine sînt ăştia?

- Un trib. Probabil bandiţi.

Rosemont studia drumul din faţa lor.

- Ar fi mai bine să plecăm dracului mai repede de aici, pînă nu mai apar şi alţii. Noaptea e liniştită, nu e nici o mişcare. Crezi că ai să poţi merge?

- Da. Lasă-mă numai cîteva secunde.

Ross se frecă cu zăpadă pe faţă. Răcoarea îi făcu bine.

- Mulţumesc! Ştii, îţi mulţumesc.

Rosemont zîmbi:

- Servicii complete, spuse el obosit, începu să-i cerce teze apoi cu privirea pe cei morţi. Mergînd aplecat, se apropie de ei şi-i percheziţiona atît cît era posibil. Nu găsi nimic. Probabil că sînt localnici sau numai nişte bandiţi. Ticăloşii ăştia sînt cumplit de cruzi dacă te prind viu.

Ross dădu din cap şi simţi un nou val de durere.

-Acum sînt bine, aşa cred. Ar fi mai bine să plecăm - împuşcăturile s-au auzit probabil la cîţiva kilometri şi nu avem nici un loc unde să ne ascundem.

Rosemont văzu grimasa lui de durere.

- Să mai aşteptăm puţin.

- Nu, o să mă simt mai bine dacă merg.

Ross îşi adună puterile, apoi strigă în gurkhali:

- Gueng, plecăm.

Dădu să se ridice, însă se opri brusc, avertizat de un al şaselea simţ de o primejdie iminentă.

- Jos! strigă el şi îl trase pe Rosemont după el.

Din noapte veni un singur glonte şi îl alese pe Vien Rosemont, înflindîndu-se în pieptul lui. Rana era mortală. Apoi se auziră împuşcături de partea cealaltă a potecii şi din nou se lăsă liniştea.

Gueng veni şi el. • •

- Sahib, cred că ăsta a fost ultimul. Deocamdată.

-Da.

Rămaseră cu Vien Rosemont pînă cînd bărbatul muri, apoi făcură ceea ce trebuiau să facă pentru el şi pentru Tenzing. După aceea porniră la drum.

Capitolul 6

Teheran, în apartamentul Sharazadei, ora 19.30.

Sharazad stătea întinsă în baia plină de spumă, cu capul rezemat de o pernă de cauciuc şi cu părul ridicat şi înfăşurat într-un prosop.

- O, Azadeh, draga mea, spuse ea adormită, sînt aşa de fericită! Pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare.

Azadeh era şi ea în baie, la celălalt capăt, bucurîndu-se de căldură, de intimitate, de apa caldă şi parfumată şi de lux; cada era mare şi încăpătoare pentru amîndouă. îşi strînsese şi ea părul într-un prosop alb. Dar sub ochi încă mai avea cearcăne şi nu reuşise să scape de groaza pe care o trăise la barieră şi, după aceea, în elicopter. Dincolo de perdelele de la ferestre se lăsase întunericul. In depărtare se auzeau focuri de armă. Nici una din ele nu le dădu atenţie.

-Aş vrea să se întoarcă Erikki mai repede, spuse Azadeh.

- N-o să mai stea mult, şi-apoi, avem destulă vreme. Mac are multe de discutat cu el. Masa este abia la nouă, aşa că avem aproape două ore să ne pregătim.

Sharazad deschise ochii şi puse mîna pe coapsa zveltă a lui Azadeh, încîntată să-i simtă pielea sub degete.

- Nu-ţi face griji, draga mea Azadeh, o să se întoarcă curînd uriaşul tău cu părul roşu! Şi nu uita că eu îmi petrec noaptea cu părinţii, aşa că vă puteţi juca goi toată noaptea! Bucură-te de baie, fii fericită şi leşină de bucurie cînd ai să fii cu el.

Rîseră amîndouă.

- Acum totul este minunat, eşti în siguranţă, sîntem în siguranţă cu toţii, Iranul este în siguranţă - cu ajutorul lui Allah, Imamul a învins şi Iranul este liber şi fericit.

-Aş vrea să cred şi eu aşa ca tine, spuse Azadeh. Nu pot să-ţi explic cît de cumpliţi au fost oamenii aceia de la barieră. M-am simţit lovită fizic de ura lor. De ce trebuie să ne urască, pe mine şi pe Erikki? Ce le-am făcut noi? Absolut nimic şi cu toate astea ne urau.

- Nu te mai gîndi la asta, draga mea. Sharazad îşi ascunse un căscat. Stîngiştii sînt cu toţii nişte descreieraţi. Pretind că sînt musulmani şi marxişti în acelaşi timp. Sînt nişte bezmetici fără Dumnezeu şi de aceea sînt blestemaţi. Ţăranii? Ţăranii sînt needucaţi, aşa cum se ştie foarte bine, şi cei mai mulţi dintre ei rudimentari. Nu-ţi mai face griji, ce-a fost a fost, de-acum înainte totul o să fie mai bine, ai să vezi.

- Sper, o, cum mai sper să ai dreptate! Nici nu vreau să fie mai bine, ajunge dacă este aşa cum trebuie să fie, normal, aşa cum a fost.

- O, cu siguranţă că va fi.

Sharazad se simţea aşa de mulţumită, apa era *aţît* de mătăsoasă şi caldă de parcă ar fi stat în matricea maternă. Ah, încă trei zile şi Tommy al meu se întoarce şi apoi, în ziua următoare, am să ştiu sigur, deşi sînt sigură şi acum. Va fi ziua cea mare. Am avut tot timpul un ciclu foarte regulat. Şi atunci am să-i pot da lui Tommy darul lui Allah şi el va fi aşademîndru!

- Imamul împlineşte lucrarea Domnului. Cum poate fi aceasta altfel decît bună?

- Nu ştiu, Sharazad, dar în istoria noastră, mulahii n-au fost niciodată demni de încredere - numai nişte paraziţi pe spinarea sătenilor.

-A, dar acum e altfel, spuse Sharazad, deşi nu prea voia să discute asemenea probleme serioase. Acum avem un adevărat conducător. El controlează tot Iranul pentru prima dată. Nu este el cel mai pios şi cel mai înţelept şi mai instruit în legea Islamului? Nu face el lucrarea lui Allah? Nu a realizat imposibilul, izgonindu-1 de la putere pe şah şi corupţia lui scîrboasă, împiedicîndu-i pe generali să facă jocul ame ricanilor? Tata spune că acum sîntem mai în siguranţă ca oricînd.

- Oare?

Azadeh îşi aminti de Rakoczy şi de ceea ce spusese acesta în elicopter despre Khomeini, că împinge istoria înapoi, şi ştia că spusese adevărul, foarte mult adevăr, şi îl zgîriase şi îl urîse, ar fi vrut să-1 vadă mort, pentru că era,

fără îndoială, unul dintre cei care îi vor folosi pe mullahii cu mintea simplă ca să-i înrobească pe toţi ceilalţi.

- Vrei să fii guvernată de legile islamice ale Profetului de pe vremea aceea, de acum o mie cinci sute de ani - să fii silită să porţi chadorul şi să pierzi toate drepturile pe care le-am cîştigat, dreptul la vot, la muncă, dreptul de a fi egale cu bărbaţii?

- Nu vreau să votez, nici să muncesc şi nici să fiu egală cu bărbaţii - de fapt, cum poate fi o femeie egală cu un bărbat? Nu vreau decît să fiu o soţie bună pentru Tommy, iar atunci cînd sînt în Iran, prefer să umblu pe stradă îmbrăcată cu chadorul.

Sharazad îşi acoperi delicat cu mîna un alt căscat. Era toropită de căldură.

- Insha'Allah, Azadeh, draga mea. Bineînţeles că totul va fi la fel ca înainte, însă tata spune că va fi mai minunat, pentru că nimeni nu ne va mai stăpîni pe noi sau pămîntul nostru, petrolul şi toate bogăţiile noastre. N-or să mai fie nici un fel de generali urîcioşi şi nici politicieni străini care să ne facă nefericiţi şi, dacă şahul cel rău s-a dus, o să trăim cu toţii fericiţi pînă la adîrici bătrîneţe, tu cu Erikki, eu cu Tommy şi vom avea o droaie de copii. Cum s-ar putea altfel? Allah este cu Imamul şi Imamul este cu noi! Sîntem aşa de norocoşi!

îi -zîmbi şi îşi trecu braţul cu afecţiune peste picioarele prietenei sale.

- Sînţ aşa de bucuroasă că stai la mine, Azadeh. A trecut atît de mult timp de cînd n-ai mai fost la Teheran!

-Da.

Erau prietene de mulţi ani. Mai întîi în Elveţia, unde se cunoscuseră la şcoală, în Elveţia de Sus, deşi Sharazad nu rămăsese decît un semestru, pentru că nu se simţea bine departe de familia ei şi de Iran, apoi, mai tîrziu, la Universitatea din Teheran. Şi acum, de ceva mai bine de doi ani, fiindcă amîndouă se căsătoriseră cu bărbaţi străini de lar aceeaşi companie, deveniseră încă şi mai apropiate, mai apropiate chiar decît două surori, şi se ajutau una pe alta ca să se adapteze la idiosincraziile străinilor.

- Uneori, pur şi simplu nu-1 înţeleg pe Tommy al meu, Azadeh, i se plînsese cu ochii în lacrimi Sharazad, la început. îi place să fie singur, vreau să spun absolut singur, numai cu mine, cu toată casa goală, chiar fără nici un servitor. O dată mi-a spus chiar că-i place să fie complet singur, să citească şi atît, fără nici un fel de rude înjur, fără copii, fără conversaţie sau prieteni. O, cîteodată este cumplit.

- Erikki este absolut la fel, spusese Azadeh. Străinii nu sînt ca noi, sînt foarte ciudaţi. Eu vreau să-mi petrec zilele cu prietenii şi cu copiii şi cu familia mea, dar Erikki nu vrea. E bine că Tommy şi Erikki lucrează în timpul zilei - tu eşti chiar mai norocoasă, pentru că Tommy lipseşte cîte două săptămîni la rînd de acasă şi atunci poţi să trăieşti şi tu nor mal. Şi mai e ceva, ştii, mi-au trebuit cîteva luni ca să mă obişnuiesc să dorm într-un pat.

- Eu n-am reuşit niciodată! O, e aşa de înalt de la podea, e foarte uşor să cazi, şi întotdeauna pe partea lui se face o adîncitură mare. întotdeauna dormi incomod şi te trezeşti cu dureri de spate. Patul e atît de îngrozitor în comparaţie cu saltelele noastre moi şi confortabile, cu covoarele frumoase de pe podea, plăcute şi civilizate!

- Da, însă Erikki nici nu vrea să audă de saltele şi covoare, insistă să dormim în pat. Nici nu mai vrea să încerce - uneori mă simt aşa de uşurată cînd e plecat...

— O, noi dormim aşa cum se cuvine, Azadeh. Am terminat cu prostia asta de pat occidental după prima lună de căsătorie.

- Cum ai reuşit?

- O, am oftat şi ni-am văicărit toată noaptea şi 1-am ţinut treaz pe sărmanul meu Tommy - după aceea eu am dormit în timpul zilei ca să fiu proaspătă seara şi să pot să oftez din nou toată noaptea, rîsese Sharazad încîntată. Apoi, după şapte nopţi, iubitul meu a renunţat şi următoarele trei nopţi am dormit ca un bebeluş, aşa cum se cuvine, pe jos. Acum doarme întotdeauna ca o persoană civilizată, chiar şi cînd este singur, la Zagros! De ce nu încerci şi tu? Iţi garantez că ai să reuşeşti, iubito, mai ales dacă te plîngi puţin că ai dureri

de spate din cauza patului şi dacă spui că, desigur, ţi-ar plăcea să faci dragoste, dar, te rog, fii puţin mai atent...

- Erikki al meu este mai deştept decît Tommy al tău - cînd a încercat sa doarmă pe saltea, el a fost cel care s-a foit toată noaptea şi a oftat. M-a ţinut trează trei nopţi la rînd, aşa că după aceea eram atît de istovită încît chiar că mi-a plăcut patul. Cînd mă duc în vizită la familia mea, dorm în mod civilizat, deşi atunci cînd este şi Erikki în palat, folosim un pat. Ştii, draga mea, mai este o problemă. Il iubesc pe Erikki, dar uneori este aşa de grosolan că îmi vine să mor. îmi răspunde cu „da" şi „nu" la orice îl întreb - spune şi tu, cum să faci conversaţie cu da şi cu nu?

Zîmbi acum unui gînd. Da, este foarte greu să trăieşti cu el, dar fără el este de neimaginat - toată dragostea lui şi buna dispoziţie şi dimensiunile şi forţa lui, şi face întotdeauna ceea ce vreau eu, numai că asta vine prea uşor şi nu am timp să-mi cizelez şiretlicurile.

- Sîntem amîndouă foarte norocoase, Sharazad, nu-i aşa?

- O, da, iubito. Poţi să rămîi o săptămînă-două? Chiar dacă Erikki trebuie să se întoarcă, o să rămîi? Te rog!

- Mi-ar plăcea. Cînd se duce Erikki înapoi... poate că am să-1 întreb.

Sharazad îşi schimbă poziţia în cadă, aducînd spuma peste sîni şi suflînd-o de pe mîini.

- Mac a spus că or să vină aici de la aeroport dacă întîrzie. Genny vine direct de ta ei de-acasă, dar nu înainte de ora nouă. Am rugat-o şi pe Paula să vină - ştii, italianca aia, dar nu pentru Bogger, ci pentru Charlie. Sharazad chicoti. Charlie mai că leşină de fericire cînd se uită la ea.

- Charlie Pettikin? O, dar asta e minunat. E chiar foarte bine. Atunci poate că ar trebui să-1 ajutăm, îi datorăm atît de mult! Hai să-1 ajutăm s-o ademenească pe italianca cea sexy!

- Minunat! Hai să facem un plan cum să i-o dăm pe Paula.

- Ca amantă sau ca nevastă?

- Ca amantă. Stai să mă gîndesc puţin. Cîţi ani are Paula? Trebuie, să aibă cel puţin douăzeci şi şapte. Crezi că ar putea

fi o soţie bună? Ar trebui să aibă o nevastă. La toate fetele pe care i le-am prezentat discret, Tommy şi cu mine, zîmbeşte şi ridică din umeri - am adus-o pînă şi pe verişoara mea de gradul trei, care are numai cincisprezece ani, gîndindu-mă că am să-1 tentez, dar n-a ieşit nimic. O, ce bine că acum ^vem ceva de pus la cale! Avem suficient timp să facem planuri, să ne îmbrăcăm şi să ne pregătim. Şi am cîteva rochii drăguţe pentru tine, să-ţi alegi pentru diseară.

- Mă simt aşa de ciudat, Sharazad, să nu am nimic, nimic. Nici bani, nici acte...

Pentru o clipă, Azadeh se întoarse înapoi, în Range Rover, la barieră, şi văzu aievea chipul mujahedinului acela gras care le luase actele, mitraliera lui îndreptată spre Erikki cînd acesta îl strivea de cealaltă maşină ca pe o nucă. Vedea şi acum sîngele şi murdăria care îi ţîşniseră pe gură.

- Să nu am nimic, spuse ea, alungîndu-şi gîndurile negre, nici măcar un ruj de buze.

- Nu-i nimic, am eu destule din toate. Şi Tommy o să fie încîntat că sînteţi aici. Nici lui nu-i place să mă ştie singură. Sărmana de tine, nu-ţi mai face griji acum, aici eşti în siguranţă.

Dar nu mă simt deloc în siguranţă, îşi spuse Azadeh, detestînd frica ce o mai stăpînea şi care îi era atît de străină de felul în care fusese crescută. Şi totuşi frica era aici şi parcă îi lua toată căldura apei. Nu m-am mai simţit nici o clipă în siguranţă de cînd 1-am lăsat pe Rakoczy jos, la sol, şi chiar şi , acel sentiment a durat numai o clipă - extazul datorat faptului că scăpasem de diavol toţi trei: eu, şi Erikki, şi Charlie. Chiar şi bucuria de a găsi o maşină cu rezervorul plin la micul aeroport tot nu m-a vindecat de spaimă. Nu pot să sufăr să-mi fie frică.

îşi strînse picioarele sub ea în cadă, apoi se ridică şi deschise robinetul de apă caldă, jucîndu-se în jetul fierbinte.

- Ce bine e, murmură Sharazad, sub spuma groasă şi în apa parcă mătăsoasă, îmi pare aşa de bine că vrei să mai stai.

Seara trecută, cînd Azadeh, Erikki şi Charlie ajunseseră acasă la familia Mclver, afară se făcuse deja întuneric. Nu

era loc pentru ei - Azadeh era prea înspăimîntată şi nu voia să stea în nici unul din apartamentele tatălui ei, nici chiar cu Erikki alături. Aşa că o întrebaseră pe Sharazad dacă se pot muta la ei pînă se întoarce Lochart. Sharazad acceptase imediat, încîntată, fericită de tovărăşie. Totul fusese foarte bine şi apoi, în timpul mesei, se auziseră focuri de armă în apropiere, iar Azadeh tresări înspăimîntată. *

- Nu trebuie să fii îngrijorată, spusese Mclver. Cîteva capete înfierbîntate şi-au dat drumul la supapele de supra-presiune, se vede că sărbătoresc ceva. N-ai auzit ordinul lui Khomeini ca toată lumea să depună armele?

Toată lumea fusese de acord şi Sharazad spusese:

- Toţi îl vor asculta pe Imam.

Spunea întotdeauna „Imam" cînd vorbea despre Khomeini, asociindu-1 aproape cu cei Doisprezece Imami ai şiismului - descendenţi direcţi ai Profetului Mohammed, ase-muindu-1 cu o divinitate, ceea ce era în mod sigur un sacrilegiu.

- Dar ceea ce a realizat Imamul este aproape un miracol, nu-i aşa? spusese Sharazad cu nevinovăţia ei cuceritoare. Cu siguranţă că libertatea noastră este darul lui Allah!

Apoi fusese aşa de bine şi de cald în pat cu Erikki, dar el era ciudat şi distrat şi nu era Erikki acela pe care îl cunoştea ea.

- Ce s-a întîmplat? Ce s-a întîmplat?

- Nimic, Azadeh. Mîine o să facem un plan. în seara asta n-am avut timp să stau de vorbă cu Mac. Mîine o să discutăm ce să facem, acum dormi, iubito.

Se trezise de două ori în timpul nopţii din cauza unor coşmaruri îngrozitoare şi strigase înnebunită după Erikki.

- Nu-i nimic, Azadeh, sînt aici. N-a fost decît un vis urît, acum eşti în siguranţă.

- Nu, nu sînt, nu mă simt în siguranţă, Erikki - ce se întîmplă cu mine? Hai să ne întoarcem la Tabriz sau să plecăm de-aici, să fugim de oamenii ăştia îngrozitori.

în dimineaţa aceea, Erikki plecase ca să se întîlnească cu Mclver, iar ea dormise ceva mai mult, dar nu-şi refâcuse decît prea puţin forţele, îşi petrecuse restul dimineţii visînd cu ochii deschişi sau ascultînd veştile pe care i le dăduse

Sharazad despre Galeg Morghi şi ascultînd zvonurile pe care le vehiculau servitorii: mulţi alţi generali împuşcaţi, noi arestări, închisorile luate cu asalt şi deschise de gloate. Hotelurile occidentale fuseseră incendiate sau ciuruite de gloanţe. Se spunea că Bazargan va lua frîiele guvernului, că mujahedinii se răsculaseră pe faţă în sud, kurzii la nord, Azerbaidjanul se declarase independent, triburile nomade Kash'kai şi Bakhtiari înlăturaseră şi ele jugul Teheranului. Că toţi depuseseră armele sau că nimeni nu depusese armele. Se mai zvonea că primul ministru, Bakhtiar, fusese prins şi împuşcat sau reuşise să scape între dealurile dinspre Turcia şi de acolo în America. Că preşedintele Carter pregătea o invazie sau recunoscuse guvernul lui Khomeini. Că trupele sovietice se masau la frontieră, gata să invadeze ţara, sau că Brejnev se pregătea să vină la Teheran ca să-1 felicite pe Khomeini. Că şahul aterizase în Kurdistan, sprijinit de trupele americane, sau că murise în exil.

Se duseseră apoi la masa de prînz cu părinţii lui Sharazad, la casa Bakravan de lîngă bazar, dar numai după ce Sharazad insistase să-şi pună chadorul, deşi ura chadorul şi tot ce reprezenta el. în casa mare a familiei Sharazadei auzi alte zvonuri, ceva mai puţin înfricoşătoare. Acolo nu se temea de nimic şi simţea că poate avea încredere în toată lumea. Era acelaşi belşug dintotdeauna, la fel ca şi la ea acasă, la Tabriz. Toţi servitorii zîmbeau, se simţeau în siguranţă şi aduceau mulţumiri lui Allah pentru victorie. Jared Bakravan le spusese foarte jovial că acum, o dată închise băncile străine, bazarul se va redeschide şi afacerile vor fi la fel de minunate şi înfloritoare ca odinioară, înainte să se fi instituit legile diavoleşti ale şahului.

După masa de^prînz se întorseseră în apartamentul Sharazadei. Pe jos. înfăşurate în chador. Nu avuseseră nici un fel de probleme şi toţi bărbaţii fuseseră deosebit de poli-ticoşi. Bazarul era supraaglomerat, dar tarabele arătau jalnic, cu extrem de puţine lucruri de vînzare, deşi toţi negustorii prevesteau că abundenţa bate la uşă - că vor veni camioane, trenuri sau vapoare cu mărfuri. Pe străzi, mii de oameni

mergeau încolo şi încoace. Numele lui Khomeini era pe toate buzele şi toţi îngînau întruna „Allah-u Akbarr". Aproape-toţi bărbaţii şi băieţii tineri erau înarmaţi, în schimb, cei mai în vîrstă nu purtau arme. în unele zone, membrii Gărzii Revoluţionare dirijau la întîmplare circulaţia, cu mişcări de amatori, sau stăteau fără să facă nimic. In alte locuri erau poliţişti, ca de obicei. Două tancuri trecură huruind pe lîngă ele, conduse de soldaţi, ducînd o mulţime de revoluţionari şi civili, care ovaţionau şi strigau spre trecători.

Dar chiar şi aşa, sub aparenta bucurie, se simţea că toţi sînt încordaţi, mai ales femeile, înfăşurate în chadorurile lor. La un moment dat, dînd colţul, văzură în faţă un grup de tineri care înconjuraseră o femeie brunetă, îmbrăcată în stil occidental, şi strigau la ea, o îmbrînceau, o insultau şi îi făceau semne obscene. Unii dintre ei se deschiseseră la pantaloni şi îşi fluturau penisul spre ea. Femeia avea vreo treizeci de ani, era îmbrăcată elegant, cu o jachetă scurtă peste fustă, avea picioare lungi şi părul de asemenea lung, sub o pălărioară. Un bărbat străbătu prin mulţime şi veni lîngă ea, ţipînd că sînt englezi şi să fie lăsaţi în pace. Tinerii nu-i dădură însă nici o atenţie lui, îmbrîncindu-1 la o parte, şi se concentrară tot asupra femeii, care împietrise de spaimă.

Sharazad şi Azadeh nu aveau cum să treacă mai departe, fiind prinse în mulţimea care se aduna în număr tot mai mare. Fură silite să stea şi să privească. Apoi veni un mullah şi ceru mulţimii să se împrăştie, iar celor doi străini le spuse furios să respecte legile islamice.

Cînd ajunseră acasă, Azadeh şi Sharazad se simţeau obosite şi murdare, îşi scoseseră hainele şi se prăbuşiseră pe saltelele care ţineau loc de pat.

- îmi pare foarte bine că am ieşit astăzi în oraş, spuse Azadeh ostenită, însă foarte îngrijorată. Dar noi, femeile, ar trebui să organizăm o mişcare de protest înainte de a fi prea tîrziu. Ar trebui să mărşăluim pe străzi fără chador şi fără văl, ca să-i facem pe mullahi să înţeleagă un lucru: nu sîntem vite, avem drepturi şi dacă vrem sau nu să purtăm chadorul, asta este decizia noastră, nu a lor.

- Da, aşa trebuie! La urma urmelor, şi noi am contribuit la cîştigarea victoriei!

Sharazad căscase, pe jumătate adormită.

- O, sînt atît de obosită!

Somnul de după-amiază fusese binefăcător.

Azadeh privea acum leneş la băşicuţele de apă, fierbinte din nou, trăgînd în nări mirosul plăcut al spumei de baie. Se ridică apoi în şezut şi îşi dădu la o parte spuma de pe umeri şi de pe sîni.

- E ciudat, Sharazad, dar astăzi am fost foarte bucuroasă că am chadorul pe mine. Bărbaţii ăia erau îngrozitori.

- Bărbaţii de pe stradă sînt întotdeauna îngrozitori, draga mea Azadeh.

Sharazad deschise ochii şi se uită la ea, la pielea aurie strălucitoare şi la vîrfurile semeţe ale sînilor.

- Eşti aşa de frumoasă, dragă Azadeh!

- Mulţumesc, dar tu eşti cea cu adevărat frumoasă dintre noi două.

Azadeh puse mîna pe pîntecele Sharazadei şi o bătu uşurel:

- Mămică, ei?

- O, aşa sper.

Sharazad oftă, închise ochii şi se lăsă din nou în apa fierbinte.

- Nu pot să-mi închipui că am să fiu mamă. încă trei zile şi am să ştiu sigur. Tu şi cu Erikki cînd aveţi de gînd să faceţi copii?

- Peste un an sau doi, spuse Azadeh cu aceeaşi voce calmă pe care o avea întotdeauna cînd spunea această minciu nă, în adîncul sufletului ei se temea că e stearpă, căci nu folosise nici o metodă de protecţie de cînd era căsătorită şi dorise din toată inima să aibă un copil cu Erikki chiar de la început. Mereu acelaşi şi acelaşi coşmar: că avortul îi spul berase orice şansă de a avea un copil, deşi medicul german o asigurase că nu este cazul să se gîndească la aşa ceva. Cum de am putut să fiu aşa de proastă?

Lesne! Eram îndrăgostită. Aveam doar şaptesprezece ani

şi eram îndrăgostită, o, ce profund îndrăgostită! Nu aşa ca de Erikki, pentru care aş fi gata să-mi dau şi viaţa cu plăcere. Cu Erikki totul este adevărat şi pentru totdeauna, şi e blînd şi pătimaş şi mă simt în siguranţă. Cu John al meu Ochi-Strălucitori, totul a fost ca un vis.

Ah, mă întreb unde eşti acum, ce faci? Tu, cel atît de înalt, de blond, cu ochi atît de albaştri şi aşa de, ah, aşa de englez! Cu cine te-ai însurat? Cîte alte inimi ai mai zdrobit, aşa cum mi-ai zdrobit-o pe a mea, dragule?

în vara aceea era la o şcoală din Rougemont ^ satul învecinat cu cel în care terminase şcoala -, pentru ca să înveţe franţuzeşte. Era după plecarea Sharazadei. Il cunoscuse la Sonnenhof, se încălzea la soare şi admira frumuseţea Gstaad-ului înconjurat de munţi. Avea nouăsprezece ani, iar ea împlinise de trei zile şaptesprezece. Toată vara aceea hoinăriseră prin Ţara de Sus - ce frumos fusese, o, ce frumos! -, sus pe munte, prin păduri, se scăldaseră în rîurile de munte, se jucaseră, făcuseră dragoste şi ajunseseră pînă sus, sus de tot, deasupra norilor.

Prea mulţi nori, îşi spuse ea visătoare, tot capul mi-era pe-atunci în nori, ştiam cîte ceva despre viaţă şi despre bărbaţi, dar, de fapt, nu ştiam nimic. Şi apoi venise toamna şi el spusese: „îmi pare rău, dar trebuie să mă întorc la universitate, însă am să mă întorc de Crăciun."

Nu se mai întorsese, iar ea aflase cu mult înainte de Crăciun. Numai spaimă şi groază acolo unde ar fi trebuit să fie numai şi numai fericire. Era încremenită de frică să nu se afle la şcoală, care i-ar fi informat imediat pe părinţii ei. în Elveţia era împotriva legii avortul fără consimţămîntul părinţilor, aşa că trebuise să treacă graniţa în Germania, unde lucrul ăsta era posibil, îl găsise apoi pe medicul acela amabil care o liniştise şi îi dăduse toate asigurările că va fi bine. Nu avusese nici un fel de durere, nici necazuri după aceea, numai anumite dificultăţi cînd fusese nevoită să împrumute bani. Tot îl mai iubea pe Johnny. Apoi, în anul următor terminase şcoala, totul rămăsese secret şi ea se întorsese acasă, la Tabriz. Mama vitregă reuşise să afle cumva - sînt sigură că i-a spus Najoud. Sora mea vitregă m-a trădat, doar ea fusese cea care îmi făcuse rost de bani. Tata ştia.

Un an se simţise ca un fluture pironit în insectar. Apoi venise pacea - adică, o anumită formă de pace. îl implorase s-o lase să se ducă la Universitatea din Teheran.

- Sînt de acord dacă juri pe Dumnezeu că nu te încurci în nici o aventură sentimentală, mă asculţi întru totul şi te căsă toreşti numai cu omul pe care am să-1 aleg eu, spusese hanul.

Fusese prima în grupa ei. îl rugase apoi s-o lase să se înscrie în Corpul învăţătorilor, încercînd să găsească un pretext pentru a părăsi palatul hanului.

- De acord, dar numai pe pămînturile noastre. Avem destule sate de care poţi să ai grijă, spusese el.

Mulţi bărbaţi din Tabriz voiseră să se căsătorească cu ea, însă tatăl ei îi refuzase, fiindu-i ruşine cu ea. Apoi apăruse Erikki.

- Şi cînd stăinul ăsta, cînd,.. monstrul ăsta sărac, vul gar, prost crescut, idolatru, care nu ştie o iotă de turcă sau de farsi, care nu are habar de istoria noastră şi cum să se poarte într-o societate civilizată şi al cărui unic talent este acela că poate să bea uriaşe cantităţi de votcă şi să zboare cu elicopterul - cînd o să afle că nu eşti virgină, că eşti întinată, stricată şi poate vătămată pentru toată viaţa?

- I-am spus deja, tată, răspunsese ea printre lacrimi. Şi i-am mai spus că nu pot să mă căsătoresc fără încuviinţarea ta.

Urmase apoi miracolul cu atacul asupra palatului, cînd tatăl ei fusese cît pe-aci să fie ucis, şi Erikki se purtase ca un războinic răzbunător din vechile cărţi de legende. Primise încuviinţarea să se căsătorească - alt miracol. Iar Erikki înţelesese totul - încă un miracol. Dar pînă acum nu rămăsese însărcinată. Bătrînul doctor Nutt îi spusese că este perfectă şi normală şi că trebuie să aibă răbdare. Cu ajutorul lui Allah, în curînd o să aibă un fiu şi de data asta avea să fie numai fericire, aşa cum este cu Sharazad, care este aşa de frumoasă cu chipul ei drăgălaş, cu şoldurile şi sînii plini, cu părul şi pielea ca mătasea.

Simţea moliciunea prietenei sale sub degetele ei şi îi făcea o plăcere imensă, începu să o mîngîie absentă, lâsîndu-se în voia căldurii apei şi a tandreţei. Ce binecuvîntare

pentru noi să fim femei, îşi zise ea, pentru că putem să facem baie împreună, să ne sărutăm şi să ne iubim fără păcat.

- Ah, Sharazad, murmură ea, lăsîndu-se învinsă de plăcere, cît de mult îmi place să te ating!

în oraşul vechi, ora 19.52. Jared Bakravan, tatăl Sharazadei, se găsea în camera lui particulară de deasupra magazinului, cu faţa spre strada Zarafilor, în inima bazarului care aparţinuse familiei sale timp de cinci generaţii la rînd şi se aflaîntr-una dintre cele mai favorabile poziţii. Specialitatea lui erau serviciile bancare şi financiare. Şedea pe un teanc gros de covoare, bînd ceai împreună cu un vechi prieten, Aii Kia, care reuşise să facă în aşa fel încît să fie numit funcţionar în guvernul lui Bazargan. Aii Kia nu purta barbă şi avea ochelari. Bakravan avea o barbă albă şi o înfăţişare greoaie. Amîndoi aveau în jur de şaizeci de ani şi se cunoşteau de o viaţă.

- Şi cum va fi înapoiat împrumutul, pentru ce perioadă de timp? întrebă Bakravan.

- Din cîştigurile de la petrol, ca de obicei, spuse Kia cu răbdare, exact aşa cum ar fi făcut şi şahul, pentru o perioadă de peste cinci ani, cu dobînda obişnuită de unu la sută pe lună. Prietenul meu Mehdi, Mehdi Bazargan, spune că Parlamentul va garanta împrumutul din momentul în care îl primeşte. Zîmbi şi adăugă, exagerînd puţin: întrucît eu nu fac parte numai din cabinetul lui Mehdi, ci şi din cabinetul lui particular, pot să veghez personal asupra legislaţiei. Bineînţeles că ştii şi tu cît de important este acest împrumut, chiar şi pentru bazar.

Bineînţeles. Bakravan se trase de barbă ca să-şi stăpînească rîsul. Sărmanul Aii, îşi spuse el, la fel de fudul ca de obicei! Bătrînul meu prieten!

- Sigur că n-am să-i spun nimic, însă unii oameni din bazar m-au întrebat ce se va întîmpla cu milioanele sub formă de lingouri, avansate deja în sprijinul revoluţiei? Avansate pentru ayatollahul Khomeini, Dumnezeu să-1 aibă în paza Sa, adăugă el politicos, gîndind în schimb: „De 1-ar lua cît

mai curînd Dumnezeu dintre noi, acum, că am cîştigat. De s-ar duce înainte ca mullahii lui hrăpăreţi şi răi să facă prea multe stricăciuni. Cît despre tine, bătrînul meu prieten Aii, răstălmăcitorul adevărului, tu, care exagerezi propria noastră importanţă, poţi să fii tu cel mai vechi prieten al meu, dar nu am încredere în tine mai mult decît are cămila în balega pe care tocmai a facut-o".

- Bineînţeles că aceste împrumuturi vor fi plătite de cum vom avea bani - în aceeaşi clipă, neîntîrziat! Cei din bazaru rile din Teheran care au contribuit cu împrumuturi sînt primii care vor fi plătiţi cînd se vor achita datoriile interne - noi, cei din guvern, ne dăm perfect de bine seama cît de impor tant a fost ajutorul vostru. Dar, Jared, Excelenţă, prietene, înainte de orice, trebuie să pornim din nou producţia de ţiţei şi pentru asta avem nevoie de numerar. Pro...

Uşa se deschise, dîndu-se de perete, şi Emir Paknouri se năpusti în încăpere. Era un om trecut de şaizeci de ani, înspăimîntat şi cu părul vîlvoi.

- Jared, vor să mă aresteze! strigă el, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

- Cine? Cine vrea să te aresteze şi de ce? rosti grăbit Bakravan. Toată liniştea obişnuită a casei dispăruse, în uşă se vedeau chipurile înspăimîntate ale vînzătorilor, funcţio narilor, băieţilor de la ceainărie şi ale managerilor, înghesuiţi unul într-altul.

- Pentru... pentru crime împotriva Islamului! scînci în spăimîntat Paknouri.

- Trebuie să fie o greşeală. Este imposibil!

- Da, este imposibil, dar... dar au venit la mine acasă cu numele meu... acum o jumătate de oră noi...

- Cine? Dă-mi numele lor şi am să le distrug părinţii. Cine a venit?

- Ţi-am spus! Gărzile Revoluţionare, Gărzile Verzi, da, ei au fost, bineînţeles, spuse Paknouri şi începu să povestească, poticnindu-se, iară să ţină seama de forfota care se iscase.

Aii Kia se albi la faţă şi cineva zise: „Allah să ne aibă în pază!"

-Acum o jumătate de oră, cu numele meu pe o bucăţică de hîrtie... numele meu, Emir Paknouri, şeful breslei aurarilor, care am dat milioane de riali... au venit la mine acasă şi m-au acuzat... Pe numele lui Aliaţi şi al Profetului, Jared, strigă el şi căzu în genunchi, n-am comis nici un fel de crime. Sînt unul din Bătrînii Bazarului, am dat milioane-şi... se opri brusc, văzîndu-1 pe Aii Kia. Kia, Aii Kia, Excelenţă, ştiţi doar foarte bine că eu am ajutat revoluţia!

- Bineînţeles! Kia era alb ca varul la faţă, iar inima îi bătea nebuneşte. Trebuie să fie o greşeală.

- Bineînţeles că este o greşeală! Bakravan îl cuprinse pe după umerupe sărmanul om şi încercă să-1 liniştească. Aduceţi imediat ceai proaspăt, porunci el.

- Şi whisky. Te rog, ai whisky? Am să beau ceaiul după aceea, murmură Paknouri.

-Aici nu, sărmane prieten, dar avem desigur votcă.

Băutura apăru deîndată. Paknouri luă o înghiţitură şi se înecă. Refuză al doilea pahar. In cîteva minute se calmă puţin şi începu să povestească din nou ce i se întîmplase.

- Conducătorul Gărzilor - erau cinci - conducătorul flutura o hîrtie şi cerea să mă vadă. Ne-a spus că hîrtia este semnată de un anume Uwari, în numele Komitehului Revoluţionar. Pentru numele lui Dumnezeu, cine sînt ăştia? Cine e omul ăsta, Uwari? Cine sînt ăştia - Komitehul Revoluţionar? Aii Kia, dumneata trebuie să ştii, fără îndoială.

- S-au pomenit multe nume, spuse Kia plin de importanţă, ascunzîndu-şi neliniştea ce-1 cuprindea ori de cîte ori se pomenea de „Komitehul Revoluţionar".

Ca toţi cei din guvern şi din afara lui, nu avea nici un fel de informaţii reale cu privire la componenţa acestuia sau la locul unde îşi avea sediul. Se ştia numai că fusese întemeiat, pare-se, în momentul în care Khomeini se întorsese în Iran, cu două săptămîni în urmă, şi de ieri, de cînd Bakhtiar fugise şi se ascunsese, începuse să acţioneze de parcă ar fi fost însăşi legea, guvernînd în numele lui Khomeini şi prevalîndu-se de autoritatea lui. Numea rapid judecători noi, cei mai mulţi fără o pregătire juridică adecvată, autoriza arestări, tribunale

revoluţionare şi execuţii imediate, cu totul în afara legilor şi a jurisprudenţei normale - şi împotriva Constituţiei!

- Chiar în dimineaţa aceasta, prietenul meu Mehdi... începu el pe un ton confidenţial, transmiţînd zvonul ca şi cînd ar fi fost o ştire din sursă personală, s-a dus la ayatollah şi a ameninţat că demisionează dacă Komitehul Revoluţionar nu încetează să mai treacă peste capul lui şi să ia hotărîri după plac, aşa că i-a pus cu botul pe labe definitiv.

- Allah fie lău'dat, spuse Paknouri, foarte uşurat. N-am învins în revoluţie ca să lăsăm alţi nelegiuiţi să ia locul SAVAK-ului, a dominaţiei străine şi a şahului!

- Sărmanul meu prieten, sărmanul meu prieten, spuse Bakravan, cît de mult trebuie să suferi! Nu contează, acum eşti în siguranţă. Rămîi aici în seara asta. Aii, mîine dimineaţă, imediat după prima rugăciune, te duci la primul-ministru şi te asiguri ca problema asta să fie rezolvată şi nebunii aceia pedepsiţi. Noi ştim cu toţii că Emir Paknouri este patriot, că el şi toţi aurarii au sprijinit revoluţia şi sînt foarte importanţi în problema acestui împrumut.

închise ochii, obosit de toate platitudinile pe care le debita acum Aii Kia şi îşi ascunse un căscat. Era obosit şi îi era foame. Un pui de somn înainte de cină mi-ar prinde foarte bine.

- îmi pare rău, Excelenţele Voastre,-dar am nişte treburi de rezolvat. Paknouri, bătrîne, mă bucur că totul s-a terminat cu bine. Rămîi aici în seara asta, servitorii o să-ţi pregătească saltelele şi pernele şi să nu-ţi faci griji! Aii, prietene, mă însoţeşti pînă la poarta bazarului? Ai maşină? întrebă el fin, ştiind că primul avantaj de care se bucură un ministru ad junct este maşina cu şofer şi o cantitate nelimitată de benzină.

- Da, mulţumesc. Primul-ministru a insistat în sensul ăsta, da, a insistat - ştii, cred că e vorba de importanţa minis terului nostru.

- Voia lui Allah, spuse Bakravan.

Ieşiră cu toţii satisfăcuţi din încăpere şi coBorîră scara îngustă în pasajul mic ce ducea spre magazinul din faţă. Zîmbetele pieriră şi gura li se umplu de fiere.

Aici îi aşteptau cei cinci membri ai Gărzilor Verzi, Gărzile Revoluţionare, şezînd neglijent pe pupitre şi pe bănci, toţi înarmaţi cu carabine americane. Abia împliniseră douăzeci de ani, erau nebărbieriţi sau purtau barbă, îmbrăcaţi sărăcăcios şi murdari, unii cu pantofii găuriţi, alţii fără şosete. Conducătorul lor se scobea tacticos în dinţi, iar ceilalţi fumau, scuturînd fără jenă scrumul pe covoarele scumpe de Kash'kai ale lui Bakravan. Unul dintre tineri tuşea rău cînd fuma, cu o respiraţie şuierătoare.

Bakravan simţi că i se moaie genunchii. Tot personalul lui încremenise lîngă perete. Absolut toţi. Pînă şi băiatul lui preferat de la ceainărie, în stradă era linişte - nu se vedea nici ţipenie de om, pînă şi proprietarii magazinelor de vizavi, unde se dădeau bani cu împrumut, dispăruseră.

- Salaam, aga, Allah să vă binecuvînteze, spuse el po
liticos şi vocea lui sună straniu. Ce pot face pentru dumnea
voastră?

Conducătorul nu-i dădu nici o atenţie şi rămase cu ochii pironiţi asupra lui Paknouri. Avea o faţă frumoasă, însă cu multe cicatrice provocate de o boală parazitară, datorată unor muşte de nisip, boală aproape endemică în Iran. Abia trecuse de douăzeci de ani, avea ochii negri ca şi părul, iar mîinile lui asprite de muncă se jucau cu carabina. Se numea Yusuf Sen var - Yusuf zidarul.

Tăcerea era din ce în ce mai adîncă şi Paknouri abia mai putea suporta tensiunea.

- Este o greşeală, gemu el. Faceţi o greşeală!

-Ai crezut că ai să scapi de răzbunarea lui Allah dacă ai să fugi de-acasă? Vocea lui Yusuf era moale, aproape amabilă, deşi cu un accent aspru, specific unui sat pe care Bakravan nu-1 putea localiza.

- Ce răzbunare a lui Allah? gemu din nou Paknouri.

- Nu ai lucrat cu şi pentru străini ani la rînd, ajutîndu-i
să care la ei acasă bogăţiile patriei noastre?

- Bineînţeles că nu pentru asta, ci ca să creez locuri de
muncă şi să ajut dezvoltarea ec...

- Nimic! Nu l-ai slujit tu ani de zile pe Satana-Şahul?

- Nu, am fost în opoziţie, ţipă Paknouri, toată lumea ştie că eu, eu... am fost în opo…

- Dar cu toate astea 1-ai slujit şi i-ai îndeplinit poruncile.

Faţa lui Paknouri se schimonosi, incapabil să se mai controleze. Gura se mişca, încercînd să articuleze sunetele, dar cuvintele nu reuşeau să-i treacă de buze. Apoi croncăni:

- Toată lumea 1-a slujit, bineînţeles că toată lumea 1-a slujit, era şah, dar noi am lucrat pentru revoluţie... Şahul era şah, bineînţeles că toată lumea 1-a slujit cît a fost la putere...

- Imamul nu 1-a slujit, spuse Yusuf şi vocea lui deveni brusc aspră. Imamul Khomeini nu 1-a slujit niciodată pe şah. în numele lui Dumnezeu, nu-i aşa? Mută încet privirea de la unul la altul. Nimeni nu răspunse.

în tăcerea care se lăsase, Bakravan văzu cum omul bagă mîna într-un buzunar zdrenţăros şi scoate un petic de hîrtie. Ştia că el este singurul dintre cei de faţă care putea opri acest coşmar.

- Din ordinul Komitehului Revoluţionar, începu Yusuf, şi al lui Ali'allah Uwari, Paknouri Zgîrcitul eşti chemat la judecată. Să te supui...

x - Nu, Excelenţă, spuse Bakravan ferm, dar politicos, simţindu-şi pulsul în urechi. Aici sîntem în bazar. De la începutul începuturilor, ştii că bazarul îşi are legile lui şi conducătorii lui. Emir Paknouri este unul dintre aceştia şi nu poate fi arestat sau ridicat de aici împotriva voinţei sale. Aceasta este legea bazarului de la începuturile începutului. Nu poate fi atins.

Privi neînfricat spre tinerii din faţa lui, ştiind că nici şahul, nici chiar SAVAK nu îndrăzniseră vreodată să le încalce drepturile sau regulile.

- Legea bazarului este mai presus de legea lui Allah, zarafule Bakravan?

Bakravan simţi un fior de gheaţă pe şira spinării.

- Nu, nu, bineînţeles că nu.

- Bine. Eu ascult de legea lui Allah şi de lucrarea Lui.

- Dar nu poţi să arest...

Ascult de legea lui Allah şi împlinesc numai lucrarea Lui!

Ochii negri ai tînărului sclipeau încrezători sub sprîncenele negre. Făcu un semn către carabină.

- Nu am nevoie de această armă - nici unul dintre noi nu are nevoie de arme atunci cînd împlineşte lucrarea lui Allah. Mă rog din toată inima să devin martir al Domnului, pentru că atunci mă voi duce direct în Paradis, fără să mai i]
fiu judecat, şi toate păcatele mi se vor ierta. Dacă va fi în 'j
-
seara asta, îl voi binecuvînta pe cel care mă va omorî, pentru că ştiu că am să mor împlinind lucrarea lui Allah.

- Allah e mare, spuse unul dintre oameni şi ceilalţi repetară după el ca un ecou.

- Da, Allah este mare. Dar tu, zarafule Bakravan, te-ai rugat astăzi de cinci ori, aşa cum a poruncit Profetul?

- Bineînţeles, bineînţeles, se auzi Bakravan spunînd. Ştia că această minciună nu constituie un păcat, pentru că este *taqiyah* - ascunzătoare. Profetul permitea oricărui musulman să mintă dacă îşi simţea viaţa în primejdie.

- Bine, atunci taci şi ai răbdare. Am să mă întorc şi la tine mai tîrziu.

Bakravan fu scuturat de un alt fior de gheaţă cînd văzu că tînărul îşi îndreaptă din nou atenţia spre Paknouri.

- Din ordinul Komitehului Revoluţionar şi al luiAli'allah Uwari, Paknouri Zgîrcitul supune-te Allah pentru crime îm potriva Lui.

• Paknouri se strădui să articuleze cîteva cuvinte: -
Eu... eu... nu poţi... aici... Aii Kia îşi drese glasul.

- Ascultaţi, poate că ar fi mai bine să lăsăm treaba asta pe mîine, începu el, încercînd să vorbească foarte semeţ. Este clar că Emir Paknouri este tulburat de greşea...

- Tu cine eşti?

Tînărul îl sfredeli cu privirea, aşa cum făcuse mai înainte cu Paknouri şi Bakravan. Ei?

- Sînt ministrul adjunct Aii Kia, răspunse Aii, păstrîndu-şi curajul sub privirea aspră a celui din faţa lui, de Ja

T

Departamentul Finanţelor, membru al cabinetului pri-mului-ministru Bazargan, şi vă sugerez să aşteptaţi pînă mîi...

- Pentru numele lui Allah, dumneata, Departamentul Finanţelor, Bazargan al dumitale şi cabinetul lui nu aveţi nimic de-a face cu mine sau cu noi. Noi ascultăm de mullahul Uwari, care ascultă de Komiteh, care ascultă de Imam, care ascultă de Allah.

Omul se scarpină absent şi îşi îndreptă din nou atenţia spre Paknouri.

- In stradă, porunci el, cu o voce încă stăpînită. Sau te luăm pe sus.

Paknouri se prăbuşi pe covor cu un geamăt şi rămase nemişcat. Ceilalţi priveau neajutoraţi, iar cineva murmură: „Voia lui Allah". Băiatul de la ceainărie începu să plîngă.

- Linişteşte-te, băiete, spuse Yusuf blînd. A murit?

Unul dintre oamenii lui se aplecă peste cel de jos şi spuse:

- Nu. Voia Domnului.

- Cum va vreaAllah. Hassan, ridică-1, bagă-i capul într-o găleată cu apă şi, dacă nu-şi revine, o să-1 ducem pe sus.

- Nu, interveni curajos Bakravan. Nu, o să rămînă aici, este bolnav şi...

- Eşti surd, bătrîne?

In vocea lui Yusuf parcă se spărsese,ceva. Spaima se instala grea, materială parcă, în încăpere. Băieţelul .îşi băgă pumnul în gură ca să nu mai plîngă din nou. Yusuf rămase cu ochii pironiţi asupra lui Bakravan, în timp ce bărbatul care se numea Hassan, lat în umeri şi vînjos, îl ridică cu uşurinţă pe Paknouri şi ieşi din magazin, pornind pe aleea din faţă.

- Voia lui Allah, spuse el cu ochii la Bakravan. Ei?

- Unde... vă rog, unde îl duceţi?

- La închisoare, bineînţeles. Unde altundeva?

- La ce... la ce închisoare, vă rog?

Unul dintre ceilalţi oameni izbucni în rîs.

- Ce contează la ce închisoare?

Pentru Jared Bakravan şi ceilalţi, încăperea devenise acum înăbuşitoare ca o celulă, deşi aerul nu se schimbase şi partea dinspre faţadă era deschisă ca întotdeauna.

- Aş vrea să ştiu, Excelenţă, spuse Bakravan cu voce groasă, încercînd să-şi ascundă ura. Vă rog.
- E vin.

Era cea mai cumplită dintre închisorile din Teheran. Yusuf sesiză un nou val de teamă printre cei de faţă. Probabil că toţi sînt vinovaţi dacă sînt atît de înspăimîntaţi, îşi zise el. Aruncă o privire în spate, la fratele lui mai mic. Acesta avea abia cincisprezece ani, era plăpînd şi tuşea mereu.

- Dă-mi hîrtia.

Scoase şase bucăţi de hîrtie şi căută printre ele. O găsi pe cea pe care o căuta.

- Uite-o, Yusuf.

Conducătorul se uită la ea.

- Eşti sigur că asta e?
- Da. Tînărul arătă cu degetul bont spre nume şi citi apoi încet, pe litere: J-A-R-E-D B-A-K-R-A-V-A-N.

Cineva murmură: „Allah să ne aibă în paza Sa".

în tăcerea care se aşternuse, Yusuf luă hîrtia şi i-o întinse lui Bakravan. Ceilalţi urmăreau scena încremeniţi de groază.

Abia respirînd, bătrînul luă hîrtia cu degete tremurătoare. Pentru o clipă, imaginea îi juca dinaintea ochilor. Apoi desluşi cuvintele: „Jared Bakravan din bazarul Teheran, din ordinul Komitehului Revoluţionar şi al lui Ali'allah Uwari, eşti convocat în faţa Tribunalului Revoluţionar de la închisoarea Evin mîine dimineaţă, după prima rugăciune, ca să răspunzi la întrebări". Hîrtia era semnată Ali'allah, iar scrisul de analfabet.

- Ce întrebări? rosti el abia auzit.
- Cum va fi voia lui Allah.

Căpetenia grupului îşi puse carabina pe umăr şi se ridică.

- Pe mîine dimineaţă. Adu hîrtia cu tine şi să nu întîrzii.

Ieşi din încăpere.

în apropierea Ambasadei Americane, ora 20.15. Erikki aştepta aproape de patru ore. De acolo de unde şedea, la fereastra din apartamentul prietenului său Christian Tollonen, situat la etajul întîi, vedea zidurile înalte scăldate în lumină

ale clădirilor ambasadei din josul străzii, îi vedea pe puşcaşii marini care băteau din picioare din cauza frigului, în faţa porţilor mari de fier şi a masivei clădiri a ambasadei. Circulaţia era încă foarte intensă, strangulată ici-colo, toată lumea claxona şi încerca să avanseze, pietonii erau la fel de nerăbdători şi neatenţi la maşini ca de obicei. Nici un semafor nu funcţiona, nu se vedea nici un poliţist pe nicăieri. Nu că ar fi fost vreo diferenţă, îşi spuse Erikki, iranienii nu se sinchisesc de regulile de circulaţie. Niciodată nu le-a păsat şi niciodată n-o să le pese de ele. Ca şi nebunii ăia din şosea care s-au rostogolit în prăpastie şi au murit. Aşa e şi la Tabriz, şi la Qazvin.

Pumnul lui uriaş se încleşta cînd îşi aminti de Qazvin. La Ambasada Finlandeză, aflase în dimineaţa asta că la Qazvin se declanşase o revoltă, naţionaliştii azerbaidjeni din Tabriz se răsculaseră din nou şi se duceau lupte împotriva forţelor locale credincioase guvernului lui Khomeini, şi că regiunea de la graniţă, de mare importanţă strategică şi foarte bogată în petrol, se declarase independentă faţă de Teheran, independenţă pentru care luptase de sute de ani, sprijinită întotdeauna de Rusia, duşmanul permanent al Iranului, care rîvnea la teritoriul acestuia. Rakoczy şi alţii ca el mişunau probabil prin Azerbaidjan.

- Bineînţeles că sovieticii sînt cu ochii pe noi, spusese mînios Abdollah Han în timpul disputei lor, chiar înainte să plece cu Azadeh spre Teheran. Bineînţeles că Rakoczy al dumitale şi oamenii lui sînt la putere aici. Mergem pe marginea celei mai periculoase prăpăstii din lume, pentru că noi sîntem cheia lor către Golf şi Hormuz, vena jugulară a Occidentului. Dacă n-am fi fost noi, Gorgonii, relaţiile noastre tribale şi cîţiva dintre aliaţii noştri kurzi, am fi devenit de mult timp republică sovietică; ne-am fi alăturat celeilalte jumătăţi a Azerbaidjanului pe care ne-au furat-o sovieticii cu ani în urmă, ajutaţi, ca de obicei, de perfizii englezi - o, cum îi urăsc pe englezi, chiar mai mult decît pe americani, care nu sînt decît nişte barbari proşti şi lipsiţi de educaţie. E adevărat, nu-i aşa?

"V^fStiL.
-^ "v^S^pY--^
?,-£•§•

- Nu sînt aşa, nu cei pe care i-am cunoscut eu. Iar S-G s-a purtat corect cu mine.

- Deocamdată. Dar te vor trăda. Englezii îi trădează pe toţi cei care nu sînt englezi, ba chiar şi dacă sînt, în cazul că aşa le convine lor.

-Insha'Allah.

Abdollah Gorgon Han rîsese fără veselie.

- Insha'Allah! Şi, Insha'Allah, armata sovietică s-a retras dincolo de frontiera şi după aceea i-am zdrobit pe trepăduşii lor şi am călcat în picioare Republica Democrată Azerbaidjan şi Republica Populară Kurdă inventate de ei. Dar îi admir pe sovietici, joacă numai la cîştig şi modifică regulile jocului după cum le convine lor, ca să cîştige. Adevăratul învingător în războiul vostru mondial a fost Stalin. El a fost colosul. Nu el a fost cel care a dictat şi a dominat totul şi la Yalta, şi la Potsdam, şi la Teheran - nu a reuşit el să-i manevreze cum a vrut pe Churchill şi pe Roosevelt? N-a stat Roosevelt chiar cu el, la Ambasada Sovietică din Teheran? Ce-am mai rîs noi, iranienii. Marele Preşedinte i-a oferit lui Stalin viitorul pe tavă, cînd ar fi putut să-1 arunce înapoi, peste graniţele lui. Ce geniu! Pe lîngă el, aliatul vostru, Hitler, a fost un cîrpaci neajutorat! Voia lui Allah, nu-i aşa?

- Finlanda a trecut de partea lui Hitler numai ca să lupte împotriva Uniunii Sovietice şi să ne luăm înapoi pămînturile.

- Dar aţi pierdut, aţi ales prost şi aţi pierdut. Chiar şi un prost putea să-şi dea seama că Hitler o să piardă. Cum a putut Reza Şah să fie aşa de prost? Ah, căpitane, niciodată n-am înţeles de ce v-a lăsat Stalin pe voi, finlandezii, să trăiţi. Dacă aş fi fost în locul lui, aş fi ras Finlanda de pe faţa pămîntului ca învăţătură de minte pentru alţii, aşa cum a mai decimat zeci de alte ţări. De ce v-a lăsat în viaţă? Pentru că 1-aţi înfruntat în timpul Războiului de Iarnă?

- Nu ştiu. Poate. Sînt de acord că sovieticii nu renunţă niciodată.

- Niciodată, căpitane. Dar nici noi. Noi, azerbaidjenii, vom reuşi întotdeauna să manevrăm în aşa fel încît să-i ţinem la distantă. Cum am făcut în '46.

Dar atunci Occidentul a fost puternic, a apărut Doctrina Truman care-i avertiza pe sovietici să stea la locul lor, îşi spusese Erikki posomorît. Dar acum? Acum este Carter la cîrmă. Care cîrmă?

Se aplecă greoi şi îşi umplu din nou paharul, nerăbdător să ajungă mai repede la Azadeh; în apartament era rece şi rămăsese cu haina pe el. încălzirea centrală nu funcţiona şi trăgea pe la geamuri. Dar camera era mare şi plăcută, avea un aer masculin cu scaunele ei vechi, netapiţate, cu pereţii împodobiţi cu covoare persane mici, dar de bună calitate, şi bronzuri. Cărţi, reviste şi ziare erau împrăştiate peste tot, pe mese, pe scaune şi pe rafturi - în finlandeză, rusă, iraniană -, pe unul din rafturi era aruncată neglijent o pereche de pantofi de damă. Sorbi din votcă, încîntat de căldura pe care o simţea pe dinăuntru, apoi mai privi o dată pe fereastră spre ambasadă. O clipă se gîndi dacă n-ar fi mai bine să emigreze în SUA cu Azadeh.

„Bastioanele se prăbuşesc, îşi spuse el. în Iran nu mai este nici o siguranţă, Europa este atît de vulnerabilă, iar Finlanda este pe muchie de cuţit..."

Atenţia îi fu atrasă de cele ce se petreceau jos, în stradă. Circulaţia era acum complet blocată de grupuri de tineri care se adunau pe ambele trotuare. Ambasada SUA era situată la intersecţia dintre Tahkt-e-Jamshid şi bulevardul principal, numit Roosevelt. Aşa se chema înainte, îşi aminti el vag. Acum oare cum s-o fi numind? Strada Khomeini? Strada Revoluţiei?

Uşa din faţă se deschise şi un tînăr finlandez strigă zîmbind:

- Bună, Erikki.

Christian Tollonen purta o căciulă rusească de blană şi un palton îmblănit pe care le cumpărase de la Leningrad cînd făcuse un chef într-un week-end împreună cu alţi colegi de la Universitate.

- Ce veşti ai?
- Aştept de patru ore.
- Trei ore şi douăzeci şi două de minute şi jumătate din

cea mai bună votcă rusească, „Moskovskaia", de contrabandă, pe care o putem obţine aici. Şi ne-am înţeles că vor fi trei-patru ore.

Christian Tollonen abia trecuse de treizeci de ani, era necăsătorit, blond, cu ochi cenuşii, şi era ataşat cultural adjunct la Ambasada Finlandeză. Se împrieteniseră de cînd venise în Iran, cu cîţiva ani în urmă.

- Toarnă-mi şi mie una, pentru Dumnezeu - am trecut pe lîngă o altă demonstraţie şi abia am reuşit să străbat printre ei.

Cu paltonul pe el, se apropie de fereastră.

Cele două jumătăţi ale mulţimii se uniseră acum şi oamenii se îmbulzeau spre complexul ambasadei. Toate porţile fuseseră închise. Erikki observă neliniştit că printre tineri nu erau mullahi. Se auzeau strigăte.

- Moarte americanilor, moarte lui Carter, îi traduse Christian, care vorbea curent farsi, pentru că şi tatăl lui fusese diplomat tot în Iran şi făcuse cinci ani de şcoală aici.

- Aceleaşi porcării ca de obicei. Jos Carter şi imperia lismul american.

- Nu se aude nici un „Allah-u Akb.ar", spuse Erikki. Pentru o clipă, se duse cu gîndul la bariera de pe şosea şi 'simţi un bolovan de gheaţă în stomac.

- Nu sînt mullahi.

- Nu. N-am văzut nici unul prin preajmă.

în stradă, zarva se înteţise, fiindcă se mai adunaseră şi alte grupuri în jurul porţilor de fier.

- Cei mai mulţi sînt studenţi de la Universitate. Au crezut că sînt rus şi mi-au spus că la Universitate a fost o bătălie în toată regula, stîngiştii împotriva Bandelor Verzi - cu vreo douăzeci sau treizeci de răniţi şi că încăierarea mai continuă.

în timp ce cei doi prieteni priveau în jos, vreo cincizeci-şaizeci de tineri începură să zgîlţîie porţile.

- Au chef de luptă!

- Şi nu este nici un poliţist care să-i oprească.

Erikki îi întinse paharul.

- Ce ne-am face noi fără votcă?

- Am bea coniac, rîse Erikki. Ai totul?

- Nu, dar am făcut începutul. Christian se aşeză într-unul din fotoliile din apropierea măsuţei joase din faţa lui Erikki şi îşi deschise servieta.

- Ai aici copii după certificatele voastre de naştere şi de căsătorie - slavă Domnului că am avut copiile. Paşapoarte noi pentru voi doi - am reuşit să conving pe cineva din biroul lui Bazargan să-1 ştampileze pe al tău cu permisiunea de rezidenţă temporară pentru trei luni.

- Eşti un adevărat magician.

- Mi-au promis că o să-ţi elibereze un nou permis de zbor iranian, dar nu mi-au spus cînd. Au spus că eşti în regulă cu cartea ta de identitate şi fotocopia permisului britanic. Acum, uite, paşaportul lui Azadeh e numai temporar, îl deschise şi îi arătă fotografia. Nu este tip. Ani făcut o copie polaroid după fotografia pe care mi-ai dat-o tu, dar merge pînă o să-i găsim una ca lumea. Pune-o să-1 semneze de cum te întîlneşti cu ea. A ieşit vreodată din ţară de cînd te-ai căsătorit cu ea?

- Nu, de ce?

- Dacă iese din ţară cu un paşaport finlandez - ei bine, nu ştiu cum îi va afecta chestia asta statutul de iraniană. Autorităţile au fost întotdeauna foarte sensibile, mai ales cînd e vorba de cetăţenii lor. Khomeini pare să fie şi mai xenofob, aşa că probabil că regimul lui va fi şi mai dur. S-ar putea ca ei să considere că a renunţat la naţionalitate şi cred că n-au să-i mai îngăduie să se mai întoarcă.

Din stradă se auziră ţipete puternice, distrăgîndu-le o clipă atenţia de la discuţia lor. Sute de oameni ameninţau cu pumnii în aer. Cineva avea un megafon şi îi aţîţa şi mai tare.

- Dacă e s-o luăm după ceea ce simt eu acum, dacă pot s-o scot de-aici, nu mă interesează, spuse Erikki.

Bărbatul mai tînăr îi aruncă o privire. După o clipă, Christian spuse:

- Poate că ar trebui să ştie ce primejdie o pîndeşte, Erikki. Nu am cum să-i fac rost de documente de călătorie sau de paşaport iranian, dar va fi foarte riscant pentru ea să plece fără ele. De ce nu-1 rogi pe tatăl ei să aranjeze treaba asta?

Poate să le obţină uşor pentru ea, că doar stăpîneşte jumătate din Tabriz, nu-i aşa?

Erikki dădu din cap posomorit.

- Da, dar ne-am certat din nou, chiar înainte de plecare. Tot nu e de acord cu căsătoria noastră.

După o pauză, Christian spuse:

- Poate pentru că nu aveţi încă copii, ştii cum sînt iranienii.

- Avem destul timp să facem şi copii, spuse Erikki cu inima grea.

O să vină ea şi vremea copiilor, îşi spuse el. Doctorul Nutt spune că n-are nimic. La dracu'! Dacă îi spun ce mi-a spus Christian despre documentele ei iraniene, n-o să vrea să mai plece niciodată. Dacă nu-i spun şi nu i se mai permite să revină în ţară, n-o să mi-o ierte niciodată şi oricum nu va pleca fără încuviinţarea tatălui ei.

- Ca să-i obţinem documente noi, înseamnă să ne ducem înapoi şi, ei bine, nu vreau să mă întorc acolo.

- Dar de ce, Erikki? De regulă, abia aştepţi să te întorci la Tabriz.

- Rakoczy.

Erikki îi povestise tot ce se întîmplase, cu excepţia faptului că omorîse un mujahedin lîngă bariera de pe şosea şi că Rakoczy ucisese şi el cîţiva în timp ce îi salva pe ei. E mai bine ca unele detalii să nu fie povestite, îşi spuse el posomorit.

Christian Tollonen sorbi din votcă.

- Care-i adevărata problemă?

- Rakoczy, spuse Erikki cu privirea aţintită în gol.

Christian ridică din umeri. Umplu din nou paharele şi sticla se goli.

- Prosit!

- Prosit! Mulţumesc pentru hîrtii şi paşapoarte.

Strigătele de afară le atraseră din nou atenţia. Mulţimea era disciplinată, dar devenea din ce în ce mai gălăgioasă. In curtea ambasadei americane se aprinseseră alte reflectoare şi la ferestre se vedeau clar chipurile celor din clădire.

- Ce bine că au propriile generatoare!

- Da, şi centrale termice proprii, şi pompe de benzină, şi magazine, şi totul.

Christian se duse spre bufet şi scoase o nouă sticlă.

- Faptul acesta şi statutul lor special din Iran - nu au nevoie de vize şi nu sînt obligaţi să se supună legilor iraniene - le-au atras multă ură.

- Dumnezeule, ce frig e aici, Christian. Nu mai ai lemne deloc?

- Nici o surcică. încălzirea nu funcţionează din momentul în care m-am mutat aici, adică de-acum trei luni, ceea ce înseamnă toată iarna.

- Poate că e bine şi aşa. Erikki arătă spre perechea de pantofi de pe raft. Ai cu ce să te încălzeşti, nu-i aşa?

Christian zîmbi.

- Cîteodată. Trebuie să recunosc că Teheranul este, adică a fost unul dintre cele mai încîntătoare locuri din lume în privinţa plăcerilor. Dar acum, acum, bătrîne... Peste chipul lui trecu o umbră. Acunt cred că Iranul nu va fi acel paradis pe care îşi închipuie că 1-au dobîndit nefericiţii ăia de-afară, ci mai degrabă iadul pe pămînt pentru mulţi dintre ei. Mai ales pentru femei.

Sorbi din votcă. Afară se auziră strigăte de entuziasm. Un tînăr cu o puşcă americană pe umăr se ridicase pe umerii altuia şi încerca acum, fără succes, să ajungă în vîrful porţii.

- Mă întreb ce aş face eu dacă asta ar fi poarta mea şi ticăloşii ăştia ar încerca să se năpustească peste mine în forţă.

- Le-ai lua capetele, ceea ce ar fi cît se poate de legal, nu-i aşa?

Christian rîse.

- Numai dacă am şansa s-o zbughesc după aia. Se uită din nou la Erikki. Dar tu? Ce planuri ai?

-N-am nici unul. Mai întîi trebuie să vorbesc cu Mclver - în dimineaţa asta n-am reuşit. A fost foarte ocupat împreună cu ceilalţi, încercînd să dea de urma partenerilor noştri iranieni, apoi au avut o întîlnire la ambasada engleză cu un tip care se numeşte, cred că aşa zicea, Talbot.

Christian îşi ascunse interesul subit.

- George Talbqt?
- Da, aşa, aşa. Il cunoşti?
- Da, este secretar doi. Christian nu mai adăugă - şi şeful Serviciului de Informaţii Britanice din Iran, îri misiune secretă de ani şi ani de zile, un personaj foarte important. Nu ştiam că mai este la Teheran. Credeam că a plecat acum cîţiva ani de zile. Ce vrea Mclver de la el?

Erikki ridică din umeri, privindu-i pe tinerii care încercau să escaladeze zidul, cu gîndurile numai la documentele lui Azadeh.

- Au aflat ceea ce voiau să ştie?

Erikki ridică din nou din umeri.

- Nu ştiu. Nu m-a interesat niciodată. Am fost...

Se opri brusc şi-1 privi cu atenţie pe celălalt.

—E important?

- Nu, nu, deloc. Ţi-e foame? Sînteţi liberi diseară?

- îmi pare rău, în seara asta nu. Erikki aruncă o privire spre ceas. Ar fi bine să plec. Mulţumesc încă o dată pentru ajutor.
- Cu plăcere. Ce ziceai despre Mclver? Intenţionează să schimbe operaţiunile de aici?
- Nu cred. Trebuia să mă întîlnesc cu el la trei după-amiază ca să mergem la aeroport, dar pentru mine a fost mai important să te văd pe tine şi să obţin paşapoartele.

Erikki se ridică şi îi întinse mîna. Era cu un cap mai înalt decît el.

- Mulţumesc încă o dată. .
- Pentru nimic. Christian îi strînse mîna cu căldură.'Ne vedem mîine.

In stradă, ţipetele încetaseră şi se aşternuse o linişte rău prevestitoare. Amîndoi bărbaţii alergară la fereastră. Toată lumea privea spre bulevardul principal, numit cîndva Roosevelt. Şi atunci auziră mugetul gloatei care se apropia: „Allahhh-uuu Akbarrrr!"

- Există vreo ieşire prin spate din clădirea asta? murmură Erikki.
- Nu, nu este.

Noua hoardă care se apropia avea în frunte mullahi şi Gărzi Verzi, cei mai mulţi înarmaţi, ca şi masele de tineri care veneau în urma lor. Toţi strigau la unison „Allah este mare, Alia este mare", îi depăşeau numeric pe demonstranţii din faţa ambasadei, deşi şi aceştia erau înarmaţi.

Imediat, stîngiştii se aşezară pe poziţii defensive foarte bine alese, în faţa intrărilor caselor şi printre maşini. Bărbaţii, femeile şi copiii, prinşi în cursă în maşinile lor, o luară la fugă care încotro. Islamiştii se apropiau rapid. Cînd rîndurile din faţă începură să se scurgă pe trotuare, apropiindu-se de zidurile bine luminate, ritmul strigătelor se înteţi şi pasul deveni mai vioi; toată lumea se pregătea de luptă. Dar atunci, surprinzător, studenţii începură să se retragă. In tăcere. Gărzile Verzi şovăiră, rămînînd pe loc.

Retragerea era paşnică, astfel că şi hoarda se purtă corespunzător. Curînd, protestatarii se îndepărtară şi acum nimeni nu mai ameninţa ambasada. Mulahii şi Gărzile Verzi începură să dirijeze circulaţia. Cei care fugiseră din maşini respirară din nou în voie, mulţumind lui Allah, şi se repeziră înapoi la vehiculele lor. Imediat răsunară înjurături, ţipete şi se auziră claxoane nervoase, în timp ce maşini, camioane şi pietoni se luptau pentru spaţiu. Porţile mari de fier nu se deschiseră, în schimb se crăpă o uşă laterală. Christian îşi simţea gîtul uscat.

- Aş fi pus capul jos că o să iasă o încăierare pe cinste.

Şi Erikki era mirat.

- E ca şi cum ar fi fost o repetiţie pentru o...

Se opri brusc şi se duse mai aproape de fereastră; sîngele îi năvălise brusc în obraji.

- Uite acolo, jos! La intrarea aceea! Rakoczy!

- Unde? A... te referi la bărbatul acela cu jachetă de zbor care vorbeşte cu cel scund?

Christian miji ochii ca să vadă mai bine în întunericul de jos. Cei doi bărbaţi erau pe jumătate în umbră, apoi îşi strînseră mîinile şi ieşiră în lumină. Era Rakoczy.

- Eşti sigur că...

Dar Erikki deschisese deja uşa de la intrare şi coborîse

jumătate din scară. Christian mai văzu cum îşi scoase pukoh-ul mare din teaca de la curea şi şi-1 strecoară în mînecă. - Erikki, nu fi nebun! strigă el, dar Erikki dispăruse dej a. Christian se repezi înapoi la fereastră exact la timp ca să-1 vadă pe Erikki ieşind în fugă pe uşa blocului şi aruncîndu-se în mulţime, în urmărirea lui Rakoczy. Dar acesta nu se vedea nicăieri.

Erikki însă nu-1 pierduse din vedere. Rakoczy era la cincizeci de metri în faţa lui şi îl zărise exact în momentul în care o luase spre sud, dispărînd pe bulevardul Roosevelt. Ajuns la colţ, Erikki îl văzu pe sovietic în faţa lui. Mergea repede şi totuşi nu prea repede. Intre ei erau o mulţime de pietoni, circulaţia care se tîra încet şi făcea mult zgomot. Ocolind un grup de camioane, Rakoczy coborî pe carosabil, aşteptă să treacă pe lîngă el un Volkswagen străvechi, turtit şi cojit, apoi privi de jur-împrejur. Il văzu pe Erikki. Ar fi fost aproape imposibil să nu-1 vadă - era cu un cap mai înalt decît toţi cei din preajma lui. Fără să stea pe gînduri, Rakoczy o luă la fugă, strecurîndu-se prin mulţime, şi coti pe o străduţă laterală, alergînd cît îl ţineau picioarele. Erikki îl văzu şi el şi porni în urma lui. Trecătorii îi înjurau pe amîndoi, iar un bătrîn fu azvîrlit în noroi cînd Rakoczy trecu zburînd pe lîngă el ca să dea colţul în altă stradă.

Strada laterală era strimtă, gunoaiele zăceau mormane peste tot, nu erau nici un fel de dughene sau de tarabe deschise, iar iluminatul stradal nu exista. Cîţiva trecători speriaţi se îndreptau spre casă prin mulţimea de porticuri, intrînduri şi arcade care duceau spre cocioabe şi spre scările strîmbe din curţi. Toată zona duhnea a urină, a gunoaie şi a resturi de

legume intrate în putrefacţie.

Rakoczy era la mai puţin de patruzeci de metri în faţă. Coti pe o alee încă mai mică, dărîmînd tarabele unde dormeau oameni şi lăsînd în urma lui un torent de înjurături şi blesteme, schimbă direcţia şi pătrunse într-un pasaj, apoi într-altul, traversă rapid o alee şi îşi dădu seama că se rătăcise complet. Trecu printr-o altă

alee, apoi prin alta şi se opri îngrozit, pentru că asta era o fundătură. Mîna se îndreptă spre automat,

dar în clipa aceea zări un mic pasaj în faţa lui şi se repezi într-acolo.

Zidurile erau atît de apropiate încît se atingea de amîndouă în timp ce alerga la vale, gîfîind din greu şi afundîndu-se tot mai adînc în labirintul misterios, în faţă, o bătrînă vărsa oala de noapte în şanţul puturos şi Rakoczy o izbi de perete, în timp ce alţi trecători se lipeau ei înşişi de ziduri ca să scape din calea lui. Erikki era acum la numai douăzeci de metri de el; furia îi alimenta forţele. Sări peste bătrînă care zăcea încă la pămînt, pe jumătate în şanţ, pe jumătate afară, îşi dublă eforturile şi scurtă distanţa. Imediat după colţ, adversarul lui se opri, trase în drum o tarabă veche şi, înainte s-o poată evita, Erikki se izbi de ea şi se prăbuşi la pămînt, pe jumătate ameţit. Cu un urlet de fiarie, se ridică anevoie în picioare, se caţără peste tarabă şi se năpusti din nou înainte, acum cu cuţitul deschis în mînă, şi dădu colţul.

Dar pasajul era pustiu. Erikki se opri. Respira greu, gîfîind, şi simţea dureri acute în piept. Era lac de sudoare. Se vedea foarte prost, deşi Erikki vedea bine noaptea. Observă apoi arcada. Trecu cu grijă pe sub ea, cu cuţitul gata pregătit. Se trezi într-o curte plină de moloz, în care se afla şi caroseria ruginită a unei maşini. In curte se vedeau multe uşi care dădeau spre nişte cămăruţe mici şi murdare, altele spre scări şubrede ce duceau la etajele superioare. Era linişte - o linişte rău prevestitoare. Se simţea privit de mai multe perechi de ochi. Nişte şobolani ieşiseră speriaţi de undeva şi dispărură rapid sub o grămadă de moloz.

într-o parte se afla o altă arcadă, deasupra căreia se vedea 0 inscripţie veche în farsi. Nu putea s-o citească. Dincolo de arcadă, întunericul părea şi mai dens. Intrarea cu boltă ducea spre o uşă deschisă. Uşa era de lemn, cu ferecaturi de fier şi pe jumătate ieşită din balamale. Iar dincolo de uşă părea să fie o încăpere. Cînd se apropie mai mult, zări licărul unei luminări.

- Ce vrei?

Vocea bărbatului venea spre el din întuneric şi lui Erikki
1 se zbirii părul pe ceafa. Vocea - nu a lui Rakoczy - vorbea în engleză, cu accent străin, era aspră şi răguşită.

- Cine... cine eşti? întrebă Erikki nesigur, scrutînd întunericul cu toate simţurile, întrebîndu-se dacă nu cumva era Rakoczy care îşi prefăcuse vocea.
- Ce vrei?
- Vreau... urmăresc un bărbat, spuse el, neştiind încotro să vorbească, fiindcă vocea îi era adusă înapoi din toate direcţiile de ecoul încăperii şi de tavanul înalt.
- Omul pe care îl cauţi nu este aici. Pleacă.
- Cine eşti?
- Nu contează. Pleacă.

Flacăra lumînării nu era decît o licărire de lumină în întuneric, facîndu-1 să pară şi mai gros.

- N-ai văzut pe nimeni venind în fugă din direcţia asta?

Omul rîse blînd şi spuse ceva în farsi. Imediat se auziră foşnete şi rîsete înfundate îl înconjurară pe Erikki din toate părţile. Se răsuci pe călcîie, cu cuţitul în faţă, descriind cercuri ca să se apere.

-Cine eşti?

Foşnetele continuară. Peste tot împrejurul lui. Undeva se auzea apa picurînd într-o cisternă. Aerul mirosea a rînced şi a acru. în depărtare se auziră focuri de armă. Alte foşnete. Din nou se întoarse pe călcîie, simţind că cineva este foarte aproape de el, dar nu vedea pe nimeni. Nu vedea decît arcada din spate şi noaptea de dincolo de ea. Sudoarea îi curgea şiroaie pe faţă. Se apropie cu băgare de seamă de uşă şi se lipi cu spatele "de zid, sigur acum că Rakoczy este aici. Tăcerea deveni şi mai apăsătoare.

- De ce nu răspunzi? întrebă el. Ai văzut pe cineva?

Se auzi iar un chicot înăbuşit.

- Pleacă.

Tăcere.

- De ce ţi-e frică? Cine eşti?
- Cine sînt nu e treaba ta şi aici nu există nici un fel de frică decît a ta.

Vocea era la fel de blîndă ca şi înainte. Apoi omul adăugă ceva în farsi şi în jurul lui se auzi un nou val de rîsete amuzate.

- De ce îmi vorbeşti în engleză?

- îţi vorbesc în engleză pentru că nici un iranian şi nici un om care ştie să citească limba Cărţii n-ar veni aici nici ziua, nici noaptea. Numai un nebun poate veni aici.

Vederea periferică a lui Erikki prinse ceva sau pe cineva care se interpunea între el şi luminare. Cuţitul apăru imediat în faţă.

-Rakoczy?

- Acesta e numele omului pe care-1 cauţi?

- Da, da, acesta este. E aici, nu-i aşa?

-Nu.

- Nu te cred, oricine ai fi.

Tăcere, apoi un oftat prelung.

- Voia Domnului! Se auzi apoi un ordin blînd în farsi, pe care Erikki nu-1 înţelese.

Peste tot în jurul lui scăpărară chibrituri, se aprinseră mici opaiţe. Erikki înmărmuri. Mormane de zdrenţe şedeau rezemate de zidurile şi coloanele încăperii - o cavernă uriaşă. Sute de oameni. Bărbaţi şi femei. Resturile bolnave şi putrezite ale bărbaţilor şi femeilor care zăceau pe paie sau pe aşternuturi din zdrenţe. De pe feţe cangrenate se holbau la el nişte ochi. Cioturi de membre. O bătrînă cotoroanţă era chiar la picioarele lui şi Erikki tresări, cuprins de panică, facînd un salt în lături, spre uşă.

- Noi cei de-aici sîntem cu toţii leproşi, spuse bărbatul.

Era rezemat de o coloană din apropiere, o grămăjoară informă de zdrenţe. O altă cîrpă îi acoperea pe jumătate orbitele. Din faţa lui nu mai rămăsese aproape nimic altceva decît buzele. Mişcă slab ciotul unui braţ.

- Sîntem cu toţii leproşi - blestemaţi. Este o casă a leproşilor, îl vezi pe bărbatul acela printre noi?

- Nu, nu. îmi pare rău, spuse Erikki, cutremurîndu-se.

- îţi pare rău? Vocea omului era încărcată de ironie. Da, tuturor ne pare rău. Insha'Allah! Insha'Allah!

Erikki dorea cu disperare să se întoarcă şi s-o ia la rugă, dar picioarele parcă îi erau pironite de pardoseală. Cineva tuşi - o tuse croncănitoare, înspăimîntătoare. Apoi gura lui Erikki articula fără voia lui:

-Cine... cine eşti?

- Cîndva am fost profesor de engleză, acum sînt blestemat, un mort încă în viaţă: Voia Allah. Pleacă. Binecuvîntează pe Allah pentru mila Lui.

Complet năucit, Erikki văzu cum omul face semne cu cioturile braţelor. Ascultătoare, luminile din cavernă se stinseră una după alta, dar ochii continuară să-1 privească ţintă.

Afară, în aerul nopţii, trebui să facă un efort uriaş pentru a-şi învinge imboldul de a o lua la goană, îngrozit. Se simţea murdar, întinat, dorea să-şi smulgă hainele de pe el, să facă o baie, să se săpunească, să facă baie şi iar să se săpunească şi să se frece întruna.

- încetează! îşi porunci el în şoaptă. Nu ai de ce să te temi.

MIERCURI

Capitolul 7

Teheran, ora *16.17.* Cei doi bărbaţi priveau neliniştiţi la telexul din biroul companiei S-G, aflat la ultimul etaj.

- Haide o dată, pentru numele lui Dumnezeu, murmură Mclver şi privi din nou la ceas.

Pettikin se legăna absent într-un balansoar.

- De cum soseşte Genny, plecăm.

Era prima zi înecare Komitehul permisese străinilor să revină în clădire, îşi petrecuseră cea mai mare parte a dimineţii curăţînd şi repunînd în funcţiune generatorul care rămăsese, bineînţeles, fără combustibil. Deodată, telexul prinse viaţă şi începu să ţăcăne:

„Urgent! Vă rog confirmaţi dacă telexul vostru funcţionează şi informaţi-1 pe Mclver că are un telex Avisyard pentru el".

Telexul era de la sediul S-G din Aberdeen.

„Avisyard" era codul unei companii, folosit foarte rar, şi însemna că este vorba de un mesaj strict secret, destinat în exclusivitate lui Mclver, care trebuia să mînuiască singur aparatul. Trebui să încerce de patru ori pînă să prindă Aberdeenul.

- Aşadar, încă nu sîntem chiar pierduţi de tot, spuse Pettikin pe un ton care aducea a rugăciune adresată Celui de Sus.

- Asta îmi spuneam şi eu, zise Mclver, relaxîndu-şi umerii.

- Pot să te ajut cu ceva?
- Nu cred. M-ai ajutat foarte mult cînd i-am stors pe cei doi parteneri care ne mai rămăseseră.

McIver le dăduse de urmă şi scosese de la ei cinci milioane de riali bani gheaţă - ceva mai mult de şaizeci de mii de dolari, o nimica toată faţă de cît datorau partenerii lor iranieni, precum şi promisiunea că vor primi mai mult în fiecare săptămînă, în schimbul altei promisiuni şi a unei note scrise de mînă că vor fi rambursaţi personal „în afara ţării, dacă va fi nevoie, şi trecuţi în contul companiei 125, dacă va fi nevoie".

- Foarte bine, dar este vorba de aproape patru milioane de dolari datoraţi pentru lucrări deja efectuate, în afară de plata pentru lessingul aparatelor noastre de zbor care trebuia făcută de mult timp, de foarte mult timp.
- Dacă băncile ar fi deschise, aţi primi banii numaidecît. Nu este vina noastră dacă şahul cel netrebnic şi aliaţii lui ticăloşi au ruinat ţara. Nu este vina noastră pentru nici una din aceste catastrofe, pentru absolut nici una. Cît despre banii pe care vi-i datorăm, nu v-am plătit şi în trecut?
- Da, de regulă cu şase luni întîrziere, dar sînt de acord, dragă prietene, în cele din urmă ne-am scos partea, însă dacă toate investiţiile comune vor fi oprite, aşa cum mi-a spus mullahul Tehrani, cum vom mai opera de-aici înainte?
- *Anumite* proiecte comune, nu toate. Informaţia dumitale este exagerată şi incorectă. Ni s-a atras atenţia să ne întoarcem cît mai curînd la starea normală. Echipajele pot pleca atunci cînd înlocuitorii lor vor sosi cu bine aici. Cîmpurile petrolifere trebuie să producă din nou la toată capacitatea. Nu vor fi nici un fel de probleme. Dar ca să preîntîmpinăm orice fel de dificultăţi, arh garantat cu calitatea de partener. Mîine, ilustrul meu văr, ministrul de finanţe Aii Kia, va deveni membru al consiliului de administraţie şi...
- Stai puţin, am dreptul de a aproba în prealabil orice modificare a componenţei consiliului!
- Ai avut această putere, dar consiliul a votat să se schimbe clauza. Dacă ai ceva împotriva consiliului, poţi să-ţi

spui părerea la următoarea întîlnire de la Londra - dar cu condiţia ca modificarea să fie necesară şi rezonabilă. Ministrul Kia ne-a dat toate asigurările că în privinţa noastră se va face o excepţie. Bineînţeles că procentele şi comisioanele ministrului Kia vor fi asigurate din partea care vă revine vouă.

Mclver încercă să nu privească la telex, dar nu reuşi. Trebuia să găsească o soluţie să iasă din această cursă.

- Acum ai impresia că totul e în ordine, acum se duce iarăşi totul de rîpă.

- Da. Talbot a fost astăzi de neclintit.

In aceeaşi dimineaţă, devreme, avuseseră o scurtă întîlnire cu Talbot.

- O, da, societăţile mixte sînt acum persona non grata, aşa mi se pare, le spusese el sec. Cei „de sus" au decretat că toate investiţiile comune sînt suspendate, în aşteptarea unor instrucţiuni, deşi nu ne-au explicat despre ce fel de instruc ţiuni e vorba şi din partea cui urmează să fie primite. Sau cine sînt „cei de sus". Presupunem că măreţul decret olimpian emană de la dragul Komiteh Revoluţionar, indiferent cine or mai fi şi ăştia! Reversul medaliei însă, bătrîhe, este că ayatol-lahul şi primul-ministru Bazargan au spus amîndoi că datoriile externe vor fi onorate. Bineînţeles, Khomeini trece peste capul lui Bazargan şi emite contra-instrucţiuni. Bazargan emite instrucţiuni pe care Komitehul Revoluţionar le nesocoteşte, Komitehurile locale au propria lor interpretare a legii pe care o respectă ca pe Cuvîntul Domnului şi nici un ticălos n-a depus pînă acum armele. Puşcăriile încep să se umple binişor, capetele se rostogolesc - totul sună familiar, bătrîne, şi ne arată că ar trebui să ne retragem la Margate pentru un timp.

- Vorbeşti serios?

- Sfatul nostru - în sensul ca tot personalul neimportant să fie evacuat - este încă în vigoare din momentul în care se va deschide aeroportul, ceea ce Dumnezeu ştie cînd va fi, dar ni s-a promis pentru sîmbătă - am vorbit cu BA ca să ne ajute cu cîteva chartere 747. Fiţi pregătiţi să plecaţi cît mai repede.

- Dar, pentru Dumnezeu, ce se va întîmpla cu elicop-

terele noastre şi cu piesele de schimb şi cu hangarele? Tot capitalul nostru este aici!

- Nu avem ce face, bătrîne. Cît despre ilustrul Aii Kia, este un personaj realmente minor, cu nici un fel de putere reală, prieten bun cu toată lumea, în toate anotimpurile. Apropo, tocmai am auzit că ambasadorul american de la Kabul a fost răpit de mujahedinii anticomunişti, fundamentalişti şi şiiţi, care au încercat să-1 schimbe cu alt mujahedin deţinut de guvernul prosovietic. In schimbul de focuri care a urmat, ambasadorul a fost ucis. Situaţia se înfierbîntă rapid...

Telexul ţăcăni din nou şi cei doi bărbaţi îşi îndreptară atenţia spre el, dar aparatul nu funcţiona. Amîndoi înjurară.

Mclver se uită la uşa care se deschisese. Spre uimirea lor, era Erikki - el şi cu Azadeh trebuiau să se întîlnească cu ei la cină. Erikki zîmbea în felul lui obişnuit, dar în spatele lui nu se vedea nici o lumină.

- Bună, Erikki, ce s-a întîmplat? Mclver se uită la el cercetător.

- O mică schimbare de program. Noi, ăăă, adică Azadeh şi cu mine, mergem mai întîi la Tabriz.

Cu o seară înainte, Mclver sugerase ca Azadeh şi Erikki să plece imediat. „O să găsim un înlocuitor. Plecaţi mîine -avem aprobare de zbor pentru compania 125 şi sperăm să putem menţine elicopterele care fac naveta la Al Shargaz, dincolo de Golf. Trimitem acolo tot personalul de care nu este absolută nevoie. Poate că o să putem obţine documente pentru Azadeh de la Londra..."

- Ce schimbare, Erikki? întrebă el. S-a răzgîndit Azadeh în' privinţa plecării din Iran fără documente iraniene?

- Nu. Acum o oră am primit un mesaj, adică eu am primit un mesaj de la tatăl ei. Uite, citeşte singur. Erikki îi întinse lui Mclver un bilet în care scria: *De la Abdollah Han către Căpitanul Erikki Yokkonen. Cer ca fiica mea să se întoarcă imediat aici şi te rog să-i dai încuviinţarea.* Era semnat Abdollah Han şi tot mesajul repetat pe verso în farsi.

- Eşti sigur că e scrisul lui?

- Azadeh este sigură şi îl cunoaşte şi pe mesager. El nu

ne-a mai spus nimic altceva decît că pe acolo se duc lupte serioase.

- Pe şosea nici nu poate fi vorba.

McIver se întoarse către Pettikin.

- Poate că mullahul nostru din Teheran îi va da lui Erikki aprobarea de zbor? După cum spune Nogger, era ca un cîine turbat după evenimentele din dimineaţa asta. Am putea să punem nişte rezervoare suplimentare la 206 al tău. Erikki ar putea pleca cu el, eventual şi cu Nogger să-1 aducă înapoi.

- Erikki, îţi dai seama ce risc îţi asumi?

-Da.

'Erikki nu le povestise nimic despre omoruri. .

- Te-ai gîndit bine la tot ce vei avea de înfruntat? Rakoczy, bariera de pe şosea, Azadeh? Am putea s-o trimitem pe Azadeh înapoi singură, iar tu să te duci cu 125 şi am urca-o pe ea în zborul de sîmbătă.

- Haide, şefule, nici tu n-ai face niciodată aşa ceva şi nici eu - nu pot s-o las singură.

- Bineînţeles, dar trebuia să-ţi spun. Foarte bine, Erikki, ai grijă de rezervoarele suplimentare şi noi o să încercăm să obţinem aprobarea de zbor. Vă propun să vă întoarceţi amîndoi cît mai repede înapoi la Teheran şi să luaţi zborul 125 de sîmbătă. Amîndoi. Poate că ar fi bine să vă transferaţi şi să faceţi un tur prin alte părţi - Australia, poate Singapore - sau Aberdeen, deşi acolo s-ar putea să fie prea frig pentru Azadeh. Să-mi spuneţi cînd vă hotărîţi.

McIver întinse braţele cu drag spre Erikki. -Noroc la Tabriz!

- Mulţumesc, spuse Erikki şovăitor. Aveţi vreo veste de la Tom Lochart?

. - Nu, nu încă - nu pot obţine legătura nici cu Kowiss, nici cu Bandar-e Delam. De ce? Sharazad e neliniştită?

- Mai mult decît atît. Tatăl ei este în închisoarea Evin şi...

- Iisuse Hristoase, explodă McIver. Pettikin era şi el la fel de surprins, căci auziseră cu toţii zvonurile despre arestări şi plutoanele de execuţie.

- Pentru ce? - :-~-id ^/^ a=HJÎ>s-

- Ca să răspundă la unele întrebări - în faţa unui komiteh - nimeni nu ştie pentru ce şi cît timp va fi reţinut.
- Păi, dacă e numai pentru întrebări... dar ce s-a întîmplat?
- Sharazad a venit cam acum o jumătate de oră la noi, plîngînd. Cînd s-a dus aseară înapoi la părinţii ei, după cină, a găsit acolo un adevărat infern. Se pare că nişte membri ai Gărzilor Verzi s-au dus la bazar, au pus mîna pe Emir Paknouri, un prieten de-al lor, şi 1-au acuzat de „crime împotriva Islamului", iar lui Bakravan i-au ordonat să se prezinte în zori pentru interogatoriu. Nimeni nu ştie pentru ce motiv.

Erikki trase aer în piept.

- în dimineaţa asta 1-au însoţit cu toţii la închisoare - ea, mama ei, surorile şi fratele. Au ajuns acolo imediat după răsăritul soarelui şi au aşteptat şi ar mai fi aşteptat şi acum dacă Gărzile Verzi nu le-ar fi spus să plece de-acolo pe la ora două după-amiază.

Urmă o tăcere înmărmurită. Erikki îi puse capăt.

- Mac, încearcă să iei legătura cu Kowiss. Spune-le să vorbească cu Bandar-e Delam - Tom ar trebui să ştie şi el ce s-a întîmplat cu tatăl Sharazadei. Ei bine, îmi cer scuze că v-am adus veşti proaste. Erikki se sili să zîmbească. Sharazad nu se simţea bine. Ne vedem la Al Shargaz!
- Cu cît mai repede, cu atît mai bine, Erikki.
- Trăim vremuri nenorocite - elicopterele şi piloţii sînt o adevărată pulbere de aur în cazul unei revoluţii. Pentru orice eventualitate, dacă vă trimit un mesaj de genul *Luaţi un praf,* asta înseamnă că trebuie să lăsaţi totul baltă imediat şi să pleci cu Azadeh peste graniţă, pentru că aici lucrurile s-au împuţit rău de tot. Imediat, OK?
- Foarte bine. Să nu-ţi faci griji în privinţa mea.
- Dacă te întîlneşti din întîmplare cu Gen, nu-i spune nimic despre tatăl Sharazadei, bine?
- Sigur că da, admise Erikki şi plecă.

Mclver rupse tăcerea.

- Bakravan este un om foarte important în bazar pentru a fi arestat în felul ăsta.

-De acord. După o pauză, Pettikin spuse: Sper din toată inima că Erikki nu-şi bagă, capul într-o capcană. Mie îmi cam miroase mesajul ăsta, e cam...

Telexul începu să ţăcăne şi amîndoi săriră în picioare.

Citiră mesajul rînd cu rînd, aşa cum ieşea din aparat:

„Duncan, îmi pare rău, dar trebuie să-ţi transmit o directivă strict secretă a Ministerului de Externe, care spune că toate aparatele noastre de zbor din Iran vor fi oprite la sol şi tuturor piloţilor li se va interzice să plece fără vize speciale noi, care vor fi eliberate în cinci sau şase zile.

Voi pleca la Al Shargaz. îmi pare rău, dar te rog să pregăteşti evacuarea întregului personal cît mai repede cu putinţă".

Telexul era semnat de Andy Gavallan, şeful Elicopterelor S-G.

McIver îşi simţea inima bătînd nebuneşte. Asta e, îşi spuse el. Douăzeci de ani aruncaţi pe apa sîmbetei. Tot ceea ce am făcut, pentru ce am muncit noi, Andy, şi Gen şi eu. Sîntem morţi...

- Duncan?

Ridică privirea şi o văzu pe Genny. Pettikin era la uşă şi se uitau amîndoi la el.

- Oh, bună, Genny, scuză-mă, eram la un milion de kilometri de-aici. Se ridică în picioare. Este... cred că Avisyardul m-a pus pe gînduri.

Genny făcu ochii mari.

- Oh, un telex Avisyard? Nu a căzut nici un aparat?

-A, nu, nu, slavă Domnului!

- Slavă Domnului, făcu şi Genny, vizibil uşurată. Era îmbrăcată cu un palton gros şi purta o pălărie drăguţă. Pot să-1 citesc şi eu? întrebă ea îngrijorată de paloarea soţului ei. înţelese imediat. Puse telexul înapoi pe masă. Am să fac un ceai.

Cei doi bărbaţi încercau să-şi analizeze opţiunile. De fiecare dată ajungeau la aceeaşi tristă concluzie: trebuiau să spere că situaţia va reveni la normal, că băncile se vor redeschide, că vor primi banii ce li se datorau, că proiectul lor mixt va fi exceptat şi că nu vor fi pironiţi aici definitiv, că Foreign Office-ul greşea.

Genny asculta atentă, foarte îngrijorată. „E clar că nu

mai există nici un viitor pentru noi aici şi aş fi foarte fericită să plec, cu condiţia ca Duncan să vină cu noi. Dar chiar şi aşa, nu putem fugi de aici cu coada între picioare şi să lăsăm să fie jefuită munca de o viaţă a lui Duncan - asta îl va ucide la fel de sigur ca un glonte. Of, aş vrea să fi făcut ce i s-a spus, să fi ieşit la pensie anul trecut, pe cînd şahul mai era încă la putere. Bărbaţii ăştia! Nişte proşti cu toţii! Iisuse Atotputernic! Cît de proşti sînt bărbaţii ăştia!"

începu să toarne ceaiul în cele trei ceşti. Tăcerea deveni şi mai apăsătoare. Văzînd nefericirea de pe chipul soţului ei, o lacrimă i se prelinse pe obraz. Adăugă lapte condensat în ceai şi îi dădu o ceaşcă lui Pettikin. Apoi i-o duse pe cealaltă luiMcIver.

- Mulţumesc, Gen. îi şterse blînd lacrima. Sîmbăta viitoare, cînd decolează 125, ai să fii şi tu la bordul lui, Gen. îţi promit că nu mai rămîn aici decît pînă lichidez treburile astea, dar de data asta trebuie să pleci.

Genny încuviinţă din cap. Mclver gustă ceaiul. Era foarte bun. îi zîmbi soţiei sale.

- Faci un ceai al naibii de bun, Gen, spuse el, dar asta nu-i alină durerea, teama şi nefericirea pe care i le provocau toate aceste omoruri şi tragedii inutile, distrugerea vieţii lor şi faptul că-1 îmbătrîneau vizibil pe Duncan. îngrijorarea asta îl ucide, îl omoară, îşi spuse ea, din ce în ce mai mînioasă. Apoi, pe neaşteptate, răspunsul problemei veni de la ea:

- Duncan, şopti, dacă nu vrei ca ticăloşii ăştia să ne ruineze viitorul, de ce nu plecăm luînd totul cu noi?

-Cum?

- Avioane, piese de schimb şi personal.

- Nu putem face asta, ţi-am mai spus de o sută de ori.

- O, ba da, putem dacă vrem şi dacă avem un plan, spuse ea cu atîta convingere că îl derută. Ne va ajuta şi Andy. Se duce la Al Shargaz. Andy poate să facă planul, noi nu putem. Noi putem să-1 ducem la îndeplinire, el nu poate. Dacă nu sîntem doriţi aici, foarte bine, o să plecăm - dar cu avioanele noastre, cu piesele de schimb şi respectul pentru noi înşine. Trebuie să ţinem totul în secret, dar putem face lucrul ăsta, ştiu eu că putem.

CARTEA A DOUA

SIMBĂTÂ

Capitolul 8

în apropiere de Tabriz, ora 11.49. Erikki trecea cu aparatul 206 prin trecătoarea înaltă care conducea către oraş. Nogger Lane şedea lîngă el şi Azadeh în spate. Azadeh purta o jachetă groasă de zbor peste costumul de schi, dar în sacoşa de lîngă ea se afla şi un chador.

- Pentru mai multă siguranţă, spusese ea.

Pe cap avea o pereche de căşti pe care Erikki le montase pentru ea.

- Tabriz Unu, mă auzi? spuse el din nou.

Aşteptară. Tot nu se auzea nimic, deşi intraseră de mult în raza de recepţie a bazei. Cerul era senin.

-Ar putea fi părăsită, după cum ar putea fi şi o capcană, ca în cazul lui Charlie.

-Ar fi mai bine să ne uităm cu atenţie înainte să aterizăm, spuse Nogger neliniştit, scrutînd cerul şi peisajul de dedesubt.

Temperatura era mult sub zero grade, munţii erau încărcaţi de zăpadă. Realimentaseră fără incidente la Bandar-e Pahlavi, la un depozit al Iran Oil-ului, printr-un aranjament cu ATC -Controlul de Trafic Aerian din Teheran.

- Khomeini obţine acum tot ce vrea dacă ATC e atît de săritor şi aeroportul s-a redeschis, spusese Erikki, încercînd să alunge starea de deprimare care pusese stăpînire pe ei toţi.

Azadeh era încă profund zguduită de ştirea executării lui Emir Paknouri pentru „crime împotriva Islamului" şi de ştirile încă şi mai cumplite despre tatăl Sharazadei, care fusese şi el executat.

-Asta e o crimă! izbucnise ea înfiorată cînd auzise. Ce a putut să comită el, care i-a sprijinit pe Khomeini şi pe mullahi generaţii la rînd?

Nimeni nu putea răspunde la aceste întrebări. Familia primise ordin să ia trupul de acolo şi acum erau toţi în doliu. Sharazad înnebunise de durere - casa era închisă acum chiar şi pentru Azadeh şi Erikki. Azadeh voise să plece din Teheran, însă de la tatăl ei sosise un al doilea mesaj, în care se repeta porunca din primul: „Căpitane, cer ca fiica mea să vină urgent la Tabriz".

Şi acum erau aproape de casă. Cîndva, fusese aici acasă, îşi spuse Erikki. Acum nu mai sînt sigur.

în apropiere de Qazvin, zburase pe deasupra locului unde maşina lui rămăsese fără benzină, iar Pettikin şi Rakoczy îi salvaseră din ghearele mulţimii. Range Rover-ul nu mai era acolo. Trecu apoi şi pe deasupra satului nenorocit unde se afla bariera lîngă care li se verificaseră documentele şi unde îl strivise pe mujahedinul puhav la faţă care le furase hîrtiile. E o adevărată nebunie să ne întoarcem aici, se gîndi el.

- Mac are dreptate, îi spusese Azadeh. Du-te la Al Shargaz. Lasă-1 pe Nogger să meargă cu mine la Tabriz şi să mă aducă înapoi ca să prind următorul avion. Ne reîntîlnim la Al Shargaz, indiferent de ce va spune tatăl meu.

- Te duc acasă şi te aduc înapoi, replicase el. Am încheiat discuţia.

Decolaseră de la Doshan Tappeh imediat după răsăritul soarelui. Baza era acum aproape pustie, multe clădiri şi hangare nu mai erau decît nişte schelete pîrjolite. Peste tot zăceau epave ale avioanelor Forţelor Aeriene Iraniene, camioane şi un tanc distrus de incendiu pe care se mai vedea emblema Nemuritorilor. Nimeni nu se ostenea să facă curăţenie. Nu erau nici un fel de gardieni sau paznici. Scormonitorii prin gunoaie cărau tot ce mai putea arde, căci lipsa de combustibil era încă foarte drastică. Şi benzina şi alimentele erau foarte greu de procurat şi aveau loc în continuare ciocniri zilnice între Gărzile Verzi şi cei de stingă.

Hangarul S-G şi atelierul de reparaţii erau foarte puţin

atinse. Erau mai multe găuri de gloanţe în ziduri, dar nu fusese furat nimic şi instalaţiile mai erau, oarecum, operaţionale. Cîţiva mecanici şi membri ai personalului continuau să lucreze. Plata salariilor restante din banii pe care McIver îi ştersese de la parteneri acţionase asupra lor ca un magnet, îi dăduse ceva numerar şi lui Erikki, ca să plătească personalul de la Tabriz Unu.

- Roagă-te lui Dumnezeu, Erikki! Astăzi am o întîlnire la minister ca să încerc să scot banii cu care ne sînt datori, îi spusese el chiar înainte de decolare, şi ca să reînnoiesc toate licenţele noastre expirate. Mi-a aranjat Talbot această întîlnire, omul de la ambasadă. Consideră că există şanse mai mari ca Bazargan şi Khomeini să preia controlul şi să-i dezarmeze pe stîngişti. Trebuie să ne ţinem firea, Erikki, să ne păstrăm calmul.

Ii vine uşor lui, nimic de zis, îşi spuse Erikki. Trecură de creastă, înclină aparatul şi coborîră rapid.

- Uite baza!

Ambii piloţi se concentrară. Roza vînturilor era singurul lucru care se mişca. Nici un fel de mijloc de transport nu era parcat pe undeva. De la nici una din cabane nu ieşea fum.

- Ar trebui să fie fum.

Făcu cîteva cercuri strînse la două sute de metri înălţime. Nimeni nu ieşi să-i întîmpine.

- Am să privesc mai de aproape.

Mai dădură cîteva ocoluri rapide, dar nimic nu se mişcă, aşa că reveniră la trei sute de metri. Erikki reflectă o clipă.

- Azadeh, pot să aterizez în curtea din faţă a palatului, chiar lîngă ziduri.

Azadeh clătină imediat din cap.

- Nu, Erikki, ştii cît de nervoşi sînt paznicii lui şi cît de susceptibil este el însuşi cînd cineva vine nechemat.

- Dar noi am fost chemaţi, sau cel puţin tu. Mai exact spus, ţi-a ordonat să vii. Putem să mergem pînă acolo, să dăm un ocol şi, dacă totul e în ordine, aterizăm.

- Am putea să aterizăm în afara oraşului şi să mergem pejos… . ^

- Nici vorbă de mers pe jos aşa, fără arme.

Nu reuşise să obţină vreo armă la Teheran. Orice huligan tîmpit poate avea oricîte arme doreşte, îşi spusese el înciudat. Trebuie să fac rost de una. Nu mă simt în siguranţă fără armă.

- Mergem pînă acolo, vedem care-i situaţia şi după aceea luăm o hotărîre.

Comută radioul pe frecvenţa turnului de control de la Tabriz şi chemă. Nici un răspuns. Chemă din nou, apoi vira şi porni spre oraş. Cînd trecură peste satul lor, Abu Mard, Erikki arătă în jos şi Azadeh văzu micuţa şcoală unde petrecuse atît de multe ore fericite, poieniţele din jur şi locul acela de lîngă rîu unde îl întîlnise prima oară pe Erikki şi crezuse că este uriaşul pădurii şi se îndrăgostise - minunea minunilor - pentru a fi salvată tocmai de el de coşmarul vieţii ei. Se aplecă şi îi atinse umărul.

- Te simţi bine? Nu ţi-e frig? întrebă el zîmbindu-i.

- O, da, Erikki. Satul acesta a fost o adevărată fericire pentru noi, nu-i aşa?

îşi puse capul pe umărul lui. Contactul le făcu plăcere amîndurora. Curînd văzură aeroportul şi calea ferată care ducea în nord, spre Uniunea Sovietică, spre Azerbaidjanului sovietic, aflat la numai cîţiva kilometri şi, mai departe, spre Moscova. Calea ferată cotea apoi, printr-o ramificaţie, înapoi spre sud-est, spre Teheran, la două sute cincizeci de kilometri. Oraşul era mare. Acum se vedea Citadela, şi Moscheea Albastră, şi fabricile de oţel care poluau intens atmosfera, cocioabele şi cabanele şi casele celor şase sute de mii de locuitori.

-Uitaţi-vă acolo!

O parte din gara feroviară ardea înăbuşit, cu un fum gros. In preajma Citadelei se vedeau alte focuri şi turnul de control de la aeroportul din Tabriz tot nu răspundea. Pe aeroport nu se vedea nici un fel de activitate, deşi se aflau parcate acolo cîteva avioane mici. In schimb, la baza militară era o activitate intensă, camioane şi maşini mici intrau şi ieşeau zorite, dar din cîte îşi dădeau seama nu se trăgea în stradă şi nici nu se vedeau mulţimi masate-pe undeva ba, mai mult

chiar, zona largă din jurul moscheii era ciudat de pustie.

- Nu vreau să mă las mai jos, spuse Erikki, nu vreau să-i tentez pe nebunii ăştia.

- Iţi place Tabrizul, Erikki? întrebă Nogger ca să-şi ascundă neliniştea. Nu mai fusese niciodată aici.

- Este un oraş mare, bătrîn şi înţelept, deschis şi liber, cel mai cosmopolit din Iran. Am petrecut vremuri minunate aici, pe cînd mîncarea şi băutura din toată lumea erau accesibile şi ieftine - caviar şi votcă rusească, somon afumat scoţian şi, o dată pe săptămînă, Air France aducea pîine proaspătă şi brînză franţuzească. Erau mărfuri din Turcia, din Caucaz, din Anglia, America, Japonia - orice doreai. Este vestit pentru covoarele lui, Nogger, şi pentru frumuseţea fetelor...

Simţi cum Azadeh îl trage de ureche.

- Aşa este, Azadeh, că doar şi tu eşti tot din Tabriz. E un oraş frumos, Nogger. Vorbesc un dialect farsi mult mai apropiat de turcă. Secole la rînd a fost un important centru comercial, în parte iranian, în parte turcesc şi în parte kurd, armean, rusesc. O regiune cu oameni revoltaţi întruna şi rebeli, o regiune mereu pîndită şi rîvnită de ţari şi acum de sovietici...

Ici şi colo, grupuri mici de oameni priveau în sus spre ei.

- Nogger, vezi arme?

- O mulţime, dar nu trag în noi. Deocamdată.

Erikki ocoli cu grijă oraşul şi se îndreptă spre est. Acolo peisajul devenea deluros şi la poalele muntelui se înălţa palatul Gorgonilor. Pe drumul de acces nu era circulaţie. In interiorul zidurilor înalte ale palatului se întindeau mulţi acri de pămînt: livezi, o fabrică de covoare, garaje pentru douăzeci de maşini, saivane şi grajduri de iarnă pentru adăpostul vitelor şi al oilor, cabane şi case exterioare pentru peste o sută de servitori şi paznici şi uriaşa clădire centrală cu cupolă, compusă din cincizeci de încăperi şi o moschee mică, cuain minaret delicat. Cîteva maşini erau parcate lîngă intrarea principală. Făcu cîteva cercuri la altitudinea de două sute de metri.

- Ce palat! exclamă uluit Nogger Lane.
- A fost construit pentru bunicul meu de prinţul Sergheiev din ordinul ţarilor Romanov, ca peşcheş, spuse absentă Azadeh, privind în jos. Era în 1890, după ce ţarii fuseseră deja în provinciile caucaziene şi încercaseră încă o dată să despartă Azerbaidjanul de Iran şi aveau nevoie de ajutorul hanilor Gorgoni. Dar familia noastră a fost întotdeauna credincioasă şahului Persiei, cu toate că a încercat să menţină un fel de echilibru.

Se uita la palatul de jos. Oamenii ieşeau din casa principală şi din casele exterioare. Erau servitori şi paznici înarmaţi.

- Moscheea a fost construită în 1907 pentru a sărbători semnarea noului acord ruso-britanic prin care ne împărţeau conform sferelor de influ... O, priveşte, Erikki! Ăsta e Najoud, şi Fazulia, şi Zadi... o, uite, Erikki, ăsta e fratele meu, Hakim - ce caută Hakim aici?
- Unde? A, da, îl văd. Nu, nu cred...
- Poate... poate că Abdollah Han 1-a iertat, spuse ea emoţionată. O, asta ar fi minunat.

Erikki se uită şi el la oamenii de jos. îl văzuse pe fratele ei numai o dată, la nunta lor, dar băiatul îi plăcuse foarte mult. Abdollah Han îi îngăduise să se întoarcă din exil numai o singură zi, după care îl trimisese înapoi, la Kvoy, în partea de nord aAzerbaidjanului, în apropiere de frontiera cu Turcia, unde avea nişte mine foarte importante.

- Hakim nu a dorit decît să se ducă la Paris ca să studieze pianul, îi spusese Azadeh. Dar tata nici n-a vrut să audă, 1-a blestemat şi 1-a exilat pentru complot...
- Nu este Hakim, spuse Erikki, care avea văzul mult mai bun decît ea.
- Oh! Azadeh miji ochii împotriva curentului. Era aşa de dezamăgită. Da, da, ai dreptate, Erikki.
- Uite-1 şi pe Abdollah Han!

Silueta lui impunătoare şi masivă era inconfundabilă. Ieşise pe uşa principală şi se oprise pe trepte, cu doi gardieni înarmaţi în spate, împreună cu el mai erau alţi doi bărbaţi. Toţi purtau paltoane groase, fiindcă era foarte frig.

- Cine sînt ăştia?

- Nişte străini, spuse ea, încercînd să-şi ascundă dezamăgirea. Nu au arme şi nu se vede nici un mullah, deci nu sînt din Gărzile Verzi.

- Sînt europeni, spuse Nogger. Ai un binoclu, Erikki?

-Nu. '

Erikki se opri, coborî la o sută cincizeci de metri şi rămase pe loc, uitîndu-se cu atenţie la Abdollah Han. Văzu că acesta face semn spre elicopter, apoi vorbeşte ceva cu cei doi bărbaţi şi din nou arată spre elicopter. Apărură şi alte rude ale lui Azadeh, alte surori şi servitoare, unele dintre ele cu chador, înfăşurate strîns în haine din cauza frigului. Erikki îşi scoase ochelarii fumurii şi căştile, deschise geamul, trase în piept aerul rece care îl lovi cu putere în faţă şi scoase capul pentru ca toţi să-1 poată vedea bine, fâcînd semne cu mîna. Ochii tuturor celor de jos erau aţintiţi asupra lui Abdollah Han. După o pauză, acesta îi făcu şi el semn cu mîna. Fără plăcere.

-Azadeh! Scoate-ţi căştile şi fa ce am făcut şi eu.

Azadeh se supuse imediat. Cîteva din surorile ei, emoţionate, îi făcură semn cu mîna, sporovăind între ele. Abdollah Han nu catadicsi să facă nici un gest, aştepta. *Materbiot,* înjură Erikki în gînd, apoi se apleca afară din cabină şi arătă spre spaţiul larg din spatele bazinului cu mozaic, îngheţat acum, cerînd clar permisiunea de a ateriza. Abdollah Han încuviinţă din cap şi arătă cu mînaîntr-acolo, apoi schimbă cîteva cuvinte cu paznicii, se întoarse pe călcîie şi intră în casă. Ceilalţi bărbaţi îl urmară. Unul din paznici rămase pe loc. Coborî scările spre locul de aterizare, verificîndu-şi arma din mers.

- Nu aduce cu un comitet de recepţie prea prietenos, murmură Nogger.

- Nu trebuie să-ţi faci griji, Nogger, spuse Azadeh cu un mic rîs nervos. Am să cobor eu prima. Erikki, este mai bine pentru mine să ies eu prima.

Aterizară imediat, Azadeh deschise uşa şi se grăbi să-şi îmbrăţişeze surorile şi mama vitregă, cea de-a treia soţie a tatălui său, care era mai tînără decît ea. Prima lui soţie, Khananam, era de aceeaşi vîrstă cu el, dar era ţintuită la pat de

ani de zile şi nu ieşea niciodată din camera ei. Cea de-a doua soţie, mama lui Azadeh, murise cu mulţi ani în urmă.

Paznicul o intercepta pe Azadeh. Politicos. Erikki răsuflă ceva mai uşurat. Era prea departe ca să audă ce spune şi, oricum, nici el, nici Nogger nu vorbeau nici farsi, nici turcă. Paznicul făcu un gest spre elicopter. Azadeh dădu din cap şi se întoarse spre ei, fâcîndu-le semn să se apropie. Erikki şi Nogger încheiară manevra de aterizare, privindu-1 pe paznic cu aceeaşi atenţie cu care îi privea şi el pe ei.

- Urăşti armele la fel de mult ca şi mine, Erikki? întrebă Nogger.

- Da, dar cel puţin omul ăsta ştie cum să le folosească - amatorii sînt cei care măînspăimîntă. Erikki puse în funcţiune sistemul de frînare şi băgă în buzunar cheia de contact.

Se îndreptă spre Azadeh şi surorile ei, dar paznicul le tăie calea. Azadeh îi strigă:

- Spune că trebuie să mergem în sala de recepţie şi să aşteptăm acolo. Te rog să mă urmezi.

Nogger era ultimul. Una din frumoasele surori îi prinse privirea şi el zîmbi în sinea lui, urcînd treptele cîte două odată.

Sala de recepţie era mare, rece, trăgea peste tot şi mirosea a umezeală. Mobila era greoaie, în stil victorian, peste tot erau covoare şi perne mari şi încălzitoare de apă demodate. Azadeh îşi aranja părul în faţa unei oglinzi. Costumul ei de schi era elegant şi modern. Abdollah Han nu ceruse niciodată soţiilor, fiicelor sau servitoarelor lui să poarte chador. Nu era de acord cu chadorul. Atunci de ce Najoud era îmbrăcată astăzi cu chador? se întrebă ea, din ce în ce mai neliniştită. Aşteptară o jumătate de oră, după care veni un gardian care îi spuse ceva. Azadeh trase adînc aer în piept.

- Nogger, tu trebuie să aştepţi aici, spuse ea. Erikki, tu şi cu mine trebuie să mergem cu paznicul.

Erikki o urmă, încordat, dar încrezător în faptul că înţelegerea pe care o încheiase cu hanul de a purta armă asupra lui va rămîne în vigoare. Apăsarea pukoh-ului în spate îl liniştea. Paznicul deschise o uşă de la capătul coridorului şi îi făcu semn să înainteze.

Abdollah Han şedea rezemat de nişte perne mari, aşezate pe un covor, cu faţa spre uşă. în spatele lui erau doi paznici, încăperea era bogată, în stil victorian, oficială, însă oarecum degradată şi murdară. Cei doi bărbaţi pe care îi văzuseră pe scară şedeau turceşte lîngă el. Unul era european, în jur de treizeci de ani, cu trăsături asiatice şi cu pielea bătînd în galben. Amîndoi purtau haine de iarnă. Erikki era neliniştit şi rămase să aştepte lîngă uşă, în timp ce Azadeh se duse spre tatăl ei, îngenunche în faţa lui, îi sărută mîna grasă, plină de bijuterii, şi îl binecuvîntă. Impasibil, tatăl ei îi făcu un semn să se dea într-o parte şi îşi aţinti ochii negri asupra lui Erikki, care îl salută politicos din uşă, dar nu se mişcă din loc. Ascunzîndu-şi ruşinea şi teama, Azadeh îngenunche din nou pe covor, cu faţa spre el. Erikki văzu că amîndoi bărbaţii o examinau cu priviri apreciative şi simţi că îi creşte tensiunea.

Lîngă han era o tavă cu halva, cubuleţe mici din această delicatesă turcească bogată în miere pe care o adora. Luă cîteva bucăţele şi le mîncă. Lumina dansa pe inelele lui.

- Aşadar, spuse el aspru, ucizi "fără discernămînt, ca un cîine turbat.

Erikki miji ochii, dar nu spuse nimic.

- Ei bine?

- Dacă ucid, nu o fac ca un cîine turbat. Pe cine se spune că am ucis?

- Un bătrîn într-o mulţime din apropiere de Qazvin. Cu un cot în piept, i-ai zdrobit coşul pieptului. Există martori. Apoi încă trei oameni într-o maşină şi unul în afara ei - acesta fiind un important luptător pentru libertate. Există mai mulţi martori. Mai departe, pe drum, încă cinci morţi au rămas în urma elicopterului. Sînt şi mai mulţi martori.

Altă linişte. Azadeh nu se clintise din loc, dar sîngele îi dispăruse din obraji. -Ei bine?

- Dacă există martori, atunci fără îndoială că ştii că ne vedeam paşnic de drum spre Teheran, că eram neînarmaţi, că am fost atacaţi de o gloată şi, dacă nu ar fi fost Charles Pettikin şi Rakoczy, probabil că acum am fi fost...

*

Erikki se opri şi remarcă brusc schimbul rapid de priviri dintre cei doi străini. Apoi, cu mai multă precauţie, continuă:

- ... probabil că acum am fi morţi. Eram neînarmaţi - nici Rakoczy n-a tras el primul, s-a tras asupra noastră.

Şi Abdollah Han observă schimbarea petrecută cu cei doi străini de lîngă el. Privi din nou gînditor către Erikki.

- Rakoczy? Acela care a venit cu mullahul islamic marxist şi cu oamenii care v-au atacat baza? Musulmanul sovietic?

- Da. Erikki se uită la cei doi străini cu o privire tăioasă. Agentul KGB care pretindea că e din Georgia, de la Tbilisi.

Abdollah Han zîmbi subţire:

- KGB? De unde ştii?

- Am văzut destui în viaţa mea ca să-i recunosc dintr-o privire.

Cei doi străini se uitau la el cu ochi lipsiţi de expresie. Cel mai în vîrstă arborase un zîmbet prietenesc, ceea ce-1 înspăimîntă pe Erikki.

- Şi Rakoczy ăsta, cum de a ajuns în elicopter? întrebă hanul.

- L-a capturat duminica trecută pe Charles Pettikin la baza mea. Pettikin este unul dintre piloţii noştri care venise la Tâbriz ca să ne ia pe noi doi, pe Azadeh şi pe mine. Am fost chemat la ambasada ţării mele ca să mi se verifice paşaportul. A fost în ziua în care mai multe guverne, printre care şi al meu, au dispus ca cetăţenii lor care nu sînt absolut indispensabili aici să părăsească Iranul, spuse el, exagerînd cu uşurinţă. Luni, în ziua în care am plecat noi de aici, Rakoczy 1-a silit pe Pettikin să-1 ducă cu elicopterul la Teheran.

Povesti pe scurt ceea ce se întîmplase.

- Dacă nu ar fi observat el steagul finlandez de pe acoperişul maşinii mele, acum am fi fost morţi.

Bărbatul cu trăsături asiatice zîmbi larg.

- Ar fi fost o mare pierdere, căpitane Yokkonen, spuse el în ruseşte. Bărbatul mai în vîrstă, cu ochi de slav, spuse într-o engleză impecabilă:

- Şi Rakoczy ăsta unde este acum?

- Nu ştiu. Undeva prin Teheran. Pot să vă întreb cine sînteţi?

Erikki voia să cîştige timp. Nu se aştepta la nici un răspuns din partea lor. încerca să stabilească doar dacă Rakoczy era prieten sau duşman cu cei doi din faţa lui, care erau, evident, sovietici, de la KGB sau GRU - Serviciul de informaţii al forţelor armate.

- Vă rog, care era prenumele lui? întrebă cel mai în vîrstă pe un ton binevoitor.

- Fedor, ca al revoluţionarului ungur.

Erikki nu sesiză nici un fel de reacţie şi ar fi putut continua, dar nu era cîtuşi de puţin dornic să divulge ceva faţă de cei de la KGB sau GRU. Azadeh şedea în continuare în genunchi pe covor, cu spatele ţeapăn, nemişcată, cu mîinile în poală. Buzele ei erau foarte roşii în contrast cu faţa albă ca hîrtia. Deodată, Erikki se simţi foarte îngrijorat pentru ea.

- Recunoşti că ai omorît aceşti oameni? întrebă hanul, luînd încă o bucăţică de halva.

- Recunoştea am omorît oameni şi acum un an pentru a-ţi salva viaţa, înălţimea... -

- Şi pe-a ta! spuse furios hanul. Asasinii te-ar fi ucis şi pe tine - a fost voia lui Allah că am rămas amîndoi în viaţă.

- Nu eu am început această luptă şi nici n-am dorit-o. Erikki încerca să-şi aleagă cuvintele cu grijă. Se simţea foarte nesigur. Dacă i-am ucis pe ceilalţi, n-a fost alegerea mea, ci am fâcut-o ca să apăr viaţa fiicei dumitale şi pe a mea. Vieţile noastre erau în primejdie.

- Ah, crezi deci că ai dreptul să ucizi ori de cîte ori consideri că viaţa ta e în primejdie?

Erikki văzu că hanului îi năvăleşte sîngele în cap, iar cei doi sovietici nu-1 scăpau din ochi. Se gîndi la propria lui moştenire genetică, la poveştile bunicului său din vremurile de aur ale Ţărilor Nordului, cînd uriaşii cutreierau pămîntul şi trollii şi spiriduşii nu erau mituri, cu mult, foarte mult timp în urmă, cînd pămîntul era curat şi Răul necunoscut ca atare, iar Binele era Bine şi Răul nu putea să poarte mască.

- Dacă este în primejdie viaţa lui Azadeh sau a mea, voi ucide pe oricine, spuse el sec.

Cei trei bărbaţi simţiră fiori pe şira spinării, Azadeh încremenise la auzul ameninţării, iar paznicii, care nu ştiau nici rusă, nici engleză, se foiră neliniştiţi, căci sesizaseră intonaţia violentă a spuselor lui Erikki.

Vena din centrul frunţii lui Abdollah Han se zbătea tare.

- Te vei duce cu omul acesta, spuse el sumbru. Vei merge cu el şi vei face ceea ce-ţi cere.

Erikki privi spre omul cu trăsături asiatice. ,

- Ce vreţi de la mine?

-Numai talentele dumitale de pilot şi aparatul 212, spuse omul, destul de prietenos, vorbind ruseşte.

- îmi pare rău, 212 este în verificări după o mie cinci sute de ore de zbor, iar eu lucrez pentru S-G şi pentru Iran-Timber.

- 212 este gata, a fost verificat de mecanicii dumitale la sol, iar Iran-Timber ni te-a împrumutat... ca să...

- Ca să ce?

- Ca să zbori, spuse celălalt iritat. Eşti tare de urechi?

- Nu, dar se pare că dumneata eşti.

Aerul ieşi şuierînd din gura bărbatului. Cel mai în vîrstă zîmbi straniu. Abdollah Han se întoarse spre Azadeh şi fata aproape că sări în sus de frică.

- Tu te duci la Khananam şi îi prezinţi omagiile!

- Da... da, tată, spuse ea poticnindu-se şi sări de data asta în picioare.

Erikki făcu'un pas spre ea, dar paznicii erau atenţi. Unul dintre ei îl acoperi imediat, iar Azadeh îi spuse cu glasul plin de lacrimi:

- Nu, Erikki, este... trebuie... trebuie să mă duc.

Azadeh fugi înainte ca el să o poată'opri.

Bărbatul cu trăsături asiatice rupse tăcerea:

- Nu ai de ce să te temi. Avem nevoie numai de îndemînarea dumitale.

Erikki Yokkonen nu-i răspunse. Era sigur că sînt pierduţi, şi el şi Azadeh. Mai ştia că, dacă n-ar fi fost paznicii aici, i-ar fi atacat pe cei trei, 1-ar fi ucis pe Abdollah Han şi pe cei doi sovietici. Cei trei bărbaţi ştiau şi ei lucrul ăsta.

- De ce ai trimis după soţia mea, înălţimea Ta? Ai trimis două mesaje.

Abdoliah Han pufni dispreţuitor.

- Pentru mine, ea nu are nici o valoare, însă are pentru prietenii mei: ca să te aducă aici şi să te facă să te porţi cuvi incios. Şi pe Allah şi pe Profet, aşa te vei purta. Vei face ce vrea omul acesta.

Unul dintre paznici mişcă puţin automatul şi zgomotul pe care îl făcu răsună în toată încăperea. Sovieticul cu trăsături asiatice se ridică.

- Mai întîi, cuţitul, te rog.
- N-ai decît să vii să-1 iei. Dacă chiar îl vrei.

-• Omul şovăi. Brusc, Abdoliah Han izbucni în rîs. Era un rîs crud şi îi făcu pe toţi trei să tresară.

- Ai să-i laşi cuţitul, în felul acesta, viaţa va fi mai interesantă şi pentru dumneata.

Apoi se întoarse spre Erikki:

-Ar fi mai înţelept să fii ascultător şi să te porţi frumos.

- Ar fi mai înţelept să ne laşi să plecăm în pace.
- Ai vrea să-1 vezi pe copilotul tău spînzurat de degetele mari de la mînă?

Ochii lui Erikki se îngustară şi mai mult. Sovieticul mai în vîrstă se aplecă şi-i şopti ceva hanului, care nu-şi luase nici o clipă ochii de la Erikki. Mîinile lui se jucau cu pumnalul împodobit cu pietre preţioase. Cînd omul termină ce avea de spus, dădu afirmativ din cap.

- Erikki, ai să-i spui copilotului dumitale că trebuie să fie şi el ascultător atît timp cît se află la Tabf iz. O să-1 trimitem la bază, însă micul tău elicopter va rămîne aici. Pentru mo ment.

îi făcu semn omului cu trăsături asiatice să plece.

- Numele meu este Gimtarga, căpitane. Bărbatul nu era nici pe departe atît de înalt ca Erikki, dar era solid şi avea umeri laţi. Mai întîi mergem...
- Cimtarga este numele unui munte la est de Samarkand. Care este numele dumitale adevărat? Şi gradul?

Bărbatul ridică din umeri.

- Strămoşii mei au călărit împreună cu Timur Tamerlan, Marele Mongol, căruia îi plăcea să înalţe munţi de cranii. Mai întîi ne ducem la bază. Mergem cu maşina.

Trecu prin faţa lui şi deschise uşa, însă Erikki nu se clinti din loc, continuînd să-1 privească pe han.

- Am să-mi văd soţia diseară.

- Ai s-o vezi cînd... Abdollah Han se opri cînd celălalt bărbat se aplecă şi îi şopti ceva. Hanul dădu iarăşi din cap.

-Bine, da, căpitane, ai s-o vezi diseară şi în fiecare seară, dacă... Lăsă cuvintele în suspensie.

Erikki se întoarse şi ieşi din încăpere.

Cînd uşa se închise în urma lor, tensiunea dispăru din odaie. Bărbatul mai în vîrstă chicoti:

- înălţimea Ta, ai fost perfect, perfect ca de obicei..

Abdollah Han îşi frecă umărul stîng, chinuit de dureri artritice.

- O să fie ascultător, Piotr, spuse el, dar numai atît timp cît neascultătoarea şi nerecunoscătoarea mea fiică este în puterea mea.

- Fiicele sînt întotdeauna dificile, spuse Piotr Oleg Mzîtrîk. Venise de la graniţa din nord, de la Tbilisi.

-Nu-i aşa, Piotr. Celelalte sînt ascultătoare şi nu-mi fac necazuri, dar asta - asta mă înfurie pînă peste poate.

-Atunci alung-o după ce finlandezul va face ce trebuie. Alungă-i pe amîndoi de aici. Ochii slavi clipiră viclean şi omul adăugă: Dacă aş fi fost cu treizeci de ani mai tînăr şi ea ar fi fost liberă, ţi-aş fi cerut-o de nevastă.

- Dacă mi-ai fi cerut-o înainte să apară nebunul ăsta, ţi-aş fi dat-o imediat, împreună cu binecuvîntarea mea, spuse posomorit Abdollah Han. Deşi înţelesese ce voia să spună omul, îşi ascunse surprinderea şi îşi propuse s-o analizeze mai tîrziu. Regret că i-am dat-o, am crezut că o să-1 înnebunească şi pe el, regret jurămîntul pe care 1-am făcut în faţa lui Dumnezeu să-1 las în viaţă - a fost un moment de slăbiciune.

- Poate că nu. E bine să fii mărinimos din cînd în cînd. Ti-a salvat viaţa.

+ - Insha'Allah! A fost voia Domnului - el nu a fost decît un instrument.

- Bineînţeles, spuse Mzîtrîk împăciuitor, bineînţeles.

- Omul acesta este diavolul, un diavol ateu care miroase a sînge. Dacă n-ar fi fost gărzile mele - ai văzut şi tu - ar fi trebuit să ne luptăm ca să scăpăm cu viaţă din mîinile lui.

- Nu. Nu atît timp cît ea se află în puterea ta şi poţi să te porţi... urît cu ea, spuse Piotr zîmbind straniu.

- Cu voia lui Dumnezeu, vor fi curînd amîndoi în iad, spuse hanul, furios încă pentru că fusese silit să-1 lase pe Erikki în viaţă ca să-1 ajute pe Piotr Mzîtrîk, cînd ar fi putut să i-1 dea mujahedinului de stînga şi să scape astfel de el pentru totdeauna. Mullahul Mahmud, unul din liderii de la Tabriz ai facţiunii mujahedinilor islamici marxişti care atacaseră baza, venise la el cu două zile în urmă şi îi povestise ce se întîmplase la bariera de pe şosea.

- Iată aici hîrtiile lor Hrept dovadă, spusese omul încîntat. Atît ale străinului, care e în mod sigur de la CIA, cît şi ale doamnei, fiica dumneavoastră, în momentul în care se întoarce la Tabriz, o să-1 aducem în faţa Komitehului nostru, o să-1 condamnăm şi o.să-1 ducem la Qazvin ca să-1 executăm.

- Pe Profet că nu veţi face aşa ceva pînă nu vă dau eu încuviinţarea, spusese el imperios şi luase hîrtiile. Cîinele ăsta de străin este căsătorit cu fiica mea, nu este de la CIA, se află sub protecţia mea pînă cînd am s-o anulez ;eu şi dacă te atingi de un fir din părul lui roşu sau te mai duci peste el sau la baza lui fără aprobarea mea, îmi retrag tot sprijinul secret şi nimic nu le va mai opri pe Gărzile Verzi să calce în picioare pe toţi stîngiştii din Tabriz! O să-ţi fie predat cînd îmi va conveni mie, nu ţie!

Mullahul plecase posomorit şi Abdollah îl adăugase imediat pe Mahmud pe lista lui neagră. După ce examina cu grijă hîrtiile, se simţi de-a dreptul încîntat că găsise paşaportul lui Azadeh, cartea de identitate şi alte permise, ceea ce îi dădea o putere şi mai mare asupra ei şi a soţului ei.

Da, îşi zise el privindu-1 pe sovietic. Acum o să facă tot ce-i cer, absolut orice.

- Cum va fi voia Domnului, însă s-ar putea să rămînă văduvă curînd.

- Să sperăm că nu prea curînd! Rîsul lui Mîztrîk era de-a dreptul contagios. Nu înainte ca soţul ei să-şi termine misiunea.

Abdollah Han se simţi încălzit de prezenţa omului, de sfaturile lui înţelepte şi de faptul că Mîztrîk va face ceea ce i se cere. Dar trebuie să fiu un păpuşar mult mai bun decît înainte, îşi zise el, dacă vreau să supravieţuiesc, să supravieţuim, eu şi Azerbaidjanul.

în toată provincia şi în Tabriz, situaţia era acum foarte delicată. Izbucniseră tot felul de insurecţii, facţiunile luptau una împotriva alteia şi zeci de mii de soldaţi sovietici erau masaţi chiar lîngă graniţă. Şi tancuri. Şi între ei şi Golf nu era nimic care să-i ţină în loc. în afară de mine, îşi spuse el. Şi o dată stăpînit Azerbaidjanul, Teheranul fiind imposibil de apărat, aşa cum arătase istoria da nenumărate ori, Iranul va cădea în întregime în mîinile lor, ca mărul cel putred, aşa cum prezisese Hruşciov. Iar o dată cu Iranul şi Golful, Strîmtoarea Hormuz, petrolul omenirii.

Simţea nevoia să-şi descarce furia. „Allah să-1 bata pe şah care n-a vrut să asculte, n-a vrut să aştepte, n-a fost în stare să zdrobească o mică rebeliune pusă la cale de mullahi cu mai puţin de douăzeci de ani în urmă şi să-1 trimită la dracu' pe ayatollahul Khomeini, aşa cum 1-am sfătuit eu, punînd astfel în primejdie stăpînirea noastră absolută, inevitabilă şi implacabilă asupra întregii lumi din afara graniţelor Rusiei, ţaristă sau sovietică, totuna, care este adevăratul nostru duşman. Şi eram atît de aproape de ţel: Statele Unite ne ciuguleau din palmă, ne făceau toate mofturile şi ne îndemnau, ba chiar ne rugau să primim de la ei cele mai moderne arme, ne implorau să devenim poliţiştii Golfului şi să-i stăpînim astfel pe arabii sălbatici, să le sugem ţiţeiul, să-i transformăm în vasali pe ei şi şeicatele lor din Arabia Saudită pînă în Oman. Am fi putut cuceri Kuweitul într-o zi, Irakul într-o săptămînă, Arabia Saudită şi Emiratele ar fi alergat ţipînd la malul mării să ne implore mila! Am fi putut obţine orice tehnologie am

<T /,

fi dorit, vapoare, avioane, tancuri - numai să fi cerut, ba chiar şi Bomba! O, Allah! Ce bine ar fi mers reactoarele noastre construite în Germania!

Eram atît de aproape de împlinirea lucrării lui Allah, noi, şiiţii din Iran, cu inteligenţa noastră superioară, cu istoria noastră străveche, cu petrolul nostru, şi am fi putut stăpîni Strîmtorile şi am fi adus toate popoarele de la stînga lor la picioarele noastre. Atît de aproape eram de cucerirea Ierusalimului şi a cetăţii sfinte Mecca - Sfînta Sfintelor.

Era cît pe-aci să fim primii în lume, aşa cum ni se cuvine, dar acum totul este în primejdie şi va trebui să luăm totul de la început, să-i manevrăm din nou pe barbarii diavoleşti de la nord, şi toate astea din cauza unui singur om!

Insha'Allah, îşi spuse el, şi asta îi mai domoli supărarea." Dar chiar şi aşa, dacă Mîztrîk n-ar fi fost în încăpere şi n-ar fi trebuit să-1 manevreze şi pe el şi să se îngrijească de problemele Azerbaidjanului, ar fi urlat şi ar fi ţipat, ar fi bătut pe cineva, pe oricine. Aşa însă, îşi controla mînia şi îşi cîntări cu grijă următoarea mişcare. Degetele lui apucară ultima bucăţică de halva şi o băgară în gură.

- Ai vrea să te însori cu Azadeh, Piotr?

-Ai vrea ca eu, care sînt mai bătrîn decît tine, să-ţi devin ginere? spuse omul zîmbind dispreţuitor.

- Dacă asta e voia lui Allah, răspunse cu exact atîta sinceritate cîtă trebuia, căci văzuse că lumina care licărise brusc în ochii prietenului său fusese ascunsă repede şi cu grijă.

Aşa, îşi zise el, deci prima dată cînd o vezi o şi doreşti. Dar dacă ţi-o dau cu adevărat după ce terminăm cu monstrul, ce va însemna asta pentru mine? Multe lucruri! Eşti o partidă bună, eşti puternic, ca manevră politică ar fi un lucru înţelept şi ai reuşi s-o faci să-şi vîre minţile în cap şi te-ai purta cu ea aşa cum trebuie, nu ca finlandezul care nu ştie ce să mai facă ca să-i intre în voie. Ai fi un instrument al răzbunării mele împotriva ei. Sînt multe avantaje...

, Cu trei ani în urmă, Piotr Oleg Mîztrîk preluase imensa vilă şi pămînturile care aparţinuseră tatălui său - şi el prieten al Gorgonilor - din apropiere de Tbilisi, unde, generaţii la

rînd, şi Gqrgonii făcuseră afaceri importante. De atunci, Abdollah Han ajunsese să-1 cunoască foarte bine, fiindcă şedea adesea la vila lui cînd mergea în călătoriile lui de afaceri. Constatase că Oleg este, ca toţi ruşii, secretos şi prea puţin dispus să-i împărtăşească gîndurile. Dar, spre deosebire de cei mai mulţi, era prietenos şi gata să sară în ajutor - şi era mult mai puternic decît oricare alt sovietic pe care îl cunoştea. Era văduv şi avea o fiică deja căsătorită, un fiu în marina militară, nepoţi şi obiceiuri bizare. Locuia singur în vila uriaşă, numai cu servitorii şi cu o femeie ciudat de frumoasă, o rusoaică euroasiatică de vreo treizeci de ani, pe nume Vertinskaia, o femeie deosebit de veninoasă, pe care o adusese aici numai de două sau de trei ori pe an, ca pe un tezaur personal. Femeia era în parte sclavă, în parte prizonieră, tovarăşă de băutură, tîrfă, torţionară şi pisică sălbatică.

- De ce n-o ucizi ca să termini odată cu ea, Piotr? întrebase el cînd izbucnise o ceartă deosebit de violentă între cei doi şi Mîztrîk o dăduse afară din cameră cu biciul. Femeia scuipa şi blestema şi se lupta pînă cînd servitorii au scos-o afară.

- Nu... nu încă, răspunsese Mîztrîk cu mîinile tremurînd. Este mult... mult prea preţioasă

-A, da... da, acum înţeleg, spusese Abdollah Han, la fel de excitat/Avea aproape acelaşi sentiment faţă de Azadeh, nu voia să arunce un astfel de obiect pînă cînd nu-1 zdrobea cu totul, pînă n-o umilea şi nu se tîra la picioarele lui. îşi amintea cît de mult îl admirase pe Mîztrîk pentru că Vertinskaia era amanta şi nu fiica lui, astfel ca actul final de răzbunare să se poată consuma.

Allah s-o blesteme pe Azadeh, îşi spuse el. Blestemată să fie ea, care ar fi putut fi asemeni mamei sale, cea care mi-a dăruit atît de multă plăcere, care îmi aminteşte necontenit de pierderea ei, ea şi fratele ei cel rău, amîndoi la fel ca mama lor la chip şi la purtări, dar nu şi la calitate, ea care fusese ca o hurie în grădina lui Allah. Am crezut că ambii noştri copii mă iubesc şi mă cinstesc, dar n-a fost aşa; după ce Naphtala s-a dus în Paradis, adevărata lor fire a ieşit la iveală. Ştiu că Azadeh a complotat cu fratele ei ca să mă omoare, doar am avut şi

dovada. Aş vrea să pot s-o bat aşa cum o bate Piotr pe femeia lui, dar nu pot, nu pot. De cîte ori ridic mîna împotriva ei, o văd pe iubita mea. AII ah s-o pedepsească peAzadeh, s-o trimită în iad...

- Linişteşte-te, spuse Mîztrîk blajin.

-Ce?

-Arăţi foarte posomorit, prietene. Nu-ţi face griji, totul va fi bine. Vei găsi o cale să scapi de ea. Abdollah Han dădu grav din cap.

- Mă cunoşti foarte bine.

E adevărat, îşi spuse el, comandînd votcă pentru Mîztrîk şi ceai pentru sine. Era singurul om cu care se simţea la largul lui.

Mă întreb oare cine eşti cu adevărat, îşi zise el, privindu-1 cu atenţie, în anii care au trecut, la vila unde ne întîlneam, spuneai întotdeauna că eşti în concediu, dar niciodată nu mi-ai spus ce fel de concediu, de la cine şi-n-am reuşit să aflu oricît nvam străduit. La început am presupus că erai în serviciul armatei sovietice, pentru că odată, cînd te-ai îmbătat, mi-ai spus că ai fost comandant de tancuri în timpul celui de-al doilea război mondial şi că ai luptat la Sevastopol. Dar după aceea m-am răzgîndit şi mi-am spus că, cel mai probabil, atît tu, cît şi tatăl tău aţi făcut parte din KGB sau GRU, pentru că nimeni nu iese la pensie în Uniunea Sovietică cu o asemenea vilă şi cu asemenea moşii în Georgja, cea mai bună parte a imperiului, fără a avea anumite cunoştinţe speciale şi o anumită influenţă. Acum spui că ai ieşit la pensie - da, dar de unde?

încercînd să tatoneze pînă unde se întindea puterea lui Mîztrîk, la începutul prieteniei lor, Abdollah Han îi spusese că o celulă comunistă clandestină din Tabriz complota să-1 asasineze. Era numai parţial adevărat, motivul real fiind acela că fiul unui om pe care-1 ura şi pe care nu-1 putea ataca direct făcea parte din grup. în mai puţin de o săptămînă, capetele lor erau trase în ţeapă în apropiere de moschee, împreună cu o inscripţie - AŞA VOR PIERI TOŢI DUŞMANII LUI ALLAH. Vărsase lacrimi reci laînmormîntare şi rîsese satisfăcut în sinea lui. Faptul că Piotr Mîztrîk îi putea elimina chiar pe unii din

- Rakoczy acesta nu-i important, spuse el liniştit.

„Fii calm, îşi spuse apoi. Nu ai de ce să-ţi faci griji. Cunoşti prea multe secrete ca să se atingă cineva de tine. La fel şi fiul tău. E bun, cu siguranţă că se înşală în privinţa lui. A fost testat de multe ori, şi de tine, şi de alţi experţi. Eşti în siguranţă. Eşti puternic, eşti sănătos, ai putea s-o baţi şi s-o tăvăleşti în pat pe micuţa şi frumoasa Azadeh şi în aceeaşi zi s-o violezi şi pe Vertinskaia."

- Important este faptul că te găseşti în inima Azerbaidjanului, prietene, spuse el cu aceeaşi voce calmă. Vei primi tot sprijinul de care ai nevoie şi părerile dumitale despre marxiştii islamici vor ajunge acolo unde trebuie. Vei avea echilibrul pe care îl ceri.

- Bine. Contez pe el, spuse hanul.

- Dar între timp, reluă Mîztrîk, întorcîndu-se la motivul real al vizitei sale neaşteptate. Ce zici de căpitanul britanic? Poţi să ne ajuţi?

Cu două zile în urmă sosise de la Centru un telex strict secret, cu cod de prioritate absolută, îl primise acasă, la vila lui de lîngă Tbijisi. I se comunica faptul că un post secret de radar de ascultare al CIA de pe versantul de nord al muntelui Sabalan fusese aruncat în aer de nişte sabotori cu o clipă înainte de sosirea unei echipe locale, care urma să ridice toate cărţile de coduri, maşinile de coduri şi computerele, „întîlneşte-te imediat cu Ivanovici, continua telexul, folosind numele conspirativ al lui Abdollah Han. Spune-i că sabotorii sînt britanici - un căpitan şi doi gurkha - şi un american de la CIA, Rosemont, cu numele conspirativAbu Kurd, călăuziţi de unul din mercenarii noştri, pe care 1-au ucis însă înainte să-i conducă în ambuscadă. Unul dintre soldaţi şi agentul CIA au fost ucişi în timp ce fugeau şi se crede că cei doi supravieţuitori se îndreaptă spre sectorul lui Ivanovici - aranjează cooperarea acestuia. Secţiunea 16/a. Terminat." Ordinul Secţiunii 16 însemna; „această persoană sau persoane sînt duşmani prioritari, care trebuie interceptaţi, reţinuţi şi aduşi înapoi pentru interogatoriu prin indiferent ce mijloace". Literaa însemna: „dacă acest lucru nu este posibil, eliminaţi-i fără ezitare".

Mîztrîk sorbi din votcă, aşteptînd.

- Am aprecia foarte mult ajutorul dumitale, adăugă el.
- întotdeauna aţi primit ajutorul meu, spuse Abdollah. Dar să găseşti doi specialişti în sabotaj în Azerbaidjan, doi oameni care cu siguranţă că sînt deghizaţi, este aproape imposibil. E sigur că au case conspirative la care să se ducă, există un consulat britanic la Tabriz şi zeci de drumuri prin care să coboare din munte şi să ne ocolească pe noi.

Se ridică şi se duse la fereastră. Privi afară. Vedea de aici elicopterul 206, parcat în curte şi păzit de garda lui. Pe cer nu era nici un nor.

- Dacă eu aş conduce această operaţiune, m-aş preface că merg spre Tabriz, dar m-aş întoarce şi aş ieşi la Marea Caspică. Cum au pătruns aici?
- Pe Caspică. Dar li s-a luat urma pînă aici. Au fost găsite două cadavre în zăpadă şi urmele celorlalţi duceau încoace.

Eşecul operaţiunii de la Sabalan stîrnise o adevărată furtună în sus, pînă la Centru. Era atît de mult echipament strict secret al CIA la îndemînă, aproape! In ultimii ani, acesta acţionase ca un magnet asupra infiltrărilor secrete, în ultimele cîteva săptămîni primiseră informaţii că unele dintre posturile radar fuseseră evacuate, dar nu distruse în retragerea şi în panica la a cărei răspîndire contribuiseră şi ei. Erau gata să pătrundă acolo cît mai repede şi în forţă. Mîztrîk, consilier principal în această zonă, fusese de părere să se acţioneze cu prudenţă, să fie folosite mai curînd echipele locale decît sovietice, ca să nu-1 supere pe Abdollah Han, singurul lui contact şi cel mai preţios agent - şi pentru a nu risca un incident internaţional.

- Nu este cîtuşi de puţin înţelept să ajungem la o confrun tare, spusese el, ţinîndu-se de litera Cărţii şi de planul per sonal. Ce cîştigăm printr-o acţiune imediată, dacă nu le băgăm pe gît nişte dezinformaţii şi Sabalan se dovedeşte numai o imensă cursă, ceea ce şi este, mai mult ca sigur? Cîteva cărţi cu coduri pe care s-ar putea să le şi avem deja. Cîteva com putere avansate - întreaga noastră Operaţiune Zatopek le are deja la mînă.

Era o operaţiune secretă a KGB-ului, foarte controversată şi inovatoare, numită astfel după alergătorul ceh de cursă lungă, campion olimpic. Operaţiunea fusese lansată în '65. Cu un buget iniţial de zece milioane de dolari din rezerva valutară extrem de săracă, Operaţiunea Zatopek urmărea achiziţionarea continuă a celor mai avansate şi perfecţionate tehnologii occidentale prin simpla lor cumpărare cu ajutorul unei reţele de false companii şi nu prin metodele convenţionale, foarte costisitoare, ale furtului şi spionajului. „Banii nu înseamnă nimic în comparaţie cu cîştigurile, spusese el în primul raport pentru Centru cînd se întorsese în '64 din Extremul Orient. Există zeci de mii de oameni de afaceri corupţi şi de voiajori necinstiţi care ne vor vinde tot ce e mai bun şi de ultimă oră pentru un anumit profit. Orice profit uriaş pentru un individ este o nimica toată pentru noi - căci vom economisi miliarde de dolari în activitatea de cercetare şi dezvoltare pe care îi cheltuim cu marina militară, armata terestră şi forţele aeriene. Şi, la fel de important, cruţăm ani întregi de efort şi evităm eşecurile. Cu costuri aproape neglijabile, vom ţine pasul cu tot ceea ce vor putea concepe minţile lor. Cîţiva dolari pe sub măsuţele lor prăpădite ne vor aduce pe tavă toate comorile lor."

Piotr Mîztrîk simţi un fior de plăcere cînd îşi aminti cum fusese primit şi acceptat planul lui - deşi fusese însuşit, fireşte, de superiorii lui ca fiind ideea lor, aşa cum îl preluase şi el de la unul din agenţii secreţi din Hong Kong, un cetăţean francez, pe nume Jacques de Viile, din marele conglomerat al lui Struan, care îi deschisese ochii:

- Legislaţia SUA nu interzice transferul de tehnologie în Franţa sau în Germania Occidentală sau în zeci de alte ţări şi legislaţia acestor ţări nu interzice unei companii s-o transfere către Uniunea Sovietică. Afacerile sînt afaceri, Gregor, şi banii sînt cei care fac ca lumea să se învîrtească. Numai prin Struan putem să vă trimitem tone de echipamente pe care SUA vi le interzice. Noi asigurăm service-ul pentru China, de ce nu 1-am asigura şi pentru voi? Gregor, marinarii voştri nu se pricep la afaceri...

Mîztrîk zîmbi în sinea lui. Pe atunci era cunoscut sub numele de Gregor Suslev, căpitan al unui mic vas de marfa sovietic care făcea curse între Vladivostok şi Hong Kong, aceasta fiind acoperirea pentru misiunea 3ui strict secretă de controlor adjunct pentru Asia al Direcţiei Unu din KGB.

In anii care trecuseră din '64 încoace, cînd propusese pentru prima oară această schemă, îşi spuse el cu mîndrie, cu cheltuielile totale, pînă acum, de optzeci şi cinci de milioane de dolari, Mama Rusia economisise prin Operaţiunea Zatopek cîteva miliarde de dolari, obţinînd în acelaşi timp tot felul de dispozitive de înaltă tehnicitate de la NASA, din Japonia şi Europa, minuni electronice, hard-'ware şi software, planuri, roboţi, baterii, microsceape, medicamente şi tot felul de alte minunăţii pe care să le poată copia şi fabrica apoi în voie, cu ajutorul unor echipamente construite de acelaşi duşman, cumpărate şi plătite cu bani din împrumuturile acordate de ei şi pe care noi n-o să le rambursăm niciodată. Ce proşti pot fi!

Mai că-i venea să rida cu voce tare. Ceea ce este încă şi mai important, Operaţiunea Zatopek îmi dă mînă liberă să continuu să acţionez şi să manevrez cum vreau eu în această zonă, să joc marele joc pe care proştii de englezi îl lasă să le scape de sub nas.

Se uită la Abdollah Han, care stătea şi se uita afară pe fereastră. Aştepta răbdător să-i spună ce favoare dorea în schimbul prinderii sabotorilor. Haide, Grăsanule Rău, îşi spuse el încruntat, folosind porecla pe care i-o dăduse, amîndoi ştim că poţi să-i prinzi pe ticăloşii ăştia dacă vrei şi dacă mai sînt în Azerbaidjan.

- Am să văd ce pot face, spuse Abdollah Han, tot cu spatele la el şi Mîztrîk nu-şi ascunse zîmbetul. Şi dacă-i prind, ce să fac cu ei, Piotr?

- Spune-i lui Cimtarga. O să facă el tot ce trebuie.

- Foarte bine. Abdollah dădu din cap şi veni din nou să se aşeze. Atunci ne-am înţeles.

- Mulţumesc, spuse Piotr, foarte satisfăcut. Tonul ferm al lui Abdollah Han promitea un succes rapid.

- Mullahul acela despre care vorbeam, Mahmud, spuse hanul, este foarte periculos. La fel şi banda lui de cuţitari. Cred că reprezintă o primejdie pentru toată lumea. Organizaţia Tudeh ar trebui să primească instrucţiuni să se ocupe de el. Pe ascuns, bineînţeles.

Mî/trîk se întreba cît de mult ştia oare Abdollah în legătură cu sprijinul secret pe care i-1 acordau ei lui Mahmud, unul dintre cei mai buni şi mai fanatici agenţi ai lor.

- Membrii organizaţiei Tudeh trebuie să fie păziţi, ca şi prietenii lor. Văzu imediat iritarea din ochii interlocutorului, aşa că făcu un compromis şi adăugă imediat: Poate că acest om ar putea fi îndepărtat şi înlocuit - dezbinarea generală şi fratricidul sînt de folos numai duşmanului.

- Mullahul este un fals mullah, nu un adevărat credincios.

- Atunci va trebui să plece. Repede.

Piotr Mîztrîk zîmbi, nu însă şi Abdollah Han.

- Foarte repede, Piotr. Şi definitiv. Iar grupul lui trebuie desfiinţat şi împrăştiat.

*

Preţul era piperat, dar Secţinea 16/aîi conferea suficientă autoritate.

- De ce nu repede şi definitiv, din moment ce spui că este necesar? Sînt de acord, ăăă, să transmit recomandarea dumitale.

Mîztrîk zîmbi, şi de astă dată zîmbi şi Abdollah Han, satisfăcut.

- Sînt bucuros că am căzut de acord, Piotr. Fă-te musulman ca să-ţi salvezi sufletul veşnic.

Piotr Mîztrîk rîse.

- Mai tîrziu. între timp, fă-te dumneata comunist, ca să te bucuri de plăcerile pămînteşti.

Hanul rîse, se aplecă şi îi umplu din nou paharul lui Piotr.

- Nu pot să te conving să mai stai cîteva zile?

- Nu, dar îţi mulţumesc. După masă cred că am să plec înapoi, spre casă. Zîmbetul i se lăţi şi mai mult. Am o mulţime de treburi .

Hanul era foarte mulţumit. Aşadar, acum pot să-1 dau uitării pe mullahul ăsta scandalagiu şi banda lui şi înseamnă că am mai scos un dinte stricat. Dar mă întreb ce-ai face tu, Piotr, dacă ai afla că sabotorul tău căpitan şi sabotorul tău soldat se află în partea cealaltă a moşiei mele şi aşteaptă un salvconduct? Dar încotro? Spre Teheran sau spre tine? încă nu m-am hotărît.

O, ştiam că ai să vii să mă implori să te ajut, altfel de ce i-aş fi ţinut în siguranţă şi de ce m-aş fi întîlnit pe ascuns cu ei la Tabriz acum două zile şi de ce i-aş fi adus în taină aici dacă nu pentru tine? Poate. Păcat că Vien Rosemont a fost ucis, era foarte folositor. Dar chiar şi aşa, informaţia şi avertismentul din mesajul pe care 1-a dat căpitanului pentru mine este mai mult decît folositor. Va fi greu de înlocuit. Da, şi tot atît de adevărat este că dacă ţi se face o favoare, trebuie să faci şi tu la rîndul tău o alta. Necredinciosul Erikki este numai una. Sună din clopoţel şi cînd apăru servitorul porunci:

- Spune-i fiicei mele Azadeh să vină să ia masa cu noi.

Capitolul 9

Teheran, ora 16.17. Jean-Luc Sessonne lovi cu ciocănelul de alamă de la uşa apartamentului lui Mclver. Alături de el se afla Sayada Bertolin. Acum, cînd nu mai erau în stradă şi rămăseseră singuri, îi cuprinse sînii în căuşul palmelor prin palton şi o sărută.

- Iţi promit că nu vom sta mult şi apoi ne vom întoarce în pat.
- Bine, zise ea şi rîse.
- Ai rezervat masa la Clubul Francez?
- Da, *cheri.*

Purta un balonzaid elegant, gros, peste uniforma sa de

•CV-^
î£2"-~
s£# ~f±
•*g->r
"*^-
~.=âr*:<y*-l
^SS"-".
3r*t-4ţ Jlâ

aviator; zborul de la Zagros pînă aici nu fusese uşor deloc. Nimeni nu răspundea la apelurile lor neîncetate, deşi.eterul era plin de mesaje în farsi pe care el nu le înţelegea.

Se menţinuse la înălţimea regulamentară şi se apropiase de Aeroportul Internaţional Teheran după procedura standard. Nimeni nu răspundea la apelurile lui. Indicatorul de viteză a vîntului indica rafale puternice laterale. Patru Jumbo erau pe platforma din apropierea terminalului, alături de cîteva avioane cu reacţie şi o epavă arsă. Văzu că unele încărcau, înconjurate de prea mulţi oameni, bărbaţi, femei şi copii, fără nici o ordine. Scările din faţă şi din spate erau supraîncărcate în mod foarte periculos. Valize şi cufere erau împrăştiate peste tot. Nu se vedea nici un poliţist sau supraveghetor de zbor, nici aici şi nipi de partea cealaltă a terminalului, unde întreaga circulaţie era blocată, maşinile stînd lipite bară la bară. Parcarea era plină şi ea, totuşi alte maşini încercau să-şi facă loc înăuntru, iar trotuarele erau înţesate de oameni cu bagaje.

Jean-Luc mulţumi lui Dumnezeu că zbura şi nu mergea pe jos şi ateriza pe aeroportul apropiat de la Galeg Morghi fără probleme, parcă aparatul 206 în hangarul S-G şi îşi asigură imediat transportul spre oraş cu ajutorul unei bancnote de zece dolari. Mai întîi oprise la biroul lui Schlumberger şi îşi fixă ora de zbor înapoi, spre Zagros. Apoi se dusese la ea. Sayada era acasă. Ca întotdeauna după o despărţire mai lungă, prima dată fusese rapid, nerăbdător şi egoist, dur şi exploziv.

O cunoscuse la o petrecere de Crăciun la Teheran, acum un an, două luni şi trei zile. îşi amintea perfect seara aceea, încăperea era plină de lume şi în clipa în care sosise o şi zărise, de parcă în camera aceea nu mai era nimeni. Era singură şi sorbea dintr-un pahar, îmbrăcată într-o rochie albă, elegantă.

- *Vouspariez frangai's, madame?* întrebase el, uluit de frumuseţea ei.

- îmi pare rău, *m 'sieur,* numai cîteva cuvinte. Prefer engleza.

- Atunci în engleză: sînt extrem de bucuros să vă cunosc, dar am o dilemă.

-Oh! Ce dilemă?

- Vreau să fac dragoste cu dumneata imediat.

-Ei?!

- Eşti întruchiparea unui vis... Ar fi sunat mult mai bine în franceză, dar nu contează, îşi zise el. Te caut dintotdeauna şi trebuie să fac dragoste cu dumneata, te doresc enorm.

- Dar... dar... soţul meu este acolo. Sînt căsătorită.

- Este o situaţie, *madame,* nu un impediment.

Femeia rîsese şi el ştiuse că este a lui. Un singur lucru mai trebuia ca totul să fie perfect.

- Ştii să găteşti?

- Da, răspunse ea cu o asemenea siguranţă încît el îşi dădu seama că va fi minunat, că în pat va fi divină şi că, dacă îi lipseşte ceva, el îi va completa cunoştinţele.

Ce norocoasă e că m-a întîlnit pe mine, îşi spuse el fericit şi bătu din nou în uşă, care se deschise acum. Era Gharlie Pettikin.

- Dumnezeule mare, Jean-Luc, ce naiba faci aici? Bună, Sayada, eşti mai frumoasă ca oricînd! Veniţi înăuntru.

Ii strînse mîna lui Jean-Luc şi o sărută prieteneşte pe obraji pe Sayada, simţindu-i căldura trupului.

Paltonul lung, gros şi gluga o ascundeau aproape în întregime. Ştia care sînt primejdiile la Teheran şi se îmbrăca corespunzător.

- Mă scuteşte de atît de multe necazuri, Jean-Luc. Sînt de acord că este o prostie învechită, dar nu vreau să fiu scuipată sau să văd vreun nenorocit că-şi scoate penisul la mine sau se masturbează cînd trec pe lîngă el. Aici nu este şi nu va fi niciodată Franţa. Sînt de acord că este de necrezut, dar acum, la Teheran, trebuie să port ceva asemănător chadorului ca să fiu în siguranţă, deşi acum o lună nu era nevoie. Indiferent ce spui, *cheii,* vechiul Teheran a dispărut pentru totdeauna.

E păcat, într-un fel, îşi zise ea intrînd în apartament. Aici fusese înainte tot ce era mai bun din Vest şi tot ce era mai bun din Est, dar şi ce era mai rău. Dar acum, acum mi-e

milă de iranieni, mai ales de femei. De ce oare musulmanii, şi îndeosebi şiiţii, sînt atît de înguşti la minte şi nu le lasă pe femeile lor să se îmbrace modern? Oare pentru că sînt atît de reprimaţi şi turbaţi după sex? De ce nu pot fi ca noi, palestinienii, sau ca egiptenii, sau ca cei din Shargaz, Dubai, Indonezia, Pakistan şi atîtea alte ţări? Trebuie să fie vorba de impotenţă. Ei bine, nimeni şi nimic nu mă va împiedica să mă alătur Marşului de Protest al Femeilor. Cum îndrăzneşte Khomeini să ne trădeze pe noi, femeile, care am urcat pe baricade pentru el?

în apartament era rece, încălzitorul electric .funcţiona numai cu jumătate de putere, aşa că îşi păstră paltonul pe ea, dar îl descheie ca să stea mai comod şi se aşeză pe o canapea. Purta o rochie călduroasă, de la Paris, despicată pe şold. Ambii bărbaţi observară. Sayada fusese de mai multe ori în acest apartament şi îl considera prăpădit şi incomod, deşi o plăcea foarte mult pe Genny.

- Unde e Genny?
- S-a dus la Al Shargaz în dimineaţa asta cu 125.
- Aşadar, Mac a plecat? întrebă Jean-Luc.
- Nu, numai ea. Mac este la...
- Nu cred! sări Jean-Luc. Genny ajurat să nu plece fără bătrînulDuncan!
- Nici eu n-am crezut, dar a plecat ca un mieluşel.

Era destul timp ca să-i spună lui Jean-Luc adevăratul motiv pentru care plecase.

- Lucrurile stau prost aici?
- Da, şi se înrăutăţesc şi mai şi. Sînt tot mai multe execuţii.

Pettikin consideră că nu e bine să vorbească despre tatăl Sharazadei de faţă cu Sayada. Nu are nici un rost s-o neliniştesc.

- Vreţi un ceai? Acum am făcut unul proaspăt. Aţi auzit de închisoarea Qasr?
- Ce e cu ea?
- A fost luată cu asalt de mulţime, spuse Pettikin şi se duse în bucătărie să mai aducă ceşti. Au dărîmat porţile şi au

eliberat toţi puşcăriaşii, au prins cîţiva poliţişti şi oameni din SAVAK şi acum s-a răspîndit zvonul că Gărzile Verzi umplu celulele cu cine se nimereşte şi le golesc în acelaşi ritm, trimiţîndu-i pe deţinuţi în faţa plutonului de execuţie. Mac s-a dus devreme cu Genny la aeroport, apoi la minister şi după aceea se întoarce aici. O să se-ntoarcă curînd. Cum era circulaţia în preajma aeroportului?

- Blocată pe kilometri la rînd.

- Bătrînul a lăsat zborul 125 la Al Shargaz să aştepte două săptămîni, ca să scoatem din ţară toţi oamenii noştri, dacă e necesar, şi să aducem un echipaj nou.

-Bine. Scot Gavallan trebuia să-şi ia concediu de mult, la fel şi doi dintre mecanicii noştri - 125 poate primi permisiunea să se oprească la Shiraz?

- O să încercăm săptămîna viitoare. Khomeini şi Bazargan doresc să se readucă producţia de ţiţei la parametrii maximali, aşa încît cred că vor fi cooperanţi. Zvonurile cum că se va închide... ei bine, să sperăm. Ce faci tu aici şi cum mai merg treburile la Zagros? Rămîneţi la cină? Astăzi gătesc eu.

Jean-Luc îşi ascunse spaima.

- îmi pare rău, *mon vieux,* în seara asta e imposibil. Cît despre Zagros, ei bine, la Zagros totul este în ordine, ca de obicei. La urma urmelor, este sectorul francez. Am venit aici să-1 iau pe Schlumberger - mă întorc mîine dimineaţă în zori şi trebuie să-1 aduc înapoi peste două zile - cum am să rezist oare? Ii zîmbi Sayadei şi femeia îi răspunse la zîmbet. Soneria de avertizare a aparatului de emisie-recepţie începu să bîzîie pe bufet. Pettikin se ridică şi mări volumul. -Aici sediul din Teheran, daţi-i drumul!

- Aici căpitanul Ayre de la Kowiss pentru căpitanul Mclver. Urgent. Vocea era acoperită de paraziţi.

-Aici căpitanul Pettikin. Căpitanul Mclver lipseşte pentru moment. Te aud doi pe cinci. Era măsura puterii semnalului.

- Cu ce te pot ajuta?

- Aşteaptă. Rămîi pe recepţie, Unu.

Jean-Luc se încruntă.

- Ce s-a întîmplat cu Freddy şi cu tine? „Căpitan Ayre", „căpitan Pettikin"?
- Este numai o convenţie, răspunse Pettikin absent, cu privirea aţintită la aparat. Interesul Sayadei crescu brusc. Este un fel de mesaj cifrat şi înseamnă că mai e cineva acolo care ascultă, deşi n-ar trebui. Cineva ostil. Dacă răspunzi cu aceeaşi formulă, înseamnă că ai înţeles mesajul.
- Foarte înţelept, comentă Sayada. Aveţi multe coduri din astea, Charlie?
- Nu, dar încep să doresc să fi avut. E îngrozitor să nu ştii ce se întîmplă cu adevărat. Nu vezi pe nimeni faţă în faţă, nu ai corespondenţă, telefoanele şi telexurile sînt toate ascultate şi interceptate. De ce nu renunţă o dată la armele astea şi să ne lase să trăim fericiţi?

Aparatul murmura încetişor. Dincolo de ferestre era o zi închisă şi posomorită, cu nori grei care promiteau altă zăpadă. Lumina după-amiezei tîrzii făcea ca acoperişurile caselor să pară jalnice, la fel ca şi munţii din depărtare. Aşteptau nerăbdători.

- Aici căpitanul Ayre de la Kowiss... Vocea fu din nou acoperită de paraziţi şi trebuiră să facă un efort ca să audă ceva. ... mai întîi îţi transmit un mesaj primit de la Zagros Trei acum cîteva minute, de la căpitanul Scot Gavallan.

Jean-Luc înţepeni.

- Mesajul spune exact următoarele: „Pan, pan, pan - semnalul internaţional pentru dezastre - tocmai mi s-a comunicat din partea Komitehului local că nu mai sîntem persona grataîn Zagros şi că trebuie să evacuăm toţi cetăţenii din zonă în patruzeci şi opt de ore. Cer instrucţiuni imediate în legătură cu procedura". Sfîrşitul mesajului. Ai notat?
- Da, spuse grăbit Pettikin, mîzgălind ceva.
- Asta e tot ce a spus. Părea şocat.
- Am să-1 informez pe căpitanul Mclver şi te sun cît de curînd.

Jean-Luc se aplecă şi Pettikin îi întinse microfonul. -Aici Jean-Luc. Freddy, te rog, sună-1 pe Scot şi spune-i că mă întorc mîine înainte de amiază, aşa cum am planificat.

Mă bucur să stau de vorbă cu tine, mulţumesc, ţi-1 trec pe Charlie.

^ Inapoie microfonul. Toată bonomia lui se evaporase.. l'
- Se face, căpitane Sessonne. Mi-a făcut plăcere că te-am \ auzit, în continuare: 125 i-a luat pe oamenii noştri, inclusiv \ pe doamna Starke şi pe căpitanul Jon Tyrer, care a fost rănit l într-un contraatac eşuat al stîngiştilor la Bandar-e Delam.

- Ce atac? murmură Jean-Luc.

-Acum aud pentru prima dată. Pettikin era şi el la fel de îngrijorat.

- … şi, în conformitate cu planul aprobat, va aduce peste cîteva zile echipajul de înlocuire. Următorul punct: căpitanul Starke.

Toţi sesizară ezitarea şi neliniştea din glasul interlocutorului şi exprimarea parcă artificială, ca şi cum citea informaţia:

- Căpitanul Starke a fost luat la Kowiss pentru a fi interogat de un Komiteh…

Cei doi bărbaţi rămaseră cu gura căscată.

- ... pentru a se stabili adevărul în legătură cu o dezertare în masă, cu ajutorul unui elicopter, a ofiţerilor de aviaţie loiali şahului de la Isfahan, în ziua de marţi, 13. Se crede că elicop terul ar fi fost pilotat de un european. In continuare, alt punct: operaţiunile aeriene continuă să se îmbunătăţească sub directa supraveghere a noii conduceri. Domnul Esvandiary este acum managerul nostru de zonă din partea IranOil şi vrea să preluăm toate contractele Guerney. Pentru asta am avea nevoie de încă trei 212 şi de un 206. Vă rugăm să avizaţi. Avem nevoie de piese de schimb pentru HBN, HKJ şi HGX şi bani pentru plata salariilor rămase restante. Deocamdată atît.

Pettikin continua să scrie înfrigurat, cu mintea blocată aproape.

- Am… ăăă… am notat totul.şi am să-1 informez pe căpitanul Mclver de cum se va întoarce. Ai spus, ăăă, ai spus „un atac la Bandar-e Delam"? Te rog să dai amănunte.

In eter se instala liniştea o vreme, tulburată doar de paraziţi. Aşteptară. Apoi se auzi din nou vocea lui Ayre, dar de astă dată nu mai era afectat:

- Nu am nici un fel de informaţii în afară de faptul că a fost un atac împotriva ayatollahului Khomeini, la respingerea căruia au contribuit şi căpitanii Starke şi Lutz. După aceea, căpitanul Starke i-a adus aici pe răniţi, pentru tratament. Dintre ai noştri, numai Tyrer a fost atins. Asta e tot.

Pettikin simţea cum i se preling broboanele de sudoare pe obraji şi şi le şterse cu dosul palmei.

- Ce... ce s-a întîmplat cu Tyrer?

Tăcere. Apoi:

- O rană uşoară la cap. Doctorul Nutt spune că va fi OK.

- Charlie, întreabă-1 ce e cu chestia aia de la Isfahan.

Ca prin vis, Pettikin îşi văzu degetele apăsînd pe emiţător.

- Ce s-a întîmplat la Isfahan?

Aşteptară în tăcere. Apoi:

- Nu am alte informaţii decît cele pe care vi le-am transmis. ;

- Cineva îi spune ce să vorbească, murmură Jean-Luc.

Pettikin apăsă pe butonul de emisie, dar se răzgîndi. Erau aşa multe întrebări la care, evident, Ayre nu putea răspunde.

- îţi mulţumesc, căpitane, spuse el, bucuros că vocea îi suna ferm. Te rog să-i spui lui Hotshot să facă o cerere scrisă pentru elicopterele suplimentare şi să propună perioada de contractare şi planificarea plăţilor. Trimiteţi cererea cu 125 cînd o să vă aducă echipa de schimb. Ţineţi-ne... ţineţi-ne la curent în legătură cu căpitanul Starke. Mclver o să te sune cît de curînd cu putinţă.

- Perfect. Terminat.

Acum rămăseseră numai paraziţii. Pettikin îşi făcea de lucru cu butoanele. Cei doi bărbaţi se uitară unul la altul, uitînd cu totul de Sayada, care şedea liniştită pe canapea, dar nu pierduse o vorbă.

- „Directă supraveghere"? E de rău, Jean-Luc.

- Da. Probabil că vrea să spună că zboară cu paznici înarmaţi din rîndul Gărzilor Verzi. Jean-Luc înjură, cu gîndul la Zagros şi la felul în care o să se descurce tînărul Scot

Gavallan fără îndrumare. *Merde!* In dimineaţa asta, cînd am plecat, totul era în ordine, iar ShirazATC era plin de, bunăvoinţă ca un hotelier elveţian în afara sezonului. *MerdelMon Dieu!* Nu-i a bine nici pentru căpitanul Starke. Komitehurile astea se înmulţesc ca păduchii. Bazargan şi Khomeini ar face bine să le pună cu botul pe labe înainte să-i muşte şi pe ei.

Jean-Luc se ridică extrem de îngrijorat şi atunci o zări pe Sayada ghemuită pe canapea şi zîmbindu-i.

Imediat îi reveni buna dispoziţie. Pentru moment, nu pot face nimic pentru tînărul Scot, dar pot face foarte mult pentru Sayada.

- Scuză-mă, *cherie,* spuse el zîmbind fermecător. Vezi, fără mine, întotdeauna sînt probleme la Zagros. Charlie, noi o să plecăm acum. Trebuie să trec şi pe acasă, dar ne întoarcem înainte de cină. Să zicem pe la ora opt. Pînă atunci ar trebui să fie şi Mac înapoi, nu-i aşa?

- Da. Nu vreţi să beţi ceva? îmi pare rău, dar nu avem vin. Whisky? le oferi el cam cu jumătate de gură, căci era ultima lor sticlă de trei sferturi.

- Nu, mulţumesc, *mon vieux.* Jean-Luc îşi puse balonzaidul, observă că arăta la fel de trăsnet ca de obicei şi se gîndi la lăzile cu vin şi cutiile cu brînză pe care avusese înţelepciunea să-i spună nevestei lui să le depoziteze la ei în apartament.

-A bientot. Am să aduc nişte vin.

- Circulă zvonul că Bakhtiar a fugit din ţară şi a ajuns la Paris.

- Nu cred asta, Charlie, spuse Sayada.

- Ba eu da, zise Jean-Luc. Dacă aş fi fost un iranian înstărit, aş fi plecat de mult, cu tot ce aş fi putut să iau cu mine. Era evident de mai multe luni de zile că şahul pierduse controlul. Acum, aici este Revoluţia Franceză şi Teroarea din nou peste tot, dar fără stilul nostru, fără sentimentele şi moştenirea noastră civilizată, fără manierele noastre. Scutură dezgustat din cap. Ce păcat! Cînd te gîndeşti la toate secolele de învăţătură şi la bogăţia pe care noi, francezii, le-am investit ca să-i ajutăm pe aceşti oameni să se tîrască afară din evul

mediu, şi ei ce-au învăţat? Nici măcar să facă o pîine ca lumea!

Sayada rîse şi se ridică pe vîrfuri ca să-1 sărute.

-Ah, Jean-Luc, te iubesc, pe tine şi încrederea ta. Acum, *mon vieux,* chiar că trebuie să plecăm, avem o mulţime de treburi de făcut.

După plecarea celor doi, Pettikin se duse la fereastră şi privi afară, peste acoperişurile caselor. Se auzeau sporadic inevitabilele focuri de armă, iar lîngă Jaleh se vedea fum. Nu era un incendiu foarte mare şi vîntul împrăştia rapid fumul. Norii coborau de la munte. Pe sub ferestre venea frigul, pe pervazul exterior era zăpadă şi gheaţă. Jos, în stradă, erau Gărzile Verzi. Mergeau pe jos sau în camioane. Apoi, de prin minarete, muezinii începură strigările pentru rugăciunea de după-amiază. Strigătele lor păreau că îl înconjoară din toate părţile.

Deodată se simţi cuprins de panică.

Ministerul Aviaţiei, ora 17.04. Duncan Mclver şedea obosit pe un scaun-de lemn, într-un colţ al sălii de aşteptare aglomerate din faţa cabinetului ministrului adjunct. Ii era frig şi foame şi era foarte iritat. Ceasul de la mînă arăta că aştepta de aproape trei ore.

Prin încăpere mişunau încă vreo duzină de alte persoane - iranieni, francezi, americani, englezi şi un kuweitian îmbrăcat cu galabia, halatul larg arăbesc, şi turban. Cu cîteva minute în urmă, europenii încetaseră politicoşi toate discuţiile cînd, ca răspuns la chemarea muezinilor care se auzea prin ferestrele înalte, musulmanii îngenuncheaseră cu faţa spre Mecca şi îşi spuseseră rugăciunea de după-amiază. Aceasta fu scurtă şi se termină iute, după care conversaţiile superficiale se reluară imediat - nu era niciodată înţelept să porţi o convorbire într-un birou guvernamental, cu atît mai puţin acum. în încăpere era curent, aerul era rece. Toţi erau cu paltoanele pe ei, la fel de obosiţi; cîţiva erau stoici, cei mai mulţi spumegau de furie, pentru că toţi, la fel ca şi Mclver, aveau audienţe programate din timp la ore care nu fuseseră respectate.

- Insha'Allah, îşi spuse el, dar asta nu-1 ajută prea mult.

Cu puţin noroc, îşi spuse el, Gen este deja laAl Shargaz. Sînt foarte fericit că a plecat de aici cu bine şi că a găsit ea însăşi un motiv:

- Eu sînt singura care pot să vorbesc cu Andy. Nu poţi să scrii nimic.

-Asta e adevărat, spusese el, adăugind fără să vrea: Poate că Andy ar putea să facă un plan pe care noi să-1 aducem la îndeplinire. Sper din toată inima să nu trebuiască. Este prea al naibii de periculos. Prea mulţi băieţi şi prea multe aparate împrăştiate peste tot. Mult prea primejdios. Gen, tu uiţi că noi nu sîntem în război, deşi sîntem în mijlocul unui război.

- Da, Duncan, dar nu avem nimic de pierdut.
- Avem de pierdut oameni, ca şi păsări de oţel.
- O să încercăm numai să vedem dacă se poate face, nu-i aşa, Duncan?

„Bătrînica Gen este, fără îndoială, cea mai bună intermediară pe care o putem avea - dacă realmente avem nevoie de aşa ceva. Are dreptate, este mult prea periculos ca să scriem aşa ceva într-o scrisoare: *Andy, singurul mod de a scăpa din această încurcătură este să vedem dacă putem elabora un plan să ne scoatem toate aparatele de zbor, inclusiv piesele de schimb, care se află acum înregistrate în Iran, practic în posesia unei companii iraniene, numită IHC...*

Dumnezeule! Ăsta e un jaf premeditat. Trebuie să stăm aici şi să muncim şi să ne primim banii cînd se vor deschide băncile. Va trebui să-i determinăm cumva pe parteneri să ne sprijine - sau poate că ministrul ăsta ne poate da o mînă de ajutor. Dacă o face,, indiferent cît ne-ar costa, o să aşteptăm aici trecerea furtunii. Orice guvern ar veni, trebuie să primească ajutor ca să repună în funcţiune producţia de ţiţei, trebuie să aibă elicoptere şi noi o să ne primim banii..."

Ridică privirea cînd un funcţionar deschise uşa şi făcu semn cuiva să intre în birou. Ii spusese pe nume. Părea să nu existe nici o logică în ceea ce priveşte ordinea intrării. Nici pe vremea şahului nu se respecta ordinea sosirii. Era vorba aşadar numai de relaţii. Sau de bani.

Talbot de la Ambasada Britanică aranjase această întîlnire pentru el cu adjunctul primului-ministru şi îi dăduse o scrisoare de introducere.

- îmi pare rău, bătrîne, nici chiar eu nu am acces la primul-ministru, însă adjunctul lui, Antazam, e băiat bun, vorbeşte bine engleza - nu e unul din revoluţionarii ăştia
ţicniţi.

Mclver se întorsese de la aeroport chiar înainte de prînz şi parcase cît mai aproape posibil de clădirea guvernamentală. Cînd prezentase paznicului de la intrare scrisoarea în engleză şi în farsi, cu suficient timp înainte de ora programată pentru audienţă, omul îl trimisese cu un alt gardian în josul străzii, la o altă clădire, unde se făcuseră mai multe cercetări, i se puseseră întrebări, iar de acolo fusese trimis pînă la clădirea în care se afla acum; apoi, din birou în birou, ajunsese aici cu o oră întîrziere şi clocotind de furie.

- A, nu vă faceţi probleme, aga, aveţi suficient timp, îi spusese amabil funcţionarul de la recepţie, care-1 primise, spre uşurarea lui, într-o engleză corectă. Aici este biroul unde trebuia să ajungeţi. Vă rog să intraţi aici şi să luaţi loc în anticameră. Ministrul Kia vă va primi cît mai curînd cu putinţă.

- Dar nu vreau să-1 văd pe el, aproape că explodase Mclver. Am programare la ministrul adjunct Antazam!

- Ah, da, ministrul adjunct Antazam, da, aga, însă nu mai face parte din guvernul primului-ministru Bazargan. Insha'Allah, spuse amabil tînărul. Ministrul Kia se ocupă de tot ceea ce ţine de, ăăă, de străini, finanţe şi avioane.

- Dar mă văd nevoit să insist să... Mclver se opri brusc, amintindu-şi numele despre care îi vorbise Talbot şi îi spusese că ceilalţi parteneri de la IHC îl introduseseră în consiliul de administraţie cu un onorariu enorm şi fără nici un fel de garanţii că le va fi de vreun ajutor.

- Aga ministru Aii Kia? făcu el.

- Da, aga. Ministrul Aii Kia vă va primi cît mai curînd cu putinţă.

Băiatul de la recepţie era un tînăr plăcut, bine îmbrăcat, în costum, cu cămaşă albă şi cravată albastră, exact ca în

vremurile bune de odinioară. Mclver avusese suficient spirit de prevedere ca să includă şi un peşcheş de 5 000 de riali în plicul cu scrisoarea de recomandare, tot ca în vremurile bune de odinioară. Banii dispăruseră.

„Poate că, într-adevăr, lucrurile revin la normal", îşi zise Mclver. Intră în anticameră, se aşeză pe un scaun din colţ şi se pregăti să aştepte. Avea în buzunar un alt teanc de riali şi se întreba dacă ar trebui să umple plicul cu o sumă corespunzătoare. „De ce nu? îşi spuse el. Sîntem în Iran -funcţionarii mici au nevoie de bani puţini, funcţionarii superiori de bani mai mulţi, adică, pardon, de peşcheş." Asigurîndu-se că nu-1 vede nimeni, puse cîteva bancnote m,ari în plic, apoi mai adăugă cîteva, pentru mai multă siguranţă. „Poate că individul ăsta e chiar în stare să ne ajute - partenerii avuseseră întotdeauna grijă să nu rămînă descoperiţi. Poate că făcuseră acelaşi lucru şi cu Bazargan."

Din cînd în cînd, funcţionari preocupaţi treceau grăbiţi şi plini de importanţă prin anticameră şi intrau în birou cu hîrtii în mînă, apoi ieşeau din nou. Din cînd în cînd, cîte unul din cei care aşteptau era introdus politicos înăuntru. Rămîneau înăuntru, fără excepţie, numai cîteva minute, după care ieşeau roşii la faţă, furioşi, evident cu mîinile goale. Cei care încă mai aşteptau se simţeau din ce în ce mai stingheriţi şi neliniştiţi. Timpul trecea foarte încet.

- Aga Mclver! Uşa se deschise şi un funcţionar îi făcu semn să se apropie.

*

Aii Kia şedea în spatele unui birou mare, pe care nu erau nici un fel de hîrtii. Zîmbea, însă ochii lui mici erau duri şi Mclver îl detestă instinctiv.

- Ah, domnule ministru, ce amabil din partea dumneavoastră să mă primiţi, zise Mclver, silindu-se să fie cît mai volubil şi întinzîndu-i mîna.

Aii Kia zîmbi politicos şi-i strînse mîna fără vlagă.

- Vă rog să luaţi loc, domnule Mclver. Vă mulţumesc că aţi venit să mă vedeţi. Presupun că aveţi o scrisoare de recomandare?

Vorbea o engleză bună, cu accent de Oxford, unde

studiase la universitate chiar înainte de cel de-al doilea război mondial cu ajutorul unei burse oferite de şah, şi rămăsese acolo tot timpul cît durase războiul. .Făcu semn cu mîna, obosit, spre funcţionarul care aştepta lîngă uşă. Bărbatul plecă.

- Da, ăăă, era pentru ministrul adjunct Antazam, dar înţeleg că ar fi trebuit să vă fie adresată dumneavoastră, spuse Mclver şi îi întinse plicul. Kia scoase scrisoarea, numără exact suma de bani, apoi aruncă neglijent plicul pe birou, ca să dea de înţeles că trebuiau să mai vină şi altele, citi nota scrisă de mînă cu multă atenţie şi o lăsă jos.

- Domnul Talbot este un onorabil prieten al Iranului, deşi este reprezentantul unui guvern ostil, spuse Kia cu o voce blajină. Cu ce-1 pot ajuta pe prietenul unui om atît de onorabil?

- Sînt trei probleme, domnule ministru. Dar cred că mai întîi ar trebui să vă spun cît sînt de fericit că aţi binevoit să ne împărtăşiţi din preţioasa dumneavoastră experienţă acceptînd să faceţi parte din consiliul de administraţie de la S-G.

- Vărul meu a insistat în mod deosebit. Mă îndoiesc că am să vă fiu de vreun ajutor, dar cum va vrea Allah.

- Da, cum va vrea Domnul.

Mclver îl studia cu atenţie, încercînd să-i ghicească gîndurile. Nu-şi putea explica de ce îi displăcuse omul de la bun început şi făcea mari eforturi ca să-şi ascundă antipatia.

- Mai întîi, este vorba de un zvon cum că toate investiţiile mixte vor fi suspendate, în aşteptarea unei decizii a Komitehului Revoluţionar.

- în aşteptarea unei decizii a guvernului, îl corectă scurt Kia. Şi?

- Cum va afecta aceasta compania noastră mixtă, IHC?

.- Mă îndoiesc că o va afecta în vreun fel, domnule Mclver. Iranul are nevoie de service-ul de elicoptere pentru producţia sa de ţiţei. Alte companii de elicoptere au fugit. Se pare că viitorul arată mai bine ca oricînd pentru compania noastră.

Mclver vorbi cu mai multă grijă:

- Dar n-am fost plătiţi pentru munca prestată de mai multe luni. Este vorba de toate plăţile pentru aparatele de zbor de la Aberdeen şi de serviciile prestate aici.

- Mîine, Banca Centrală urmează să se deschidă, din ordinul primului-ministru - şi al ayatollahului, bineînţeles. Sînt sigur că vi se va achita o parte din banii datoraţi.

- Aţi putea să ne spuneţi cam la cît să ne aşteptăm, domnule ministru? Mclver începea să întrevadă o speranţă.

- Mai mult decît suficient ca să... ca să ne continuăm operaţiunile. Am aranjat deja pentru dumneavoastră să scoateţi de aici echipajele de îndată ce vor veni echipele de schimb.

Aii Kia luă o foaie subţire din sertar şi i-o dădu lui Mclver. Era un ordin către Serviciul de Imigrări de la aeroporturile din Teheran, Abadan şi Shiraz, să se permită ieşirea piloţilor acreditaţi la IHC, unul cîte unul, pe măsură ce, soseau schimburile. Ordinul era dactilografiat prost, dar lizibil, în farsi şi în engleză, semnat în numele komitehului care răspundea de IranOil şi cu data de ieri.

- Mulţumesc. Aş putea primi aprobarea dumneavoastră ca 125 să facă cel puţin trei zboruri pe săptămînă în urmă toarele săptămîni - bineînţeles, numai pînă cînd aeroporturile dumneavoastră internaţionale vor reintra în normal - pentru a aduce echipajele, piesele de schimb, echipamentul, piesele de rezervă etc., etc., adăugă el foarte la obiect.

- S-ar putea să se aprobe şi asta, spuse Kia.

Mclver îi întinse setul de hîrtii.

- Mi-am permis să redactez ordinele - ca să vă cruţ de osteneală, domnule ministru -, cu copii pentru Controlul Traficului Aerian de la Kish, Kowiss, Shiraz, Abadan şi Teheran.

Kia citi cu grijă primul exemplar. Era în farsi şi în engleză, simplu, direct şi cu formulările corecte, îi tremurau degetele. Dacă le semna, însemna să-şi depăşească cu mult atribuţiile, însă acum, cînd ministrul adjunct era în dizgraţie, ca şi propriul lui superior- amîndoi demişi probabil de misteriosul Komiteh Revoluţionar - şi cînd haosul crescuse fără măsură în guvern, ştia că trebuie să-şi asume acest risc. Era absolut

necesar pentru el, pentru familia lui să aibă acces la un avion particular, şi pentru asta merita să rişte.

„Pot spune oricînd că superiorul meu mi-a cerut să semnez, îşi zise, alungîndu-şi neliniştea din ochi şi de pe faţă. 125 este un dar din partea lui Allah - asta în cazul îri care se vor răspîndi cine ştie ce minciuni despre mine. Naiba să-1 ia pe Jared Bakravan! Prietenia mea cu clinele ăsta din bazar mai că m-a impjicat în trădarea lui împotriva statului. Eu n-am împrumutat bani în viaţa mea şi nici nu am complotat cu străinii, nici nu 1-am sprijinit pe şah."

Pentru a-1 descumpăni pe Mclver, aruncă hîrtiile lîngă scrisoarea de recomandare cu un gest aproape furios.

- S-ar putea să se aprobe şi asta. Va trebui să plătiţi o taxă de cinci sute de dolari pentru fiecare aterizare. Asta e tot, domnule Mclver? întrebă el, ştiind bine că nu era tot. „Cîine englez viclean! Crezi că poţi să mă păcăleşti?"

- Mai este doar un lucru, Excelenţă. Mclver îi înmînă ultima hîrtie. Avem trei aparate de zbor care necesită reparaţii urgente. Am nevoie de permis de ieşire semnat pentru a le putea trimite la Al Shargaz. Mclver îşi ţinu respiraţia.

- Nu trebuie să trimitem nişte aparate atît de valoroase în exterior, domnule Mclver. Reparaţi-le aici.

- O, aşa aş proceda, Excelenţă, dar n-am cum să fac asta. Nu avem piesele necesare şi nici ingineri şi fiecare zi în care elicopterele noastre nu lucrează îi costă pe parteneri o avere. O avere, repetă el.

- Cu siguranţă că puteţi să le reparaţi aici, domnule Mclver. Aduceţi piesele şi inginerii de la Al Shargaz.

- în afară de aparat, mai trebuie întreţinut şi echipajul şi trebuie să i se şi plătească. Totul este foarte scump. Poate ar trebui să vă spun că toate aceste cheltuieli se fac pe seama partenerilor iranieni, face parte din înţelegerea cu ei... să furnizeze permisele de ieşire. Mclver continuă să pluseze: Trebuie să avem toate piesele din echipament gata pentru service, pentru toate noile comenzi Guerney dacăAy... adică, ăă, dacă vrem să ne supunem decretului guvernamental de a readuce producţia de ţiţei la normal. Fără echipament...

Lăsă vorbele să plutească în aer şi îşi ţinu din nou respiraţia, rugîndu-se în sinea lui să fi ales corect momeala.

Kia ridică din sprîncene. Tot ceea ce îi costa pe partenerii iranieni ieşea acum şi din buzunarul lui.

- Cît de curînd puteţi să le reparaţi şi să le aduceţi înapoi?

- Dacă reuşesc să le scot în două zile, va dura mai puţin de două săptămîni.

Kia şovăi din nou. Noile contracte, adăugate la cele deja existente ale IHC, elicopterele, echipamentul, garniturile şi subansamblele valorau multe milioane, din care el deţinea acum a şasea parte - fără să fi investit nimic. Era încîntat. Mai ales dacă totul era procurat, fără nici un fel de cheltuieli, de aceşti străini! Permise de ieşire pentru trei elicoptere? Se uită la ceas. Era un Cartier incrustat cu pietre preţioase - un peşcheş de la un bancher care, acum două săptămîni, a avut nevoie de o jumătate de oră de acces la un telex în funcţiune. Peste cîteva minute avea o întîlnire cu preşedintele Controlului Traficului Aerian şi putea foarte uşor să-1 implice în chestia asta.

- Foarte bine, zise el, încîntat de faptul că e atît de puternic, o persoană oficială în plină ascensiune, capabil să contribuie la implementarea politicii guvernului, economisind în acelaşi timp şi banii partenerilor. Foarte bine, însă permisele de ieşire vor fi valabile numai pentru două săptămîni, iar licenţa - se gîndi o clipă - licenţa va costa cinci mii de dolari pentru fiecare aparat, în numerar, achitată înainte de decolare, şi întoarcerea obligatorie peste două săptămîni.

- Nu pot face rost de banii aceştia în numerar suficient de repede. Pot să vă dau o notă sau un cec plătibil la o bancă elveţiană, în valoare de două mii de dolari pentru fiecare aparat.

Se mai tîrguiră puţin şi căzură de acord cu trei mii o sută de dolari.

- Vă mulţumesc, aga Mclver, spuse Aii Kia politicos. Vă rog să ieşiţi cu o expresie mai deprimată, ca să nu-i încurajăm pe ticăloşii care aşteaptă afară.

Ajuns din nou în maşina sa, McIver scoase hîrtiile şi se uită încă o dată la semnături şi la ştampilele oficiale.

- Este aproape prea frumos ca să fie adevărat, murmură el destul de tare. Poate că n-ar fi nevoie să apese pe butonul de panică. 125 este acum legal, Kia spune că suspendarea nu se referă la noi, avem permisele de ieşire pentru cele trei 212 de care este nevoie în Nigeria - nouă mii şi ceva de dolari faţă de valoarea lor de trei milioane este mai mult decît corect! N-am crezut nici o clipă că am să reuşesc. McIver, spuse el fericit, meriţi un scotch! Un scotch foarte mare!

DOfEWCA

Capitolul 10

Palatul hanului, Tabriz, ora 3.13. în întunericul micii încăperi, căpitanul Ross dădu la o parte capacul de piele al ceasului său şi se uită la cifrele luminoase.

- E totul în ordine, Gueng? şopti el în gurkhali.
- Da, sahib, şopti şi Gueng, fericit că aşteptarea se terminase.

Cei doi bărbaţi se ridicară cu multă grijă de pe saltelele lor de paie puse direct pe jos, pe pardoseala de pămînt bătătorit. Erau complet îmbrăcaţi, iar Ross se apropie de fereastră. Paznicul lor era afară, ghemuit lîngă uşă, şi dormea dus cu puşca în poală. La două sute de metri distanţă, dincolo de livada acoperită cu zăpadă, se afla palatul cu patru niveluri al hanului Gorgon. Noaptea era întunecoasă şi cerul acoperit de nori răzleţi; luna cu cearcăn se strecura din cînd în cînd printre ei, aruncînd o lumină mohorîtă.

O să mai ningă, îşi zise el, apoi deschise uşurel uşa. Cei doi bărbaţi rămaseră o clipă neclintiţi, scrutînd întunericul cu toate simţurile. Nu se vedeau nici un fel de lumini pe nicăieri. Ross trecu fără zgomot peste paznic şi îl scutură, dar omul nu se trezi din somnul lui provocat de drog, care trebuia să dureze cel puţin două ore. Fusese destul de uşor să-i dea drogul într-o bucată de ciocolată pe care o aveau în trusa lor de prim-ajutor tocmai în acest scop - o parte din ciocolată era drogată, cealaltă otrăvită. Se concentra din nou asupra întunericului nopţii, aşteptînd răbdător ca luna să

treacă în spatele unui nor. Se scărpina absent în locul unde îl muşcase o ploşniţă. Era înarmat cu kukri-ul său şi o grenadă.

- Dacă ne opreşte cineva, am plecat să facem o mică plimbare, Gueng, îi spusese el mai dinainte. E mai bine să ne lăsăm armele aici. De ce să luăm kukri-urile şi grenada?

- Este un vechi obicei gurkha - ar fi o ofensă adusă regimentului nostru să fim neînarmaţi. Cred că aş prefera să luăm toate armele, să ne strecurăm înapoi în munţi şi să pornim spre sud, sahib.

- Dacă nu merge altfel, va trebui să facem aşa, dar este un joc foarte periculos, spusese Ross. E foarte periculos. Ne prind în capcană la loc deschis - or să ne hăituiască în continuare şi n-au să se lase pînă nu ne prind. Nu uita că abia am reuşit să ajungem la casa conspirativă. Numai hainele ne-au salvat.

După ce scăpaseră din ambuscada în care pieriseră Vien Rosemont şi Tenzing, Ross şi Gueng îi dezbrăcaseră pe cîţiva dintre atacatori şi îşi puseseră zdrenţele lor peste uniforme. Ross se gîndise chiar să renunţe de tot la uniforme, dar apoi îşi spusese că nu e înţelept. Dacă ne prind, ne prind şi gata.

Gueng zîmbise larg:

- Atunci este momentul să devii un bun hindus, pentru că, dacă ne omoară, nu este sfîrşitul, ci de-abia începutul.

- Cum adică, Gueng? Cum să devin hindus?

Zîmbi strîmb, aducîndu-şi aminte de expresia perplexă a lui Gueng şi de felul în care ridicase din umeri. După aceea aşezaseră trupurile lui Vien şi al lui Tenzing şi le lăsaseră alături în zăpadă, după obiceiul celor de la munte: „ Trupul acesta nu mai are valoare pentru spirit şi, datorită faptului că spiritului îi este dat să se reîncarneze, este lăsat pradă altor animale sau păsări, care au alte spirite ce se luptă cu propria lor karma să ajungă în Nirvana, ţinutul Păcii Veşnice".

în dimineaţa următoare îi zăriseră pe cei care îi urmăreau neobosiţi. Cînd ajunseseră la poalele muntelui şi intraseră în Tabriz, urmăritorii lor se aflau la mai puţin de o jumătate de kilometru de ei. Numai hainele îi salvaseră, permiţîndu-le să se piardă în mulţime, căci mulţi erau la fel de înalţi ca şi

ei şi cu ochi albaştri şi tot atît de bine înarmaţi. Avuseseră apoi noroc şi găsiseră uşa din spate de la micul garaj murdar, se folosiseră de numele lui Vien Rosemont şi omul de^-acolo îi ascunsese, în noaptea aceea, Abdollah Han venise cu gardienii lui, foarte ostil şi suspicios.

- Cine v-a spus să întrebaţi de mine?
- Vien Rosemont. Tot el ne-a vorbit şi despre locul acesta.
- Cine este acest Rosemont? Şi unde este el acum?

Ross îi povestise ce se întîmplase la locul ambuscadei şi observase o sclipire nouă în ochii bărbatului, dar nu se îmbuna.

- Şi de unde ştiu eu că,spuneţi adevărul? Cine sînteţi?
- înainte să moară, Vien m-a rugat să vă transmit un mesaj - delira şi moartea era foarte aproape, dar m-a pus să repet de trei ori mesajul, ca să fie sigur că nu-1 uit. Iată-1: „Spune-i lui Abdollah Han că Piotr vrea să ia capul Gorgonei şi că fiul lui e mai rău decît Piotr. Fiul se joacă cu caşul* şi zerul, ca şi tatăl, care o să-ncerce să se folosească de Meduză ca s-o prindă pe Gorgona".

Văzuse că ochii omului se aprinseseră pe dată, dar nu de bucurie.

- Aşadar, mesajul înseamnă ceva pentru dumneavoastră?
- Da. înseamnă că 1-aţi cunoscut pe Vien. Aşadar, Vien este mort. Voia Domnului, însă e păcat. Vien a fost bun, foarte bun şi un mare patriot. Cine sînteţi voi? Ce misiune aţi avut? Ce faceţi în munţii noştri?

Ross ezitase din nou, amintindu-şi că la pregătirea pentru această misiune Armstrong îi spusese să nu aibă prea mare încredere în acest om. însă Rosemont, în care avusese încredere deplină, îi spusese înainte să moară: „Poţi să-ţi încredinţezi viaţa în mîinile ticălosului. Eu mi-am încredinţat-o de zeci de ori şi nu m-a trădat niciodată. Du-te la el, o să te ajute să ieşi din încurcătură..."

Abdollah Han zîmbise, un zîmbet crud ca şi privirea.

* Joc de cuvinte în Ib. engleză: kurd = eurd (caş). 231

- Poţi avea încredere în mine - nu cred că ai de ales.

-.Da. Dar nu chiar foarte mult, îşi spusese el în gînd, detestînd pînă şi cuvîntul, cuvîntul acesta care costase milioane de vieţi, încă şi mai multe milioane de libertăţi individuale şi liniştea tuturor adulţilor de pe Terra la un anumit moment.

- A trebuit să neutralizăm Sabalanul, spusese el şi-i relatase cele petrecute.

- Allah fie lăudat. Am să le comunic lui Wesson şi lui Talbot.

- Cui?

- A, nu contează. Am să vă ajut să ajungeţi în sud. Veniţi cu mine, aici nu sînteţi în siguranţă - s-a pus premiu pe capul vostru, ca duşmani ai Islamului. Cine sînteţi?

- Ross, căpitanul Ross, şi acesta este sergentul Gueng. Cine sînt cei ce ne-au urmărit? Iranieni sau sovietici? Sau iranieni conduşi de sovietici?

- Sovieticii nu operează pe faţă în Azerbaidjanul meu - nu încă.

Buzele hanului se schimonosiră într-un zîmbet ciudat.

- Am afară o camionetă - urcaţi-vă repede în spate şi staţi întinşi pe jos. Am să vă ascund şi, cînd veţi fi în siguranţă, am să vă trimit la Teheran pe amîndoi, dar va trebui să ascultaţi strict de ordinele mele.

Asta se întîmplase acum două zile, dar sosirea străinilor sovietici şi a elicopterului schimbase totul. Văzu luna ascunzîndu-se în spatele unui nor şi îl bătu pe Gueng pe umăr. Sergentul cel scund dispăru în livadă. Cînd se auzi semnalul de „trecere liberă", Ross îl urmă. Merseră ghemuiţi unul după altul pînă depăşiră colţul de nord al casei celei mari. Nu se vedeau deocamdată nici paznici, nici cîini, deşi Gueng zărise mai înainte nişte dobermani în lanţ.

Se căţărară cu uşurinţă peste balustrada de la etajul întîi şi escaladară balconul. Gueng mergea înainte. Străbătură jumătate din balcon, apoi o luară pe un coridor cu ferestrele acoperite cu obloane, care ducea spre scara către următorul balcon. Ajunşi sus, aşteptară o clipă, încercînd să se orienteze. Ross se apropie de Gueng. Sergentul îi arătă al doilea rînd

de ferestre şi scoase kukri-ul, dar Ross clătină din cap şi arătă spre p uşă laterală, ascunsă în umbră, pe care o observase, încercă clanţa. Uşa scîrţîi tare. Nişte păsări de noapte fîlfîiră prin livadă, strigîndu-se una pe alta. Cei doi oameni îşi îndreptară atenţia spre locul de unde veniseră . păsările, aşteptîndu-se să zărească o patrulă. Nu apăru nimeni. f Ross mai aşteptă o clipă ca să fie sigur, apoi pătrunse înăuntru, simţind cum adrenalina face să-i crească tensiunea.

Coridorul era lung şi de ambele părţi erau o mulţime de uşi, unele dintre ele orientate spre sud. Se opri în faţa celei de-a doua, încercînd precaut clanţa. Uşa se deschise fără zgomot şi intră repede, urmat de Gueng cu kukri-ul scos şi grenada pregătită, încăperea părea să fie o anticameră - se vedeau covoare, perne mari de stat pe jos, mobilă demodată în stil victorian şi canapele. Din anticameră se deschideau două uşi. Rugîndu-se în gînd s-b nimerească pe cea care trebuia, Ross o deschise pe cea aflată mai aproape de colţul clădirii şi intră. Perdelele erau trase, însă o rază de lumină reuşea totuşi să se strecoare în încăpere şi îl văzu în pat pe bărbatul pe care-1 căuta, dormind alături de o femeie sub plapuma groasă. Gueng închise încet uşa. Fără ezitare, se îndreptară fiecare de cîte o parte a patului, Ross urmînd să se ocupe de bărbat şi Gueng de femeie. Aruncară simultan batistele pe gura celor adormiţi şi îi ţinură nemişcaţi, apăsîndu-le nările ca să nu-i lase să ţipe.

- Sîntem prieteni, pilotule, să nu ţipi, şopti Ross în urechea lui Erikki. Nici nu ştia cum îl cheamă, nici cine este femeia de lîngă el, însă îl recunoscuse pe pilotul pe care-1 căuta.' Văzu cum spaima albă a trezirii bruşte se transformă într-o furie oarbă pe măsură ce somnul dispărea şi nişte mîini imense se întinseră să-1 sfîşie în bucăţi. Se feri din calea lor, mărind presiunea sub nasul lui Erikki şi ţinîndu-1 astfel destul de uşor.

-Am să-ţi dau drumul, pilotule, să nu strigi. Sîntem prieteni, sîntem englezi. Soldaţi englezi. Dă din cap dacă eşti treaz şi dacă înţelegi.

Aşteptă o clipă, apoi mai mult simţi decît văzu că uriaşul

dă din cap, urmărindu-1 cu privirea. Ochii lui îl priveau plini de furie.

- Ţine-o nemişcată, Gueng, pînă rezolvăm partea asta, spuse el încet în gurkhali, apoi i se adresă lui Erikki: Pilotule, nu te teme, sîntem prieteni.

Slăbi presiunea şi sări din calea lui Erikki care se repezise la el, apoi se răsuci în pat ca să-1 prindă pe Gueng, dar se opri încremenit. Raza de lună străluci pe kukri-ul proptit în gîtul lui Azadeh. Ochii fetei erau larg deschişi. Azadeh era înmărmurită.

- Nu! Las-o în pace...   spuse Erikki răguşit în ruseşte, fiindcă nu vedea decît ochii asiatici ai lui Gueng şi credea că este unul dintre partenerii lui Cimtarga. Era încă zăpăcit de somn, îl durea capul după orele de zbor, cele mai multe orientîndu-se numai pe instrumentele de la bord, în condiţii meteorologice proaste.

-Ce vrei?

- Vorbeşte englezeşte, eşti englez, nu-i aşa?

- Nu, sînt finlandez. Erikki îl privi pe Ross, care nu era decît o siluetă vagă în lumina slabă a lunii. Ce dfacu' vrei?

- Iartă-mă că te-am trezit aşa, spuse Ross iute, apropiindu-se şi continuînd să vorbească în şoaptă, îmi pare rău, dar trebuia să vorbesc cu tine în secret. Este foarte im portant...

- Spune-i ticălosului ăluia s-o lase în pace pe nevasta mea. Acum!

- Nevasta... ? O, da... da, bineînţeles, iartă-mă. N-o să... *n-o* să ţipe? Te rog să-i spui să nu ţipe.

îl urmări cu privirea pe bărbatul masiv cum se întoarse spre femeia care zăcea nemişcată sub plapuma groasă, cu gura tot acoperită şi cuţitul neclintit la gît. Văzu cum se apropie precaut de ea şi o atinge, cu ochii la kukri. Vocea lui era blîndă şi încurajatoare, dar nu vorbea nici engleză, nici farsi, ci*o altă limbă. Cuprins de panică, Ross înţelese că era rusă şi se simţi şi mai dezorientat, căci se aşteptase la un pilot britanic fără partener, nu la un finlandez cu o nevastă rusoaică, şi încremenise la gîndul că 1-a băgat şi pe Gueng

într-o capcană. Ochii bărbatului se îndreptară spre el şi putu citi acolo o primejdie foarte mare.

- Spune-i s-o lase în pace pe soţia mea, spuse Erikki în engleză, concentrîndu-se anevoie. Nu va ţipa.

- Ce i-ai spus? Ai vorbit ruseşte?

- Da, ruseşte, şi i-am spus: Ticălosul ăsta o să-ţi dea drumul imediat. Să nu ţipi. Să nu ţipi, vino şi aşază-te în spatele meu. Nu te mişca repede, treci uşor în spatele meu. Să nu faci nimic pînă nu-1 lichidez eu pe celălalt ticălos, apoi luptă-te să-ţi salvezi viaţa.

- Eşti rus?

- Ţi-am mai spus că sînt finlandez şi devin foarte repede nervos cînd văd noaptea oameni cu cuţitul în mînă, indiferent dacă sînt britanici, ruşi sau chiar finlandezi.

- Eşti pilot la Elicopterele S-G?

- Da, grăbeşte-te şi dă-i drumul, indiferent cine ai fi, că, de nu, am să fac eu ceva.

Ross încă nu reuşise să-şi învingă panica.

- E rusoaică?

- Soţia mea este iraniană şi vorbeşte rusă, la fel ca şi mine, spuse Erikki cu o voce de gheaţă, mişcîndu-se uşor ca să iasă din raza de lumină a lunii şi să ajungă în umbră. Treci la lumină, nu pot să te văd şi, pentru ultima oară, îţi cer să-i spui ticălosului să-i dea drumul soţiei mele, spune-mi ce vrei şi pleacă de aici.

- îmi pare rău pentru tot ce se întîmplă. Gueng, dă-i drumul.

Gueng nu se clinti. Nici lama curbată.

- Da, sahib, dar mai întîi scoate cuţitul de sub perna bărbatului, spuse el în gurkhali.

Ross răspunse tot în gurkhali:

- Dacă se îndreaptă spre el, dacă îl atinge, frăţioare, ucide-o. Eu am să mă ocup de el.

Apoi vorbi amabil în engleză:

- Pilotule, ai un cuţit sub pernă. Te rog să nu-1 atingi, îmi pare rău, dar dacă îl atingi... Dă-i drumul, Gueng. Ai răbdare, pilotule, spuse el, neslăbindu-1 din ochi pe Erikki.